

Magyar Vakok és Gyengénlátók Bács-Kiskun Megyei Egyesülete

Pályaművek

Romhányi József születésének
100. évfordulójára

2021.

Szerkesztette: Hubina Ádám

Tartalomjegyzék

Árvai Marika: Hiszem, ha látom
Babics Zsuzsanna: A labda szempontjából
Babics Zsuzsanna: Nemzetem tengere
Bálint Gyula: A bölcs bíró
Bernhardt József: Embernek
Bernhardt József: Mese a fába szorult féregről
Bernhardt József: Pezsgő
Bodnár Gábor: Változatok
Czeplédi Eszter Dóra: Leilával, vagy nélküle
Czeplédi Eszter Dóra: Nem minden az, aminek látszik
Dr. Orlicki Jánosné: A gomba és a kutyám
Dr. Orlicki Jánosné: Nudizom
Dr. Simon Gergely: Állásinterjú
Dr. Simon Gergely: Használati útmutató
Dr. Simon Gergely: Önéletrajz
Erdősné Onda Marica: Egy vakvezető kutya
Erdősné Onda Marica: Kutya-macska barátság
Gyurka Anna: Köszö, MÁV
Gyurka Anna: Vakarikatúra
Gyurka Anna: Változókór
Hajdú Katalin: A vak mindenkori kórlapja
Horváth Nikolett: Így esett az eset, amikor a botom szétesett
Kelemen Györgyné Edit: Betlehem
Kelemen Györgyné Edit: Kabuka nem
Kelemen Györgyné Edit: Klári bácsi
Kovács József: A grízes fekete
Kovács József: Borozás árvíz után
Kovács József: Vakokról látóknak
Lukács Réka: A valódi nagy Ho-ho-ho Horgász
Lukács Réka: Férfi kerestetik
Lukács Réka: Látást mindenké elöött!
Németh Árpád: A varjak
Novák Tamás: Mátyás király lova
Pis Mátyásné: Egy bútorvásárlás története
Pis Mátyásné: Hogy tanultam meg egyedül közlekedni

Pis Mátyásné: Manó Mancsi
Rózsa Dezső: Fáj a fogam
Rózsa Dezső: Néhány gondolat a vakságról
Rózsa Dezső: Részezen
Stolmár Barbara: Csak pár hangtalan hang
Szabó István: Az erdő varázslója
Szabó István: Eben meg a Guba
Szegzárdi Nagy Vendel: A Hangyás meg a Prücsök
Szegzárdi Nagy Vendel: Az apó csudálatos szája
Szegzárdi Nagy Vendel: Fogsz te menni
Tóth Enikő: A vak kalandja a parkban
Új Ágnes: Állatbarátság
Varga Gábor: A szobatársak
Varga Gábor: Ágnes és a kutyája
Varga Gábor: Barnabás
Végh Miki: Házasságosságtalanság
Véghné Pócsay Rozika: Furáék

Hiszem, ha látom

Jó játék a szójáték! Magyar nyelvünk szépségét és gazdagságát csak csodálni tudom! Közmondásaink, szólásaink, kifejezéseink még humoros perceket is nyújthatnak nekünk. Engedjük most át magunkat egy kicsit a nyelvi játékoknak, élvezzük felszabadultan a magyar nyelv szófordulatait; hagyjuk, hogy mosolyra fakasszanak az alábbi fejtegetések, a látástól vakságig terjedő témakörben.

Írásom címe nem a véletlen szüleménye. „Hiszem, ha látom”, halljuk minduntalan. Igen ám, de mi van azokkal, akik egyik szemükre sem látnak semmit? Mint pl. én, aki születésem óta vak vagyok! Ezek szerint, semmit sem hihetek el? Csak azért, mert nem látom a körülöttem lévő világot? Nem eszik olyan forrón a kását! Azt hisszük el, ugyebár, amit kézzel fogható bizonyítékokkal alá tudunk támasztani. Akkor jó! Tehát, tapintatosan megjegyzem, hogy kézzel fogható dolgokat magam is kitapintok, aprólékosan, részletekbe menően. Sőt, ha valaki azt mondja:

- Holnapra a legcsodálatosabb csokitortát fogom elkészíteni.
- Hiszem, ha látom – mondaná egy családtag, aki tudja, hogy nem a sütéséről híres az illető. Ez persze nem azt jelenti, hogy nincs sütnivalója!

Amikor elkészül az említett torta, és elém teszik, már tudom is, hogyan kell szemrevételezni! Mivel remek a szimatom, beszippanom az illatokat – ha tényleg olyan finom az a torta, nagyokat nyelek, mert majd elcsurran a nyálam. Szűrőpróba-szerűen bekapok egy falatot, nyami! Működésbe hozom az ízlelőbimbóimat, élvezek minden egyes harapást. Az eredményhirdetés a következő: 5-ös osztályzatot kapott! Akkor már csak az marad hátra, hogy mind a tíz ujjamat megnyaljam utána!

Még az ételeknél maradva, „Csak a szemem kívánja” – ismételtetjük gyakran. Tévedés! Mármint, akkor teljesen éhen maradnék, meg is lenne a fogyókúra valódi receptje! Jobbat mondok, más szemszögbe helyezem a dolgokat. Ami engem illet, nem a szemem, hanem az orrom kívánja a finom falatokat, vagy az, ha valakit enni hallok. Ki tud ennek ellenállni?

Sőt, ha a kezembe adnak, példának okáért, egy Balaton Szeletet, akkor már érintésre is beindulnak a gyomornedveim, hiába érzem, hogy degeszre ettem magam.

Számomra a legnagyobb tiltás az alábbi mondás:

„Mindent a szemnek, semmit a kéznek!”

Kész katasztrófa! Mindent csak nézni, semmihez sem érni? Ezt meg fogom szegni, minden egyes adandó alkalommal. Megérintek mindent, ami csak a kezeim közé kerül.

Közismert mondásunk: „Vigyázz rá, mint a szemed fényére!”

Akkor nagy baj van! Nálam rossz helyen lennének a megőrzésre adott tárgyak? Teljes sötétségben élek! Senki sem merné ezek után rám bízni, mondjuk, a kulcscsomóját? Pedig nem szándékozom „beadni a kulcsot!” Hogy alakítsam át úgy ezt a kifejezést, hogy én is jól járjak? Mindegyik testrészem értékes, tehát bátran be lehetne helyettesíteni bármelyikkel, amit most nem részleteznék. Maradjunk annyiban, hogy vigyázok a rám bízott dolgokra, mint a saját testi épségemre! Ebben minden benne van!

A mindennapi kommunikáció során, az emberek felveszik egymással a szemkontaktust. Ajaj! Sajnálom! Nem tudok szemkontaktust létesíteni, zavaró lehet másoknak! Gondolhatják:

„Na, ennek a szeme sem áll jól!”

Most mit csináljak? Beszélgetéskor nem az üzenet átadása lenne a legfontosabb?

A metakommunikáció áll a középpontban? Nem jól van ez így! Hadd eszeljek ki valamit.

Megvan! Ha nincs szemkontaktus, legyen kézkontaktus! Persze, ez nem azt jelenti, hogy vasmarokkal fogom a beszélgetőtársam kezét, vagy satuba szorítom! Legyünk kézközelben, hogy bármikor megérinthessük egymást, persze csak akkor, ha a koronavírus lecsendesedni látszik!

„A szem a lélek tükre.” Ugye milyen ismerősen hangzik? Csak az a baj, hogy nem tudhatom, mit és hogyan fejeznek ki a szemeim és az arcmimikám. Lehet, hogy mást mondok, és mást gondolok? Húha! Jobb lesz ezzel vigyázni!

Spekulálok egy kicsit, hátha testre tudom szabni ezt a kifejezést is. Lelkem tükre a gondolataim, melyek a fejemben keresnek utat, és a kezeimen át születnek meg, amint számítógépem billentyűzetén gépelek. Vagy: egyszerűen csak kimondom őket. „Fejben dől el!” – Legyen így, lelkem tiszta gondolatait itt hordozom és adom tovább másoknak!

Ismerünk bátorító mondásokat is: „Ne félj, amíg engem látsz!” Tőlem nincs is mit félni! Senkit sem fogok felnyársalni a tekintetemmel, hiszen nem baljóslatú; szúrós pillantásokat sem vetek másokra. Szememből semmilyen fenyegetést nem lehet kiolvasni, egyik szememet sem fogom forgatni. A másik véglet is igaz, nem sütöm le a szemem senki előtt, a cipőm orrát sem fogom bámulni, pedig tekintetem lehetne csüggedt. Fürkészve nem fogom pillantásomat körülhordozni és kacsintani sem fogok, ezt megígérhetem. Sebj, vannak azért más eszközeim! A „megfélemlítésre” ott az ökölbe szorított két kezem, esetleg vaktában osztogatott pofonok, erőteljes hanghordozás. Ami pedig a megalázkodást illeti, tudok én könyörögni, hízelegni is, ha pedig tréfálkozásról van szó, megbököm kicsit a partneremet. Kíváncsiságomat pedig szakadatlan kérdéseimmel fogom kielégíteni. Nincs itt semmiféle hiányérzet, ugye?

Téves riasztáskor előszeretettel használjuk: „Vaklárma”. Elképesztő! Kikérem magamnak, sorstársaim nevében! Mi csak lármázni tudunk? Ugyan már! Mások, a látók is hibázhatnak! Mégis, azt mondják, mi lármázunk! Hol van itt az igazság? Az alábbi közmondás hordozza a legszebben, ami mindenki számára igaz: „Tévedni emberi dolog!”

Ha valaki többet ivott a kelleténél, kettős látása lesz. Mit nem adnék, ha nekem szimpla látásom lehetne? Valakinek, meg kettős jut? Igaz, a kettős látással fejfájás és macskajaj is jár, jobb, ha hanyagoljuk a témát!

Ha elnézőek vagyunk mások hibái miatt, arra hivatkozunk, hogy szemet hunyunk felettük. Ez mind szép és jó, de nekem, ha nyitva van a szemem, akkor is elnéző tudok lenni, nem kell ahhoz becsuknom. Ez már szőrszálhasogatás ugyan, de mit tegyek? Félre is fordíthatom a

fejem, úgyis lehetek elnéző, nem? Vagy mondjam azt, fátylat rá? Már ha van fátylam. Legjobb, a „kezet rá” mondás, de tiszta szívből is meg lehet bocsátani.

Akinek éles a látása, úgy hívjuk, sasszem. Ezzel, sajnos, nem dicsekedhetek. Annyi baj legyen! A hallásom viszont annál jobb. Akár el is keresztelhetem magam radarnak, mert tényleg mindenre odafigyelek ám! A legkisebb zajt, akár a fűszál zizegését is meghallom, még akkor is, ha fejhallgató van rajtam, és hangoskönyvet hallgatok. Senki se merjen becsapni, mert a radar, az radar!

Ha valaki úgy akar segíteni a másiknak, hogy fogalma sincs a dolgok állásáról, azt emlegetjük: „Vak vezet világtalant”.

Ejnye, ejnye! Ha mi vezetgetjük egymást kézen fogva, mi történik?

Nem is tu-dom...dom...dom...

Nekimegyünk együttes erővel egy lámpaoszlopnak, megeshet az is, hogy elnézést kérünk tőle, mire rájövünk, mi is történt voltaképpen. Valahogy minket mindig megtalálnak ilyen mondásokkal. Értetlenül állok a kérdés előtt, már az is jobban hangzana, ha csak sötétben tapogatóznánk.

Szemet, szemért! Gyakran használjuk. Azt hiszem, velem rosszul járna az, aki az én két szép szememet kapná! Nem sokra menne velük.

Nekem jó lenne ugyan ez a csere, de nem várhatok ekkora áldozatot!

Ami a mondás folytatását illeti, a fogaimat nem adnám másnak, mert még egészen jó állapotban vannak, s nem cserélném el műfogsorra!

A kellemes meglepetés örömével kiáltunk fel: „Kit látnak szemeim?”

Senkit. Mondanám, mert így igaz. A „Kit hallanak füleim?” elég furcsán hangzik, ezért csak megemlítettem.

Mi lenne, ha kihagynánk ebből az egészből a testrészeket, és csak annyit mondanánk:

-„Nini, micsoda kellemes meglepetés! Tényleg Te vagy az? De jó, hogy ismét találkozunk! Vagy ez túl hosszú?

Akkor inkább üdvözljük az illetőt egy öleléssel, ez mindent megmagyaráz!

Amikor egy beszélgetésnek valaki szem- és fültanúja, remek dolog, mert kettős forrásból kap információkat. Tudom, én szemtanú nem lehetek, de azért engem is tessék értékelni! Fültanúskodni is jó dolog ám, mert sok értékes adattal szolgálhatok! Aki lát, előfordul, hogy elveszik a részletekben a látottak miatt, s nem koncentrálni eléggé a hallottakra.

Elköszönéskor a „Viszontlátásra” a megszokott kifejezés. Elég fura, mert soha nem láthatom viszont, akitől elköszöntem, azonban bármikor újra találkozhatunk. Látás ide, vagy oda, nem számít! Inkább azt mondom: „Hamarosan találkozunk!”

Antoine de Saint-Exupéry adta nekem és sorstársaim számára a legszebb ajándékot. Hiszen ő mondta:

"Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan."

Ennél szebben ki sem lehet fejezni! Tehát, a vakok sem világtalanok! A belső szépséget mi is látjuk! Szívünk a lelkünk tükre!

Itt ülhetnék még a gép előtt napestig, és szórakoztathatnám a Kedves Olvasót. Ebből a csokorba szedett összeállításból is látszik, hogy a magyar nyelv kincstára kifogyhatatlan, sokszínű és felbecsülhetetlen. Szójátékaimmal, tréfálkozásaimmal csupán magamat ostromoltam, figuráztam ki, hogy rámutassak, az életet így, a humoros oldaláról is lehet nézni! Ha valaki mégis bántónak érzi e sorokat, kérem, ne vegye magára azt a bizonyos inget!

Néha nevetni kell, ennyi az egész - ugye jól gondolom?

A labda szempontjából

A nevem Uniforia! Igen, felkiáltójellel a mondat végén, nem pedig ponttal.

Most, hogy lejárt az időm, elmúlt a láz, rájöttem, hogy nem ide a vitrinbe születtem. Nagyon unalmas itt forgolódni, el sem férek rendesen a sok kupa, serleg, érem és plakett között. Csak azért vagyok itt, hogy lássanak, ha valaki véletlenül betéved ebbe a szobába. Egy sportember házában dugtak el, azért van itt ennyi trófea. Elszomorító, hogy már nem engem ugrálnak körül, hogy már nem futnak utánam.

Alig-alig jön ide valaki. Nagy bánatomra még egy gyerek sem fog meg, hogy játsszon velem. Egyszer ugyan benyitott egy kisfiú és bizonytalan lépésekkel, óvatosan megközelítette az üveges szekrényt, ki is nyitotta az ajtaját. Reméltem, hogy benyúl és kiemel, de csak mormogott valamit, ami egészen furcsa volt: „Milyen kár, hogy csak hallottam, amikor pattogtál, de sajnos nem láttam. A szüleim, főleg apukám mondta, hogy mikor hol vagy. Most pedig itt vagy velünk. Megfoghatlak?”

Örömmel kapaszkodtam a csodálatos szavakba, valaki meg szeretne fogni. Megérinteni a kezével, amit pedig a fociban nem szabad. Kit érdekel ez most? Annyi emberi szót hallottam, hogy értem, amit mondanak. Nemcsak a beszédjükről van szó, de még a gondolataikban is tudok olvasni. Főleg egy kisfiúéiban.

Erre a puha, vágyakozó hangra felélénkültem, megmozdultam. Az lett a vége, hogy egy serleg kiesett mellőlem. A zajra összerezzent a kisfiú, és elkapta a kezét az ajtótól. Ő sajnos, nem érti a labdanyelvet. Pedig ugyanúgy vágytam rá, hogy az ölébe vegyen, dajkáljon, mint ő.

Valahogyan el kéne ezt a találkozást intéznem.

Esik az eső, süt a Nap. Gondolkodom, de rajta kívül szerintem senki nem ért.

Még egy serleget lelökök, aztán mivel úgy tetszik, hogy a kisfiún kívül senki nem veszi észre a zajt, kigurulok az üvegszekrényből, és megérintem a gyermek lábát. Érzem, ahogy vidáman utánam kap, nem tolok ki vele, megvárom, hogy magához húzzon, és mesélni kezdek.

Már két éve annak, hogy megszülettem. Először nézegettek, vizsgálgattak, repülni tanítottak. Robotokkal rúgdaltattak, hogy majd jó legyek az emberek játékának. Aztán eljött a nagy nap! Végre szabadon megmutathattam a tudásomat.

Igazából 2020-ban kellett volna berobbannom valamelyik európai stadionba, türelmetlen is voltam, de az emberek nagyon megijedtek valami furcsa nyavalyától, ami nyaranta rendre nincs jelen, iskolakezdéstől a tanév végéig azonban mindenkit megtalál. Ez a vírusnak mondott betegség egy ékszer nevét viseli, korona. Emiatt - úgy hallottam-, hogy még néhány árucikket sem mertek levenni a polcokról, főleg édességeket, mert azok a cukrok is koronások lettek. Koronások voltak pedig a járvány előtt is, de az emberek nagyon félősek. Még egy labdától is megijednek, ha hirtelen eléjük pattan.

Szóval idén, 2021-ben, ezen a nyáron egészen egy hónapig, június 11. és július 11. között minden csak rólam szólt.

Dönthettem sokszor huszonkét ember sorsáról mindössze azzal, hogy hol bementem a kapuba, hol nem. Hol lepattantam valaki lábáról, hol ellökdösték egymást miattam, hol kirepültem a bámuló tömegbe, úgy, hogy egy másik testvérem mehetett játszani.

Imádtam, hogy nem tudnak nekem parancsolni. A kapufával igen jóban voltam, mindig megbeszéltük, hogy milyen bután mérgesek a játékosok, ha nem úgy van, ahogyan ők akarják.

Hozzátok is így kerültem, nem engedelmeskedtem egy lábnak. A kapust figyelte a játékos, egészen közelről, úgy 11 méterről, aztán elhangzott a sípszó, amit egy - a pályán mindig rohangáló ember adott le - , a nézők is nagy csendben voltak, és éreztem, ahogyan belém rúg a kiszemelt focista. Ekkor úgy döntöttem, hogy elég volt a játékból, felemelkedtem a levegőbe, és bevágódtam a közönség soraiba pihenni. Valaki örömittasan ölelt magához, miközben a játéktéren elszomorodott a büntető értékesítője, illetve elhibázója. Mekkora élmény volt kintről figyelni, hogy mindenki hogyan változik: Képzeld, a kapuban álló nagyon magas ember örömében, míg az, aki belém rúgott, bánatában potyogtatta a könnyeit.

Boldogan élveztem a hatalmat, hogy én vagyok a mérleg, én vagyok a sors.

Igen, jól gondolod, sokat ugráltak körülöttem. Képzeld, kiszámíthatatlannak mondtak, keresgéltek a pályán, ha elbújtam, ha

kicsúsztam a vonalakon túlra, mikor esős idő volt. Nagyon bírtam, hogy túljárhatok az eszükön. Még a sípoló férfi is csak néha kapott el. Gyerekeket kértek meg, hogy szaladgáljanak utánam. Amikor végre visszahoztak a játékba, akkor meg szép lassan gurulgattam ide-oda megvárva, hogy elfussanak egymás mellett, hogy vitatkozzanak azon, „les volt-e vagy nem ez a helyzet... Megadjuk ezt a gólt-e vagy sem?...” Kitaláltak egy szerkezetet is, amivel alá lehet támasztani, ha megnézik a képeket, hogy mi történt valójában. Nem tudom, hogy ez a videóbíró jól befolyásolja-e az ítékezésüket, hiszen a képeket ahányan látják, annyiféleképpen magyarázhatják. Az igazság olyan kerek, mint én vagyok. Pontosabban gömbölyű, mindig az felé hajlik, aki ítélni kíván.

Visszatérek most az előző mondanivalómra, a góltra, amittől függhet az eredmény. Ha mind a huszonkét fiú vagy lány egy gólt sem ér el, tehát csak küzdenek vagy lomhán mozognak anélkül, hogy én pihiznék, az döntetlent jelent, egy-egy pont jár érte. Ha az egyik tizenegy tagú csapat akár eggyel többször is tovább hagyott engem lustizni, akkor az a nyertes, és két vagy három pontot kap. Ezen a versenyen - ahol én sokat szerepeltem - az Európa-Bajnokságon, ahhoz, hogy az első helyet megnyerjék valakik, nagyon harcolni kellett, nem lehetett döntetlen. A kétszer 45 percnyi játékot megtoldották úgynevezett hosszabbításokkal, ami kétszer 15 perc lehetett. Ha az eredmény akkor is egyenlő volt a csapatok között, jöttek azok a bizonyos büntetők, mikor minden lemerevedik, még én sem mozoghatok, így születik meg a végeredmény. Tudod, a gól az a pillanat, mikor végre elfáradok, és bemegyek a kapuba. Nekem teljesen mindegy, hogy kinek a cipőjéről és melyikbe, csak hagyjanak egy kicsit lustálkodni. Az egész nagyon rövid ideig tart emberi mértékkel, de nekem elég. Ők veszekszenek, sírnak, aztán megint elővesznek a kapuból, és újra kezdődik minden: rúgás belém, fejjel is megpróbálnak belém ütni, néha még a kezükkel is, én pedig kárörvendve elillanok előlük.

Azt kérdezed, hogy milyen maga a játék színhelye? Milyenek a hangok? Stadionnak hívják a játék helyét. Egy oválisforma nézőtér van, ahol egymás fölé építettek széksorokat vagy padokat, ez a lelátó. Mivel egymás fölött vannak az ülések, a nézők jól látnak mindent. Mostanában már ki is vetítik a játékot, nehogy valaki lemaradjon a történésekről. A nézők hangja nagyon hangos, összefolyik, őket nem lehet érteni. A fűben, ahol én ugrándozom, pörgök-forgok, ott a játékosok kiabálnak, azt

hiszik, hogy minél hangosabbak, annál inkább rájuk hallgatok. Aki a játékot vezeti, az sípolgat, de azt nehéz lehet kihallani, mert a nézők is sokszor fütyülnek azért, hogy hátha nem úgy lesz, ahogy én akarom, hanem a füttyszóra majd az úgynevezett ellenfél eltéveszti a rúgást, az irányítást. Hidd el, semmi köze az egésznek ehhez! Fütyülhetnek, kiabálhatnak, nem én vagyok az ő kezükben, hanem ők az enyémben. Halkan megsúgom neked, hogy azért néha én is félek. Akkor, mikor különböző tárgyakat dobálnak be a közönségből a pályára, de ez tilos igazából, úgyhogy ez tényleg jelentéktelen kis aprócska félelem. Különben is, amíg nem engem találnak el, addig nincs semmi baj.

A kapusokat szeretem a legjobban. Ők mindenfélét kitalálnak, hogy nehogy bemehessek pihenőre: megfognak kézzel, rám ütnek, elrúgnak jó messzire, olykor a másik kapushoz, ami nagyon tetszik, mert jókat repülhetek. Ha valamelyik mégis elfelelkezik a dolgáról, a keze alatt vagy a lába között besunnyogok abba a bizonyos kapuba, és akkor mindenki megőrül, hogy gól lett. Imádom, ha gól van. Akkor derül ki igazán az emberek számára, hogy én, egyedül csak én határozom meg a mérkőzést. Magam döntöm el, hogy ki legyen a győztes. Persze, mivel emberek, ezt nem ismerik el. Hiába minden, egymást utálni fogják egy kicsit, de engem mindig szeretni kell. Nekem könnyen megbocsájtanak, mert azt hiszik, hogy saját maguk hibáztak, de nem úgy van.

Egyszer el kéne jutnod egy stadionba, most már van itthon is belőlük éppen elég, foghatnál a kezedben, mindenki téged nézne, hogy hol szereztél. Még az is lehet, hogy el akarnának venni tőled, hiszen én Európa Bajnok vagyok. Ugye kiviszel még egyszer-kétszer a szabadba? Tőled nem szököm el. Ha mégis, akkor mindig igyekszem visszajönni hozzád, megérintelek majd, és tudni fogod, hogy hol vagyok.

Neked unalmas lehet a lakásban, nekem unalmas a vitrinben, úgyhogy szervezd meg, hogy menjünk ki, játszani!

Nemzetem tengere

Egyszer Keszthely mellett elkezdve szerte terjedt egy medence. Ez lett nemzetem tengereredete.

Benne szeleknek engedve nedvek emelkednek s ereszkednek. E nedvekben nemes, kedvelt eledetek hemzsegnek, de ezek mellett ehetetlenek s nyelhetetlenek jelentek meg, melyeket emberek meg nem ehetnek. Ezerszer keletkeztek szelek rettenetes fergetegekkel, egy perc sem telt bele, s e helyen rengeteg tehetetlen ember s dereglye veszett el.

Telente e terjedelmes nedves medence teteje jegekkel lesz terhes. Erre ne menj, mert menned nehezen lehet. Ne feledd, mehatsz lelkesen, de nem peckesen e jegeken, de testedet ne tedd le, mert esve-kelve kerekedhetsz fel s mehatsz el. Ehelyt veszedelmes helyzetekbe keveredhetsz, mert megrepedhetnek e jegek, beleeshatsz e tengerbe, esetleg lehetetlen lesz felemelkedned. Megszenveded e jeges telet, mert fekszel egy keveset, lehet, teljesen elvesztheted eszedet, nem lesz leheleted, de lesznek ezen percekben emberek s testedet helyben megemelve megmentenek. Elhelyeznek meleg fekhelyen, meztelenre vetkeztetnek, s nedves testedre rendes, meleg mezt tekernek. Neves felcserek rendelkeznek, s elegyet kevernek neked, s nem betegszel meg.

Egyre melegebb, kellemesebb reggelekre kelhatsz, s eme keskeny meder mellett kertekben, berkekben repkedve veresbegyek zengedeznek kedvesen.

Egy esztendeje terveznek egy versenyt, melyet kedden enyhe reggel rendeznek meg.

Nevezz e versenyre, s ennek megfelelően rendszeren tejelj le!

E versenyben egy emberek teremttette kerekas szerkezetre tedd fel fenekedet. Nyeregben tekerve messze mehatsz hegyeknek felfele. Kerekéket elengedve egyre sebesebben lejtmenetben el, s ezek lesnek lelkesedve. Kerekas, nyerges szerkezedet kezaddal vezetheted, eltekerhesz Kenese mellett, Szepesd mellett, de bemehatsz Szemesre. Ezen versenyen vesztes nem lehetsz.

Ne legyen defekted, mert ez esetben nyeretlen leszel. Ne veszejtsd el kedvedet, vedd tervbe, s jelentkezz egy telepre! E telehelyen mele-

gedhetsz, meleg eledelt ehetsz, reggelente megkenve lelheted kenyeredet. Delente levesedet merheted, veszekedhetsz s nevethetsz. Este vehetsz tejet, ehetsz kekszet.

Keskeny fekhelyed lesz neked. E kedvenc helyeden heteket ellehetsz. Nem leszel gyenge, beteg, mert gyerekek, emberek, esetleg szem-betegeknek rendelt nemes, de engedetlen ebek lehetnek melletted. Hevesen meleg delente. E selymes nedvekbe meztelenre vetkeztetett testedet belehevertetve megferesztheted, s teljesen belefekve, kezedd evezve, kedvtelve, ernyedten lebegtetheted. Kellemes, csendes es-telente evezhetsz egyet e mederben, de mert ez nem tetszene, kerekezz egyet mellette! Felejthetetlen lesz!

Ne vess ezen, mert szeretettel tervezgetve mesterkedtem ezt neked egy zeneszerkezet mellett elheverve, kedvedre eme becses eszperente nyelvezeten.

Befejeztem.

Jelige: Nefer

Bálint Gyula

A bölcs bíró

Hajdanában, múlt világban,
kis városban nagy vásár van.
Olyan rég volt, nem is látszik,
múlt ködéből karikázik.
Ott történt ez igaz eset,
tanulságos mi megesett.

Szamárkordén megérkezik
két fazekas tüsténkedik.
Pali Bátyó, Julis Néne
pakolgatnak a gyékényre.
Úgy gondolják, mind eladják,
mindet óvják, babusgatják.

Zsibong a nagy sokadalom,
nagyobb, mint tíz lakodalom.
Mint a méhkas, zsongnak-bongnak,
hangyabolyként szorgoskodnak.
Mert ugyancsak kiabálnak,
minden dolgot elkántálnak.

„Piros alma! Kocsi kerék!
Nyargaljanak csak közelébb!
Minden olcsó! Nem egy vagyon!
Nálam aztán minden vagyon!
Ide látok! Oda nézek!
Jó szerencsét hozok néktek!”

A mindenit! Mégis mi ez?

Mire ez a nagy csődület?
Borzalom az, amit látni,
szamár lábát kalimpálni.
A csődörnek iázása,
a kancának tipródása.

Jól látható gerjedelmük,
beteljesül a szerelmük.
Tapossák ám a cserepet,
edényeknek nincs kegyelem.
Korsó, kanna, tányér, szilke,
vihetik ki a szemétbe.

Pali Bátyó káromkodik,
Julis Néne sopánkodik.
„Végem van most! Tönkre mentem!
Maga beszél? Vén gazember!
Mert nem figyel! Mindig iszik!
Maga meg csak szenteskedik!”

Persze hogy a másé hibás!
Övé angyal! Nem is vitás.
„Mert a kendé tologatta!
Magáé meg csábítgatta!”
Mind a kettő úgy gondolja:
az ő kárát másik állja.

Még szerencse, hogy a bajban
vásárbíró éppen ott van.
Azt is látta, hogy mi történt,
sürgetik is tegyen törvényt.
Gyorsan! Frissen! Mert vér folyik!
Mert a kakas tojást tojik!

A fele se tréfa ennek!

Fület feszít minden ember.
Vásárbíró gondolkodik,
mellényéből gombolkozik.
Aztán mondja komótosan,
érthetően, szabatosan.

„Ami történt, már megtörtént.
Megteszem én most a törvényt.
„Ez a csődör ágaskodott,
ő csak két lábbal taposott.
Ám a kanca tipródása,
négy lábat vitt be a táncba.

Négyhatod kár Juliskámé,
kettőhatod meg a Pálé.
Ám a csődör kezdte. Bizony!
Döntésembe beszámítom.
Éppen ezért fele-fele,
nyugodjanak ebbe bele.

A szerelmet ne büntessék,
szamarukat meg ne verjék.
Fellebbezést nem tehetnek,
ha fizettek, elmehetnek.”
...Dévánkoznak, mit tehetnek,
külön úton hazamennek.

Otthon tovább civakodnak,
szomszédként is torzsalkodnak.
Ezen már az sem segített:
két kiscsikó megszületett.
Julis Néne nevelgette,
Pali Bátyó követelte.

Mert az egyik neki járna,

mennek újra a „bírószágra”
Unja már a vásárbíró.
Abbahagynák, az lenne jó.
Elmondja hát, emberségből,
amit gondolt segítségül.

„Itt vannak a számárcsikók,
itt a bognár, neki pont jók.
Adna értük fajn kocsit,
befoghatnák a két csacsit.
Mért nem együtt vásárolnak?
Szomszédokként elég járnak?”

Pali Bátyó, Julis Néne
figyelmezik a beszédre.
Julis Néne irul-pirul,
Pali Bátyó vállat kihúz.
Megígérik, átgondolják.
A bírót majd békén hagyják.

...Megfogadták, amit mondott,
megfelezték minden gondot.
Az örömet megduplázták,
vásárokat együtt járták.
Egy kocsival istrángoltak,
együtt jobban boldogultak.

A szamarak kárt okoztak,
amit aztán helyrehoztak.
A két gazda gyarapodott,
emberpárként gazdagodott.
Becsülték is a bölcs bírót,
állítólag szépapám volt.

Leírtam ezt csak magamnak.

Aztán mégis közreadtam.
Romhányira emlékeztem,
Őt már régen megszerettem.
Ti is sokat olvassátok,
hogya lehet, hallgassátok.

Rímhányót ne feledjétek
ahol lehet, meséljétek.
A figyelmet megérdemli,
a jó kedvet megteremti.
Frédi, Béni, kutyabolha.
Parnasszuson kutyagolnak.

TANULSÁG

Irigységgel, sárga arccal,
egymás ellen, kemény harccal
messzire el nem juthatunk,
sorsunktól csak pofont kapunk.
Hogyha viszont összefogunk,
mindjárt jobban boldogulunk.

Bernhardt József

Embernek

Villan a pillanat.
Mélyben, meleg anyai ölelésben
Hasad a mag,
Embert fogant egy anya! - Öntudatlanul Isteni törekvésben.

Viharos széllel lehel Isten...
Állj...! Állj...!
Kiált az ember,
Kitárt ujjak, felemelt kar...
Ne tedd..! Félek! - reszket könnyörgéssel.

A szél csendesül...,a vihar elül...
Az ember áll, Isten ül...
- Hallgatlak gyermekem.

- Nem akarok elmenni, szeretlek,
miért kell egy testbe menni, engem eltemetni?
Rettegés a föld,
mely pillanattól..., az ember embert öl...

Megszületni, anyám ölén cseperedni miért kell...?
Ha mások rosszak, nekem jónak lenni miért kell...?
Egy asszonyt szeretni s elfeledni miért kell...?
S ha jó vagyok, a rosszat túrni miért kell...?

Szeretlek, ne félj...!
Orrod van, ahogy nekem
A szívedet, a szádat is én teremtettem
A szemed is lát, ahogy az enyém.
Ne félj!
Ne reszkess..., élj!

Nem eszmél, aki nem szület.
Nem arat, aki nem görnyedt.
Nem üdvözülni, aki nem látta a földet!
Menj!!!

Bernhardt József

Mese, a fába szorult féregről

Sok időt megéltem,
Egy-két lukon már átfértem.
Másztam ágon,
Repültem levélen.

Néhány dolgot már elértem,
Tapasztalt vagyok, úgy vélem.
Öregebb vagyok itt mindenkinél,
Izületeim érzik, itt van már a tél.

Mesélek hát, míg lehetséges,
Kicsiny férgek,
Hallgassatok,
Az én életem sem volt édes!

Nem tudom én a származásom,
Vérem sem piros –
Egyszer rám léptek,
Most már látom!

Na, ne kússzunk így előre,
Legyünk tekintettel az időre!
Cseresznyében gondolták indítani a sorsom,
De egy savanyú birsalmában lett nehéz a dolgom.
Puha édes lédús gyümölcs helyett
Anyám kemény húsban talált nekem helyet.

Nehéz volt a gyermekkorom,
Nézzétek a fogaimat ott a polcon!
Életem kora hajnalán
Túl lenni egy ilyen gyümölcsnek a magházán?!

Átrágtam magam az almán szépen
Aztán leültem pihegni egy harmatos levélen.
Szélvihar kerekedett,
Lefújta a fáról a levelet.

Ringlispíllé vált a világ,
Nem tartott meg a faág!
Egy ilyen helyzetben a legerősebb féreg is fél!
Azt hiszi az ember, mindjárt itt a tél!

Sodródtam a szélben,
Hatalmas utat,
Talán egy métert is megtettem...,
Aztán letett a szél egy erkélyen,

És kínomban rágtam egyet a levélen.
Hogy az eszem a helyes kerékvágásba betérjen.
Végig csúsztam izgalmamban egy csempelapon,
Majd egy dunántúli napilapon.

Izgatottan kódorogtam a világban,
Míg a napilapon a barackot megláttam.
Kiáltozva áldottam a sorsom,
Gyönyörű féregjárat, most már tudom, ez a dolgom!

Szopogatva téptem át magam a gyümölcsön,
Deszkaládának koccant a fejem,
Alig bírta a lelkelem,
Hogy ne üvöltsön.

Miért kell nekem ezt átélnem,
Miért kell rágnom mindig a keményben!?
Nem lehetne egyszer szép a sorsom!
A haragtól rekedt be a torkom.

Ahogy a fájdalommból eszméltem,
Észrevettem, ahogy a deszkán egy lukon benéztem:
Itt az otthonom!
Ragyogott fel szemem, láttán a lukon.

Örömben bemásztam,
Kicsit szűk volt,
De nem bántam!

Jóllakottan csukta le szemem az álom,
Hogy a boldogságnak képet csináljon.
Álmomban egy holló járt a réten,
És nem vett észre...
He, he, mert nem mentem a fényre!

Elégedetten keltem reggel,
Kipihentségtől bedagadt szemmel.
Neki láttam, hogy kimásszak,
De nekifeszült hasam a faháznak.

Orrom érintette a barackot,
De a fogammal harapni már nem tudok!
Valaki jött és felkapta a házam,
Én pedig kínomban azt sem tudtam mit csináljak.

Ordítottam, ahogy a torkomon kifért,
Féreg vagyok, ez igazságtalan!
A lelkeim ítél.

Elvittek a mezőn egy tisztásra,
A gyümölcsládát egy jó lélek a kert végébe kihányta.
Elmúltak a remények,
A remekbe szabott szép évek.

Meghalok.
Lezártam a sorsom,
Nem írom tovább,
Bebábozódok.

2. rész

Csendes magányban,
Elbújva egy kis tok-házban,
Érlelődtem legbelül,
Megvártam, míg bennem az én leül.

Emésztettem, mert ez volt a dolgom,
Tanakodtam magamban a sorson.
Nem voltam egyedül,
A Teremtő ujjá formált ott legbelül.

Észrevétlen csinálta,
A sebeimet ellátta.
Nem tett mást, csak velem volt,
Magányomban istápolta,
Szavaival szépen szólt.

Éreztem, ki kell mennem a fényre!
Bármilyen áron,
Meg kell a fényt látnom!

Élet ment a pompás szárnyba,
Felemelt a magasságba.
Most már csillogom a fényben,
Szivárványt szór testem az égen!

2008. február 5.

Bernhardt József

Pezsgő

Egy vasárnap reggelen, múlt év novemberében, feleségem azzal ébredt, hogy spánielt szeretne simogatni. Hasonlított ez az érzés egy terhes asszonyéhoz, aki december tizenkettedikén a legnagyobb hóesésben epret kíván.

Közös gyerekünk nincs, én megörököltem az ő gyerekeit, a tíz éves Barnust és a tizennégy éves Adrien lányunkat, ő pedig megörökölte a most Angliában élő tizennégy éves Andris fiamat, aki az anyukájával él.

Várandósság volt ez a javából, vágytunk egy benti kutyára, aki az ágyunk mellett szuszog, kunyizik az asztalnál és még a WC-re is utánunk jön, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e.

Átéreztem a pillanatot, itt szülés lesz!!!

- Semmi gond!- Fordultam a feleségem felé. Hívjunk fel néhány spánieltenyésztőt, kérdezzük meg, hogy meglátogathatjuk-e őket egy kis kutyasimogatásra.

Alig néztek néhányan hülyének minket, de ki törődik ilyenkor ezzel.

Az egyik helyen: - Hát jöjjenek, ha annyira akarnak!

Vasárnapi programként, úgy melegítősen, mert hát úgyis kutyákhoz megyünk autóba pattantunk. Egy keményre taposott homokos udvarba léptünk, ahol egy nagy garázs volt. A garázsban élt a tenyészet, az udvaron volt a kifutójuk. Összesen hét kutya szaladt elénk. Furcsa volt, hogy azonnal bújtak, nyalogatni kezdték minket.

Miért? Ezeknek nincs gazdájuk? Volt és nem volt.

Gyönyörű kutyák voltak, ápoltak, gondozottak, nem szaporították őket, hanem gondosan vigyáztak, hogy a lányok csak kétevente essenek teherbe, hogy tökéletes legyen a szaporulat.

Az egyik kutya különösen odabújt Beához, az ölébe tette a fejét, ott szuszogta be néhány pillanatig Bea puha, meleg illatát. A két hölgy a házba vonult, hogy amúgy asszonyosan csevegjenek kicsit, nekem mivel nehéz vakon emeletet másznom nem volt kedvem a házba menni, az autóba ültem.

Bea elgondolkodva tért vissza, ha láttam volna az arcát, azt mondtam volna, hogy még a száját is harapdossa izgalmában.

- Te Józsi! Azt mondja a hölgy, hogy a kiöregedett kant nekünk adná.

- Oké ! - Mondtam. Most hozzuk el!

- ÁÁÁ, Meg kell beszélnünk a Papával és a gyerekekkel.

A gyerekek azonnal belementek, Papussal viszont alkudozni kellett.

Letettük a nagyesküt, hogy éjjel nappal, ha kell kutyaszart szedünk, porszívóval járunk majd a kutya után, és hogy ez a kutya lesz a legcsodálatosabb, a legudvariasabb, a legédesebb öleb a világon. Másnap elmentünk a kutyáért. Magam elé vettem az anyósülés elé. Remegett az isten- adta, mert Ő adta!

Parizerrel készültünk a kutya fogadására. Felvettem Pezsgőt az ölembe és ott etettem parizerrel, simogattam az orrát..., a pofáját is próbáltam, de valami nem stimmel. A pofája oldalán tarjagos bűdös var volt. Kiderült, hogy a kutya, annak ellenére, hogy a gazdasszonya éppen most fürdette, éktelenül bűzlött a pofáján lévő fertőzés miatt.

Nyitott ablakkal mentünk egészen Pestig, Adri lányunkért a kollégiumba, a kutya közben megnyugodott. Hazaérve az állatorvoshoz gurultunk vele. Megkapta a kötelező oltásokat, chipbeültetés és már hivatalosan is a családhoz tartozott. A franciaágyunk mellett csináltunk neki helyet, egy szőnyeget tettünk az ágy mellé, így egy kis kuckó keletkezett, a szekrény és az ágy szegletében. Ahol mindjárt meg is kapta az első kezelését, alkohollal dörzsölgettem a fertőzött száját, két hét alatt rendbe is jött.

Ez lett a mi kis mennyországunk. Pezsgő a fejemnél aludt. Ha éjszaka lenyúltam, ott volt, a fejét a tenyerembe rakta, úgy aludt tovább. Ha álmodott, ott voltam, gyönyörködtem a vakkantásaiban, láttam én is, amit álmodott, tudtam miért vakkant, morog, értettem miért sóhajt, amikor elhelyezkedett saját maga igazította pokrócán.

Értettem én...

Öreg volt, a teste volt kissé koros, tíz éves. A lelke gyerek volt, ízig-vérig egy szeretetre vágyó édes három éves babácska.

Eleinte Fiamnak szólítottam, később csak: - Gyere ide édes Babácskám volt a megszólítás.

Egygazdás kutya volt, engem választott főkutyának.

Alig várta, hogy hazajöjjek, ha elmentem iskolába, az udvaron minden levél alá benézett, ellenőrizte a WC-t, ajtótól-ajtóig járt, nem nyílik-e valahol és én bukkanak elő mögüle.

Amikor hazaértem rögtön jött elém, örömeben örülten forgott előttem, s ha lehajoltam, a tenyerembe tette a fejét, a lábamhoz bújt a homlokát a térdemhez szorította.

Felemeltem az arcát és a szeme között az árokban simogattam, ezt szerette a legjobban. Néha az orrát is megcsavargattam, a pofáját is megtéptem, az apósom nem kis megrökönyödésére. Pezsgő órákig vágyta a simogatást, a gyömöszölést, de lehetetlenség lett volna kielégíteni. Ha belefáradtam, az orrával bökődött:

-... Még..., csináld még, szeretgess!

Ha tőlem nem kapott többet, ment Beához, ha ő is belefáradt, ment a gyerekekhez.

Szokásunkká vált, ha épp leültünk és emberségre vágytunk, Pezsgőt az ölünkbe vettük, ahogy egy kisbabát. A feje a mellkasunkon pihent, s hanyatt fekvé kínálta fel a hasát, hogy azt simogassuk. Érdekességgéppen mesélem el, Pezsgő mindig várta, hogy kettesben legyünk. Különösen intim pillanatok voltak ezek. Ha éppen ekkor bejött valaki a szobába, megmorogta, legyen bárki: a Feleségem, a Papus, vagy a gyerekek. Annyira férfias volt ilyenkor, átéltem, hogy vigyáznak rám, szeretnek engem, ennek a kutyának én vagyok az egyetlen.

De sajnos Pezsgő egyszer csak elköltözött!

Már a régi gazdájánál volt egy epilepsziás rohama a nyáron.

Előtte még sosem láttam ilyet, a kutya először nyelvét, a pofáját csattogtatta, azután eldőlt, a lábai kimer evettek, rázkódtak, a gerince megfeszült. Épp egyedül voltam vele mikor megtörtént.

Letérdeltem hozzá, átöleltem, a táljából a roham után kicsit locsolgattam a száját. Egy pillanat alatt magához tért. Az első időben semmilyen utótünete nem volt. Később egyre nehezebben jött ki belőle, a gyógyszerek ellenére is. Hosszabban, erősebben lihegett, és pokolian éhes volt. A két legutóbbi eset után riadt volt, kicsit félőssé vált.

Az utolsó éjszakán kettő körül, ahogy szoktuk elmentem pisilni, utánam jött megvárta, azután ő jött, kiengedtem, adtam neki egy marék tápot.

Az udvaron kicsit többet lebzsel, mint szokott, a lépcsőn ülve vártam rá. Hívtam, odajött, magam mellé húztam és átkaroltam. - Mi van édes

babácskám, be akarsz menni? - a kutya hátra tekintgetett az ajtó felé, elengedtem.

Maradtam még kicsit a lépcsőn, kiélveztem az utolsó nyári éjszakák egyikét, azután ágyba bújtam.

A szokásos száj, nyelvcsattogásra ébredtem. A roham első pillanataitól ott voltam. Átszaladt bennem, hogy talán meg is állíthatom, csökkenthetem a rohamot, azzal, hogy a kutyát megvigasztalom, nyugtatom.

Pezsgő tragikus hirtelenséggel zuhant egyre mélyebbre és mélyebbre, megállíthatatlan, csillapíthatatlan volt a roham. Néhány pillanatra kijött belőle, de tovább remegett. Tudtam ebbe bele fog halni. Bella, a tesóm kutyája is így halt meg. Ismétlődő, folytonos rohamai lettek. Szörnyű leírni, nem is írom. A kutya agya elszállt. Az állatorvosnál már csak az elaltatás jöhetett szóba.

Visszafelé vettünk egy virágot, egy dobozban a kutyakozmetikába tettük, amíg papa megássa neki a sírt, s amíg a gyerekek haza nem jönnek a temetésre az iskolából.

Kettesben voltam újra a kutyámmal, a Baráttal.

- Édes Pezsgőm! Szeretlek! Mondd meg Istennek - kopogtattam meg a doboz oldalát -, hogy vigyázzon ránk!

Benyúltam a dobozba, megsimogattam az orrát, ahogy szerette. Még mindig olyan édes puha volt. Úgy éreztem még utoljára nekem adja az orrát, itt vagyok, a tiéd vagyok, és ne felejtsd el! Te az enyém vagy!

Bodnár Gábor

Változatok

I.rész

Bejelentkezés az állatkórházba

1. Megjött Varga Ica,
a mangalica.
2. Megjött Varga Dániel,
a tarka spániel.
3. Megjött Varga Zita,
a parazita.

Tengerparti csendélet

Tengerparton heverésznek,
merev részeg,
tengerészek.

Délibáb Egyiptomban

Rájöttem, hogy mi hamis,
előttem a piramis,
mondta a fiam is.

Iráni emlék

Kedvenc városom Teherán,
hol rám nézett egy veterán,
teve rám.

II. rész

Elszántság a szívkórházban
(fonetikusan)

Még dolgozik a peacemaker bennem,
észnél kell lennem.

Botrány egy nemzetközi Tökfesztiválon

Hiába röhögtök,
jobb a görög tök,
mint a török tök.

Lyukas ügy

Nem kell zokogni,

a lyukat is meglehet szokni,
mondta egy zokni

Ázsiai emlék

Hatoljunk be Ázsiába mélyen,
minden kincse itt lapul,
Szingapúr szívében.

III. rész

A jóllakott macska

Megszólal a jóllakott macska:
„Ha egy egér keres,
nem érdekes.”

Virágok orgiája

Megszólal a szegfű: levetkőztem.
Tudok róla, mondta a futórózsa.
„Menet közben.”

Egy kertész végrendelete

Ássa fel a kertemet,
aki eltemet,
s lelje meg lelkeimet.

Czeplédi Eszter Dóra

Leilával, vagy nélküle

Azon az átlagos, október eleji szerdán úgy tűnt, egészen hamar eltelt a nap. A kilencedikesek csak zavart csenddel válaszoltak, amikor azt firtattam, egy adott mondatban melyik az ige, de ettől eltekintve minden csoport egészen jól vette az adást. Hazaindultam, jókat szippantva a tiszta, friss levegőből. Arra gondoltam, biztosan ők is belerázódnak majd, és fittyet hányva kishitűségemnek, valamikor csak megtanulnak spanyolul.

Ahogy aznap már sokadszor, ismét eszembe jutott, hogy Leila vajon jobban van-e, és gyorsabban kezdtem szedni a lábam. Ez volt az a pillanat, amikor kéretlenül megállított egy, magamban csak Mancinéninek keresztelt járókelő. „Hol a kutyád?” – firtatta lényegre törően. Maga a kérdés is igen meglepett, és a mód, ahogyan nekem szegeztek, pláne. Miért is tartozom én erről bárkinek is elszámolással? Mióta vagyunk mi ilyen jóban hogyishívják nénivel, hogy csak így letámadjon? Az az idő sajnos elmúlt, amikor az utcán szimplán, fenntartások nélkül el lehetett beszélgetni az időjárástól kezdve a legutóbbi elszenvedett műtétekig bármiről. Ez viszont sajnos nem azt jelenti, hogy ne bizalmaskodnánk lépten-nyomon, ahogy Mancinéné is. Engem illedelmesnek neveltek, ezért reflexből feleltem is: „Otthon”. Ahogy kimondtam, már meg is bántam, hogy ilyen könnyen hagytam magam vallasni. Mire ő: „És akkor mégis hogy képzeled, hogy egyedül nekiindulsz?”

Na, itt álljunk meg egy pillanatra.

Ódákat tudnék zengeni ennek a kérdésnek a hátteréről, de ott, az utca forgatagában annyira futotta, hogy „Csak”. A pillanat viszont olyan

ihletett volt, hogy ezennel kikíváncozik belőlem egy részletesebb válasz. Fogalmazzunk úgy, hogy a magam örömére.

Kedves Mancsi néni!

A tudatlanság, ami emögött a kérdés mögött rejlik, és ami már-már rosszindulatba hajlik, lenyűgöz. Igen, a népesség egy része fogyatékkal él, mások pedig más hátrányokkal, mint az időskor, vagy akár kisgyerek babakocsiban vagy hordozóban, de egy sérülés vagy egy túlméretezett csomag is megnehezítheti azt, hogy kimerészkedjünk a forgalomba. Csak csendben kérdezem, mi történne, ha mindenki otthon maradna, aki valamilyen módon hátrányban van? És ki mondaná meg, mi az a pont, amikortól otthon kell maradni?

Hadd biztosítsam róla, hogy különleges kapcsolat van köztem és a kutyám között. Nem csak azért, mert a kutya-ember viszony eleve különleges. Bizonyított tény például, hogy egy kutya feszült lelkiállapotát jobban csillapítja egy ember jelenléte, mint egy másik ebé, és fordítva. De köztem és Leila közt nem csupán erről van szó: ő arra választatott ki, hogy egy kicsit szemem helyett szemem legyen. Azt mondtam, hogy „egy kicsit”, nem véletlenül. Azért, mert mikor együtt nekiindulunk, én vagyok az „értelmi szerző”, Leila pedig gondolataim végrehajtója. Ha vele vagyok, bátrabban kezelhetem a sebváltót, abban a biztos tudatban, hogy ő fantasztikus érzéssel érez rá a szándékaimra. Mini csapatunkban az a különleges, hogy hol én vagyok a főnök, hol ő, attól függően, hol vagyunk éppen úton, vagy milyen váratlan esemény, akadály vagy ember, sőt, netán állat bukkan fel körülöttünk. Számára a világ annyi felfedezni valót tartogat, ami egy életre nem elég, számomra pedig céltudatos nekiiramodásokat A-ból B-be, ahol mindig valami sürgős és fontos elintéznivalóm van. Így hát, ha velem jön, ugyan rendkívül boldog, mégis természete ellen cselekszik: én irányítok, és ő megy az általam kijelölt úton, ráadásul a kiképzője és az általam belenevelt szabályok szerint. Ha fogom a hámot, nincs szaglászás, barátkozás, pásztázás, játék. Nem kis munka ezt megtanulnia és betartania. Leila azon kevesek közé tartozik, akik még pici korukban alkalmasnak találtattak arra, hogy egyáltalán elkezdjék ezt a hosszú tanulást, és akik azóta is azt játsszák, hogy megkönnyítik az utunkat, az enyémet és a többi hasonló kutyatulajdonosét. Ezt a feladatot ugyanis akkor lehet a legjobban

csinálni, ha játszunk: lelkesedünk, örülünk, dicsérünk. Ettől a kutya nem szegény rab, aki életét áldozza értünk, hanem csapattárs.

Mindennap együtt járunk dolgozni is, járműre fel, járműről le, majd megint járműre fel és le, és irány a célépület! Itt aztán a nap nagyobb részében Leilának elvileg nincs más dolga, mint lustálkodni és fogadni a többiek kényeztetését – na persze, ha nem számítjuk, hogy önkéntelenül is folyamatos készenlétben van, még ha látszólag szundít is. A legnagyobb szundiból is egy pillanat alatt felpattan, ha úgy érzi, feladat van. Ezt megfigyelni mindig újabb és újabb élmény. Megható, ahogy minden rezdülésemet megérzi.

Néha valamiért otthon marad. Vagy azért, mert beszerez egy vírusos fertőzést, mint most is, ami bizony a kutyákkal is előfordul, vagy, mert neki is komfortosabb, ha nem viszem magammal. És hogy miért jöttem mégis dolgozni, azt kérdezte?

Nos... nagyjából négy hónapos voltam, amikor már naponta három órát töltöttem BMV-ben. Tudja, busz-metró-villamos.

Mikor iskolába kezdtem járni, akkor is naponta legalább két órát úton voltam, míg a többiek pár perces sétára laktak.

Középiskolába se a szomszédba jártam, hanem nagyjából 300 km-re és hat órára otthonról. Eltalálta, kollégista voltam, ahogy utána még három évig szintén.

Olyan szerencsés vagyok, hogy a Föld sok szép tájára eljutottam már, a leghosszabb utam 9000 km-re vitt. Képzelve, kutyával!

Most pedig a lakó- és munkahelyem szintén jó 300 km-re van a szülői háztól, ráadásul egy másik országban. Így aztán most is gyűjtöm a kilométereket.

Már annyi összegyűlt, hogy majdnem kétszer megkerülhetném a Földet. Mindazonáltal, csak nem túl régen állandó kísérőm egy négylábú, és ezeknek a kilométereknek a nagy részét nélküle tettem meg. Előfordult, hogy tizenévesen és huszon-kg csomaggal tévedtem el este egy néptelen, kicsinél is kisebb városban, és olyan is, hogy azt hittem, eltűnt a csoportom, akikkel teljesen ismeretlen helyeken jártam – és végül mégis mindig előkerültem, itt vagyok.

Értem, hogy a kíváncsiság addig növekedett magában, amíg egy kérdés formájában buggyant ki. Az in medias res feltett kérdésére úgy hirtelen, első zavarom elmúltával, és az első ad hoc válaszáért elnézést kérve, fentiekkel próbáltam meg reflektálni.

Végül egy költői kérdés: mondja, a fentiek alapján már elhiszi nekem, hogy akár kutya nélkül is hazatalálok?

Czeglédi Eszter Dóra

Nem minden az, aminek látszik

Aki azt hangoztatja egy jó ebéd után, hogy tele van, mint a déli busz, az még nem találkozott a 69-es villamossal, hétköznapi kora délután. Miután külkerületen jár, nem frekventált részen, nagyjából azokat a kocsikat nyelik meg az utasok, amik még épphogy elkerülték a leselejtezést. Ahogy az már lenni szokott, a kereslet itt is érezhetően túlszárnyalja a kínálatot, leegyszerűsítve, ilyenkor minimum dugig van. Ha hideg van, a villamos melegében olvadó emberek és állatok kipárolgása teszi élménnyé az utazást, ha meleg van, akkor a legvegyesebb izzadtság-, erjedés- és egyéb szagok. A fáradt, nyúzott arcok, szedett-vedett ruházatú emberek és hasonló állapotú házikedvenceik látványa fűszerezte az összehatást.

Vera pont ezért tűnt ki a tömegből. Nem csak selymes vörös hajkoronája és macskazöld szeme, de jó szabású kosztümje és a körülötte lengő parfümfelhő miatt is magára vonta a figyelmet. Az ember azt kérdezte magától, vajon eltévedt-e, vagy pillanatnyi elmezavar folytán vetemedett rá, hogy erre a járgányra szálljon. Ha őszinte volt, ő maga is hasonló gondolatokat forgatott a fejében, de nem volt mese, megígérte, hogy meglátogatja Judit nénit.

Judit néni levegővétel nélkül tudott beszélni legalább másfél órán keresztül, majd nekiszegezte a kérdést a halk szavú, szerény Verának, hogy neki nincs-e mondanivalója. A látogatások jól kiszámíthatóan zajlottak, és Vera, jó lélek lévén, tudta, hogy a Judit nénihez hasonló embereknek talán az átlagosnál is többet jelent az emberi társaság.

Ezért, amikor bezötyögött a villamos, a többiekkel együtt igyekezett feljutni és helyet találni, lehetőleg anélkül, hogy lökdösődne, ugyanakkor elkerülendő, hogy lent maradjon.

Ez nem csak a tömeg miatt ment nehézkesen. A kis bökkenő az volt, hogy Vera macskazöld szeme nem volt túl jó. A hölgy huszonnyolc évesen és három hónaposan nem akarta elcsúfítani a külsejét holmi tanárnénis pápaszemmel – inkább botorkált kissé. Ott a villamoson és úgy általában is. Ez valójában még változatosabbá is tette a mindennapokat, amelyek így tele voltak izgalmakkal. Ami másnak természetes feladat volt, Verának kihívás.

– Csak találjak egy kapaszkodót, és ezt az öt megállót csak kibírom valahogy – gondolta. Addig pislogott és keresgélt, amíg végre talált egy rudat, amibe megkapaszkodott. Ez tanácsos is volt, tekintve a tömeget, a villamos és a sínek állapotát. A második kanyarban talán el is vágódott volna, ha nem kapaszkodik. Egy túlbuzgó leszálló hátizsákja is majdnem elsodorta, de csak kapaszkodott rendületlenül.

– Már csak két megálló – számolgatott magában. – Ez az alak itt mellettem, akinek valahogy olyan fáradt konyhaszaga van, igazán leszállhatott volna már, de csak kibírom.

Ekkor váratlanul megszólalt közvetlenül mellette egy kellemes és diszkrét tenor:

- Ne haragudjon, kisasszony... leszállnék... elengedné a partvisomat? Az emlegetett kisasszonynak ettől az arca színe abban a pillanatban vetekedni kezdett a hajkoronája vörösével. Zavarában egy szót se tudott szólni, hanem pánikszerűen leszállt, nem várva meg az utastársakból lett tisztelt publikum reakcióját. Úgy döntött, inkább legyalogolja a hátralévő utat, és sietve távozott a tett színhelyéről. Fel-feltörő kacajjal arra gondolt, hogy azon túl, hogy kínos volt a fennforgás, mégis vannak még lovagias emberek, ráadásul ott is, ahol nem feltétlenül számított volna erre. Lám, lám, ne ítélkezz elhamarkodottan!

A következő látogatásnál Judit néni meglepetéssel vette észre Vera új szemüvegét.

Dr. Orlicki Jánosné

A gomba és a kutyám

Idén is csak úgy, mint eddig, családi összefogással látunk neki a tavaszi munkának.

- Ne búsulj, sógor, segítünk neked is, hiszen tudod, sohasem hagyunk magadra, nem hagyunk ki téged semmi jóból. De nem ám! Hogy is hagynánk ki? Amikor rendben volt a látásod, jó barátok voltunk, most, hogy már látásproblémád van, csak nem hagyunk magadra, pajtás! Na, de ne is húzzuk az időt, gyere és elviszlek a szőlőbe, ott találkozunk mi hárman, sógorok. Jónak mutatkozik a szőlőnkben a termés, szépek a szőlő ültetvényeink. Kiváló családi vállalkozás, jó bevételt ígér. Barátainkkal ott jó kis pince-partikat szervezünk, mi magunk is jól fogjuk érezni magunkat, mint eddig minden nyáron - jegyezte meg sógorom egy napsütéses délelőtt.

Feleségem egy igazi tündér, lelkemre kötötte, hogy vigyázzak magamra nagyon, nehogy bajom történjék, nehogy aztán a balesetiben kössek ki!

- Ne félj édesem, annyit nem iszom! - mondtam.

Nevettünk mindhárman, mert én sohasem iszom alkoholt, amióta kiderült, hogy alkohol allergiám van, és könnyen elfogy a levegőm, aztán elköltözöm egy másik világba. Na, azt nem akarnék, még egy-, két-, ...százévig! Azért mindig szívesen mentem a barátaimmal, sógoraimmal a hegyre, a borospincébe. Hogyne mentem volna, amikor ott igazi jó hangulat volt minden egyes alkalommal! Bográcsoltunk, grilleztünk és a parázs felett ropogósra sütöttük a jó házi szalonnát.

Most is igazi jó hangulat uralkodott a hegyoldalban, a pincénk előtti kellemes, zöld füves tűzrakó hely körül. A szomszédom egy vidám, pirospozsgás arcú vadász úr volt, aki sűrűn meglepett minket egy-egy jókora darab szarvashússal vagy vaddisznó combbal. Jól felszerelt konyhánk is volt a szőlőhegyi pincénkben, úgyhogy neki láttunk az előkészületeknek. Egy forrásból merítettünk vizet. Nagyon jó és tiszta vizű forrásból. A higiénia fontossága fokozottan hangsúlyos volt, ügyeltünk minden apró részletre. Elkészítettük a páchoz szükséges fűszereket és másnapra megtette a hatását a páclé a vadhúsnál. Így ment ez minden alkalommal, amikor kedvünk szottyant egy-egy pince-partira, amikor vadhússal jelent meg vadász barátunk.

A kutyám is velem tartott minden pince-partin, ott aztán nagy szabadsága volt, hiszen végtelen nagy hegyoldalra szaladgálhatott fel és le! Jó falatokkal kényeztették barátaim, de aztán határt szabtam a jóságuknak és Szuzit - merthogy így hívták a kutyámat - magam mellé parancsoltam. Fegyelmezetten viselkedett, nem fogadott már el senkitől semmit. Tudta, hogy, tudtom nélkül nassolt, volt is egy kis lelkiismeret furdalása, merthogy volt, azt láttam én! Valószínű, már degeszre ette magát, mire én parancsot adtam neki és leállítottam. Szófogadó kutyusom aztán végig mellettem hevert, minden mozdulatomra figyelt, várta, hogy teljesíthesse parancsomat. Egy nagytestű németjuhász volt, másfél éves szuka. Előfordult, hogy egy meleg nyári kerti parti után ott maradtunk aludni is. Csak reggel mentünk haza. Barátokra is szert tett, mint az később kiderült.

Egy alkalommal, hazafelé menet gyalogosan sétáltunk Borival, a feleségemmel. Ahogy mentünk az erdő mellett, hatalmas mennyiségű tyúkgomba-szőnyeg terült elénk, amely nagy ínycsokor ételeink egyike! Nosza, most bőségesen lesz mit leszedni, és egy csoda finom gombapaprikást vagy tojásos gombát készíthetünk ennyi termésből. Temérdek mennyiséget szedtünk, és a pince-parti keretében fantasztikus paprikást készítettünk. Mindnyájan jól lakmározunk belőle. Barátaink is örültek eme csemegének, jutott bőven mindenkinek. Szuzi kutyusom is kapott egy jókora adaggal, amit secperc alatt belakmározott. - Nagyon tele ette magát, olyan nagy lett a pocija - mondta Bori, a feleségem, aztán Szuzi kissé félrevonult és csak szuszogott nagyokat. Mi is megszomjaztunk és ki-ki a megfelelő nedűjét fogyasztotta jókedvvel, bőséggel. Ha már egy pincénél van a parti, ráadásul tele

boroshordókkal és benne jó hideg borral, természetesen le is öblítették barátaink ezt a finom étket. Kiderült, hogy mindenki szereti a vadat, halat, s mi jó falat, kisvártatva a padlásról előkerült egy pár nyáriszalámi, melyből még jókat lekarikáztak barátaim és, hogy hús is legyen a mai pince-partin, jól belakmároztak abból is! Majd lassan beesteledett, amikor is dalra fakadtak. Szólt a nóta, igazi vidám hangulat alakult ki, mire a csillagok is felragyogtak az égen. A vadász barátunk megkezdte a búcsúzkodást és viccesen odaszólt még a társaságnak:

- Aztán nehogy meghójatok ám a sok bolondgombától!
- HIHI!

Nagy volt a nevetés, majd lassan útnak indultak a pince-partiról. Mi még maradtunk sógoromékkal, feleségemmel hogy rendet rakjunk a mi kis vidámságot, pihenést nyújtó, jó öreg pincénkben. Éjfél körül haza értünk, majd hamarosan álmra hajtottuk fejünket.

Hajnalban furcsa nyüszítésre ébredtem.

- Valami baj van, Szuzi?

Láttam ám, hogy Szuzi igencsak taccsolgat, majd el is fekszik egy ólban, mely nyitott volt. Vizet raktam a táljába, és visszamentem hamar a szobába, hogy telefonáljak minden pince-partin megjelent barátunknak, na és a sógoraimnak.

Értesítettem mindenkit, hogy azonnal hívjanak mentőt, mert valószínű, hogy gombamérgezésük van, csak még nincs hatása, még ezután fog jelentkezni a mérgezés tünete!

- Ne várjatok, azonnal menjetek a kórházba!

Voltak, akik csak nevettek, mondván - csak ugratsz, ugye?

Mások meg idegesek lettek, és sírógörcs kíséretében hívták máris a mentőket! Végül is gombát ettek, hiteles és lehetséges a feltételezésem! Jómagam is remegni kezdtem, és felébresztettem Borit, a feleségemet is. Nagyon ráijesztettem ideges, remegő hangommal és közöltem vele, hogy Szuzi valószínű gombamérgezést kapott, mert nyüszít, és taccsol. Rosszul van! De már el is feküdt a baromfi ólban.

- Készülj el hamar te is! - mondtam a feleségemnek.

- De nem értem, drágám, semmi, de semmit nem tapasztalok, hogy bajom lenne!

- Nekem sincs, de tudod a gomba alattomos és a tünetek jelentkezését nem kell megvárni, mert az lehet, hogy már késő.

Felkaptuk ruháinkat hamar.

- Várj, kicsim, ránézek Szuzira, mi van szegény párával?

S mit látok!

Szuzi két kis kutyakölyköt nyalogat, bökdösi orrával és lefekszik, majd a csecsbimbójához gurígtatja a kiskölykeket, hogy megszoptassa őket! Bámultam csak és nem tudtam, hogy most nevessek-e, vagy inkább sírjak!

Ez alatt az idő alatt barátaim már valószínű, túl is vannak a gyomormosáson, hiszen gombát ettek! - gondoltam magamban. - Te jó ég! A kutyám azért volt rosszul, mert elkezdődött nála a szülés! A gomba kiváló volt, friss, és teljesen jól felismert, ehető gomba volt!

Beszaladtam Feleségemhez, aki már összecsomagolta a kórházi tisztasági kellékeket és már éppen szólni akart, hogy menjünk, mert most hív nekünk is mentőt.

- Nee, nee! Azt hiszem, elsiettük a dolgot, drágám, mert Szuzi nem a gombától volt rosszul, hanem kis kutyáknak adott életet!

- Mii?

- Igen!

- Nekem feltűnt, hogy pocakos Szuzi, de nem tudom, mikor udvaroltathatott magának, hogy most már anyuka is lett!

Barátainknak telefonáltunk, elmondtuk a meglepő sztorit, és megörültek, hogy nem lettek gombamérgezés áldozatai sem ők, sem a kutyus!

Dr. Orlicki Jánosné

Nudizom

Tombol a nyár, perzsel a napsugár,
mikor vessem le a ruhám, ha nem most, mikor itt a nyár?
Vágyom már a napra, a ruhám csak egy tanga,
az is lehet - nudizom is még ma!

A Balaton vize simogat majd engem,
a parton a fűre napozni kifelé.
Anyaszült meztelen a napot élvezem,
hófehér testemet barnára süttetem.

Nincsenek itt nemek, mindenki egyforma,
jólesik nekem is ez a passzív torna.
A gátlásimat levetem most én is,
pucér minden ember, hát akkor most ... én is.

Dr. Orlicki Jánosné

A ruha teszi az embert!?

Fenn kék az ég, zöld idelenn,
kék a nadrág rajtam, az ingem zöld, fel nem vehetem!
Nem illik egymáshoz - így mondja a nejem -
bármilyen inget felvehetsz hozzá, csak a zöldet nem!
Szerencsétlen pára!
Így mentél a múltkor el a kávéházba?
Mentél volna inkább ingbe, bridzs nadrágba!
Téged figyelt mindenki, van neked eszed?
Tudod kit aláztál meg? Hát a feleséged!
Mennyi ruha válfára akasztva,
van a szekrényedben ing is garmadába!
Jó bohócot faragtál, nem néztél tükörbe?
Az is lehet, hogy a tükör volt görbe,
s rád hagyta, menj csak, menj - ki leszel röhögve!
Édes feleségem, állj meg itt egy szóra,
a természet színe a kék meg a zöld, mondom neked újra!
Mi a gondod azzal, az ingem zöld, a nadrágom meg kék?
Talán nem tetszem neked így, nem vagyok elég szép?

Üti a két szín egymást, ez így együtt rémes!
Vedd fel azt az inget, minek színe krémes!
Na látod, ez mindjárt más, így vagy úriember,
a főpincér is meghajol, meglásd, s így jársz sikerrel!

Dr. Orlicki Jánosné

Holle anyó párnája

Holle anyó megérkezett, havat hozott, szép fehéret.
Párnájában tartogatta, földre szállt és mind szétszórta.

Hópihéi szálltak messze, jutott égre és a földre,
Gyermekeknek öröme, felnőtteknek is kedvére.

Jaj, de vissza hogyan menjen, párna nélkül mit is tegyen?
Meggérte a hóhányókat, lapátolják össze holnap.

Nem is maradt itt sokáig, csak éppen egy-két óráig.
Visszavitte a felhőkbe, csak párnáit szellőztette.

Holle anyó fenn az égen, csillagoknak mezejében,
Holdsugárnak selymes ágyán, alszik hófehér párnáján.

Dr. Simon Gergely

Állásinterjú

A gyár dohogó, csattogó lüktetését már messziről hallani lehetett. De még ott is, ahol nem gondoltak rá, titkon érezték: morajlik a föld a talpuk alatt, aprócska, düledező házaik fala meg-meg remeg; ez sem volt más, mint a gyár.

Egy törékeny, gyenge, reszketeg, de mégis légies, fiatal nő ballagott a földúton; a szomszéd falucskából jött, ahol a nyomor, a kilátástalanság úgy burjánzott, mint romlott ételen a penész...

Először csak a morajt vette észre. Nem is hallotta, csak szíve táján és a talpában érzett valami fojtogató remegést. Szédült, imbolyogva járt, mellkasa kissé elnehezült. Szűz-tiszta testét kívül-belül karistolta a gyár metsző légszennye, mely a lehető legkülönfélőbb módon kínozza az embereket még a nyomorvirágú falvacskákban is.

Vonszolta magát. Hiába hordott szép körömcipőt, melynek orrával kecsesen törte az utat az út feletti poros légben, túsarka a sárban nem koppant, sőt: minden lépésére belesüppedt. Nagy erőfeszítés volt így haladni. Hol a kecses, nőies cipőkopogás! Hol a légies lépés, amikor

minden mozdulatával a sárral kellett közelharcot vívnia?! Senki sem találta, senki sem kereste, senki sem tudta.

Ahogy ment a girbegurba keskeny földúton, egyre jobban érezte a morajt, mely lassan robajjá vadult. Először csak a szíve táján érzett reszkető, tompa ütéseket, aztán úgy érezte, mintha a fejét akarnák letépni.

Jöttek a gépmadárszörny dalának magasabb regiszterei is: a fém döngése, kolompolása, csikorgása, sikolya. Mire a gyár nagy, rozsdás, nehéz kapujához ért, hallotta a gépszörnyek sziszegő, átkozódó sistergését, szemét csípte a füst, de ő csak ment tovább.

A marcona kapuőr zihálva, fájdalmasan vett levegőt, hogy dörgedelmei előbugyborékoljanak fogatlan szájából.

– Maga meg mit keres itt?!

– Az állásinterjúra jöttem. – Rebegte félénken a törékeny kis hölgy alig hallhatóan.

– Na gyűjön, átadom a főcsoport-főnöknek, majd az az igazgatótanács elé kíséri.

Úgy is történt. A portás felemelte az ócska telefont, melyről már a számok is lekoptak, és úgy tűnt, találomra nyomkodja a gombokat. De a nagy, kérges, cigarettafüsttől megsárgult kezébe fagyott reflex nem engedte, hogy tévedjen. Kezében reszketett a kagyló, a zsinór pedig egy pillanatra beleakadt egy kiivott pálinkáspohárba. Átemelte rajta, miközben a főcsoport-főnökkel beszélt.

– Na itt van ez a jányka, akit vártak, gyűjön érte, he!

– Menek mán, csak az a fránya ... – szitkozódott a főcsoport-főnök.

– Na akkó« menjünk! – Tépte fel a főcsoport-főnök a portásfülke belső ajtaját.

– Igen, Uram! – Rebegte halkan a törékeny hölgy.

Volt ideje cipőcskéjéről letörölni a sarat, így cipője orra újra fényesen csillant, koppanása pedig szokatlan volt a gépszörnyek zajában.

– Várjon itt egy kicsit, velünk jön a művezető úr is. – Mondta a főcsoport-főnök, azzal egy apró iroda ajtaját találomra feltépte. – Janikám, gyere, megérkezett!

Azzal immár hárman mentek tovább zegzugos, homályos, kanyargó folyosókon át tartályok, emelők, csövek, szivattyúk, mindenféle kiálló vasak között. A törékeny kis hölgy csendesen ballagott, arcán lappangó

szomorúsággal. Illata szokatlan volt az izzadt emberek, olaj, cigarettafüst és kiöntött pálinka szagzajához képest.

Az igazgatótanács egy szűk irodában ült. Középen az elnök, egy sovány, magas, szakállas, villámló tekintetű, szigorú ember. Jobbján egy tespedt, kövér, folyton izzadó férfi, akinek félig hunyt pillái épp úgy ereszkedőben voltak, mint az újság a térdén, ahogy félig lecsúsztatva, lapjaira hullva igyekezett az olajos, koszos padló felé.

A harmadik egy kistermetű, sovány, sápadt, álmatag ember bal szélén. Olyan, mint aki nem is él. Mozdulatlanságát, csendességét csak szeme járása és tollhegyének percegése törte meg. Nagy iratcsomók voltak előtte, és mindig írt valamit. Se egy laptop, se egy okostelefon, mintha ötven éve megállt volna az idő.

Amint a kövér félálmában horkantott egyet, recsegve-ropogva nyílt az ajtó.

– Helyükre! – Utasította őket az elnök. A művezető és a főcsoport-főnök két kis vasszékre ült. – És maga is! – Ripakodott rá a törékeny hölgyre.

– Elnézést, hová? – Kérdezte halk, szellős, friss gyümölcs illatú hangon.

– Ennyire nem lehet ostoba! Az egyetlen üres székre!

– Rendben, köszönöm.

– Mondja! Maga az, aki egy üres lapot adott be önéletrajzként és elfelejtette csatolni a motivációs levelét?

– Igen, elnök úr.

– Gondolja, hogy felvesszük?

– Biztos vagyok benne.

– Megfelelő iratok nélkül ... – Kezdett volna bele nyafogva a jelentéktelen kis ember, de a kövér zihálva, sípolva vett levegőt és reccsenve ordított fel:

– Majd én kikérdezem. Mondja csak, mit képzel magáról, hogy ebbe a gyárba, felfogja, ebbe a gyárba jelentkezett munkára, ahol kizárólag férfiak dolgoznak?

– Nem volt ilyen előírás. – Felelte rebegve, mégis jól hallhatóan a törékeny hölgy.

– Még hogy nem volt előírás? Hát nem tájékozódott a cég története felől?! – Ordított a kövér.

– De igen.

– Akkor hogy gondolta, mégis, hogy gondolta?! Majd maga fog a mérgező gázok és gőzök között dolgozni? Tán maga képes lesz nehéz

tartályokat, gépeket mozgatni? – Kérdezte a kövér, és kiemelte a kis hölgyet a székéből. Lóbálta a levegőben, miközben tovább ordított. – Ezek a karok, gépek és tartályok üresen is nehezebbek, mint maga jóllakottan! Megértette? Mondja, mit keres itt, mit, mit, mit?!

– Talán mégsem kellene így bánnia vele. – Szólt a jelentéktelen kis ember, de nem együttérzésből, hanem gyávaságból; ha mégis valami kellemetlen találna történni, őt is felelősségre vonják.

– Maga kegyetlen, – pillantott az elnök a kövérré –, maga pedig gyáva! – Állapította meg lesújtóan, a kis ember felé rúgva egyet. – Majd én kikérdezem!

A kis hölgy felsóhajtott, megkönnyebbülni látszott, hogy végre emberszámba veszik.

– Miért jelentkezett erre a munkahelyre? – Kérdezte az elnök, visszafogva agresszivitását.

– Hogy az embereknek jó kedvet, erőt, lelkesedést adjak.

– Akkor, azt hiszem, rossz helyre jelentkezett. A kultúrcsoportunkban nincs új álláshely.

– Én nem is oda jelentkeztem.

– Hanem?

– A gyártósorra.

– De értse meg, hogy fizikailag Ön teljességgel alkalmatlan!

– Tudom.

– Akkor mégis, miért jelentkezett?

– Mert alkalmasnak tartom magam.

– Mégis, milyen munkakörre?! – Csattant fel az elnök.

– Felügyelőnek.

– Annak éppen jó lehet. De nem gondolja, hogy ki fogják kezdeni, hogy semmi tekintélye, hogy semmi tapasztalata?

– Nekem? – Kérdezte meglepetten. – Nekem ne lenne? Én régebb óta élek, mint önök hárman együttvéve. Nekem ne lenne tekintélyem és tapasztalatom?!

– Amilyen fiatal: nem hinném.

– Én mindig fiatal vagyok. – Mondta szerényen, mert tudta, ez nem erénye, hanem adottsága.

– És milyen elképzelések szerint próbálja hatékonyabb munkára rávenni a dolgozóinkat?

– Nekem erre minden eszköztáram megvan. Több is, mint gondolnák.

- Hogy is hívják magát? – Szólt közbe a kövér.
- Én vagyok: a Remény!

Dr. Simon Gergely

Használati útmutató

A lélek üzembe helyezése

Miután az égi börzén sikeresen vásárolt egy lelket, kérjük, tanulmányozza az alábbi használati útmutatót ahhoz, hogy a lelket sikeresen, megelégedéssel használja!

1. Biztonsági előírások

A lelket helyezze egy biztonságos kis dobozba, a továbbiakban: ládika, és zárja le pontosan! Válasszon megfelelő méretűt, nehogy a lélek összenyomorodjon, mert ennek beláthatatlan következményei lesznek!

Tilos a ládikát +35 foknál melegebb, illetve -20 foknál hidegebb környezetben tárolni! Óvja az erős napsütéstől, a túlzott kiszáradástól, és csak mértékkel tartsa vízben! Ne szerelje szét, mert azzal a lélek beágyazódását és integritását súlyosan sértheti! Ne dobja tűzbe, ne helyezze áram alá, ne tartsa légmentes helyen, mert ez a lélek elvesztését okozhatja!

2. Üzemeltetés

Ha betartja a fenti biztonsági előírásokat, a lélek biztonságban lesz ugyan, de a jó karbantartáshoz szüksége van az alábbi utasítások pontos, üzemszerű betartására is!

-A ládika kulcsát őrizze meg gondosan, mert bármikor szüksége lehet rá! A kulcs nélkül a lélek képtelen önnel párbeszédre lépni! Ha párbeszédet kíván kezdeményezni a lélekkel, csak nyissa fel a ládika fedelét!

- A fedélen láthatja azt a képet, amilyen élőlénybe a lélek költözött. Kérjük, tartsa tiszteletben a képet, mert ez határozza meg a lélekkel való párbeszédet.

- Ha a fénykép egér, kígyó, katicabogár vagy légy, cselekedjen belátása szerint, de csukja inkább le a ládikát, és hagyja, hogy a lélek elvégezze tevékenységét! Amikor kopogtatást hall a ládán, nyissa ki és engedje, hogy a lélek távozhasson!

Mivel a lelkek kisorsolása pusztán a véletlen műve és szerencse alapon történik, nem vagyunk hajlandóak semmilyen panasszal foglalkozni, amely a kiválasztott lélek miatti elégedetlenségét juttatja a tudomásunkra!

- Ellenben, ha a fénykép egy kutya, vagy egy macska képét rejti, kérjük, bánjon vele kutyaként, macskaként!

- Ha a lélek emberi formát ölt a fényképen, kérjük, az alábbi különös üzemeltetési utasításokat feltétlenül tartsa be!

- Nyissa ki a ládikát minden nap, kérdezze meg a lélektől, hogy van! Figyeljen minden rezdülésére!

- Ha úgy érzi, hogy a lélek szomorú, nyugodtan emelje ki a ládikából, fektesse a tenyerére, simogassa meg, és beszélgessen vele kedvesen! Kérjük, sohase szidalmazza, sose bántsa, mert a bántott lélek képes

fullánkot növesztetni, és szűrni! A szűrése pedig, nem is gondolná, igen fájdalmas!

- Vigyázzon, hogy a lélek cipőjét a ládikával mindig összekösse a léleklánc, különben a lélek messzire szállhat, és akkor Önnek már nem lesz rá semmiféle hatása! Mivel a lánc idővel rozsdásodik, a láncszakadás előbb-utóbb sajnos bekövetkezik! Ezért legyen gondos, és mindig cserélje ki a leggyengébb láncszemet! Láncpótlással igény szerint állunk rendelkezésére. Ha láncszem igényét rendelés formájában leadja, futárszolgálatunk haladéktalanul kiszállítja a láncszemet az Ön címére.

- Kérjük, vegye figyelembe, hogy az emberi lélek szárnyalni akar, és ez a tevékenység veszélyes. Előfordul, hogy szenvedélye folytán belerepül a gyertyalángba, vagy nekikoccan a jégvirágos ablaknak. Óvja mind a kettőtől, mert az ilyen balesetek beláthatatlan következményekkel járhatnak a lélek épségére és egészségére nézve!

- Kérjük, figyeljen a lélek gondozására is! Csak tiszta vizet használjon a megmosdatásához, és ha teheti, kerülje a langyosat! A lélek ugyanis vagy kristálytiszta jéghideg forrásvizet, vagy tűzforró vizet szeret! Vigyázzon azért, hogy ne legyen lobogó forró, mert az veszélyeket rejthet magában! Vannak azonban olyan időszakok, amikor a lélek csak a lobogó forró vízben érzi jól magát. Főleg, amikor más lélek társaságát keresi. Kérjük, ilyenkor ne avatkozzon be, ne kímélje a lelket a lobogó forró víztől, majd átúszik kevésbé forró vizekbe, ha úgy ítéli meg, hogy számára ez lesz a jó. Figyeljen arra, hogy a lélek sose kerüljön zavaros, koszos vízbe, mert az mérgező a számára!

- A lélek tisztogatása során kerülje a durva szereket! Vegye figyelembe, hogy nem szereti a fejmosást sem! A léleknek mindig szüksége van arra, hogy a szabad levegővel érintkezzen, mert alapvetően ez a természetes közege.

- Kérjük, hagyja, hogy a lélek párbeszédre lépjen más lelkekkel! A lélek egészségi állapotát a mellékelt fecsegőmérővel mért fecsegési szintje határozza meg. Ha a műszer nullát mutat, a lélek néma, és előfordul, hogy maga alá került (lásd alább). Ha nagyon fecseg, az tanúbizonyságát adhatja örömének, bánatának egyaránt. Kérjük, ez esetben figyeljen a fecsegés tartalmára is, és annak megfelelően, értelemszerűen, válassza az optimális eljárást!

- Előfordulhat, hogy a lélek maga alá kerül. Ilyenkor, kérjük, ne állítsa fel hirtelen a ládikát, mert a lélek túl védtelen, és ijedtében elszakíthatja a lélekláncot! Finom kopogtatással ösztökélje a lelket arra, hogy álljon talpra!

- Előfordulhat, hogy a ládikát nehezen vagy egyáltalán nem lehet kinyitni. Ne aggódjon, nem minden lélekhez jó az Ön kulcsa, esetleg a lélek arról tájékoztatja önt, hogy nem kíván Önnek megnyílni. Kérjük, az ilyen helyzeteket vegye tudomásul, és ha lehet, ne lökdösse, ne rugdossa az ilyen ládikákat, mert azzal a zárszerkezetet megrongálhatja, így a lélek másnak sem lesz képes megnyílni. Próbálkozzon inkább a zárszerkezet könnyítése céljából finom műszerolajjal!

- Kérjük, rendszeresen olajozza a lelket, lehetőség szerint illatos növényi olajokkal! Ezzel elkerülheti annak rozsdásodását, elnehezülését. Ha elnehezült lélekkel találkozik, kérjük, ne bánjon vele durván! Alkalmazza a tisztítás és az olajozás fent írt módszerét felváltva, amíg azt nem tapasztalja, hogy a lélek fényesen ragyog. Elnehezültségi foktól függően ez akár évekig is tartó folyamat lehet.

3. A lélek táplálása

Ne feledje, a lélek táplálása különös gondosságot igényel. Ehhez alkalmazza a következő keveréket:

Hozzávalók:

- egy csepp szeretet,
- csipetnyi egészség,
- késhegynyi törődés,
- egy kis odaadás (ízlés szerint),
- egy fazék bizalom,
- egy evőkanálnyi válogatott virágpor,
- két mokkáskanál méz,
- só, bors (ízlés szerint),
- egy kevés gyömbér,
- szerecsendió,
- borsmenta, fahéj, szegfűszeg ízlés szerint.

A hozzávalókat öntsük a fazékba, és nagy lángon kezdjük el forralni! 24 óra intenzív forralás után vegyük le a tűzről, majd hűtsük ki! Az így keletkezett sűrű masszát borítsuk ki, majd deszkán nyújtsuk vékonyra, végül a mellékelt tablettavágóval vágjuk apró darabokra!

Ha a lélek jobban szereti, kívánságára gombócokat is formálhatunk a masszából.

Várjuk meg, amíg a tabletták vagy kis gombócok fényesre, keményre száradnak! Ezt követően a léleknek kívánság szerint adagoljuk!

A lélek szomjának oltásához rendelhet tőlünk: tudásitalt, szellemi szomjoltót, dalkoktált, szövegszörpöt és más hasonló, jobbnál jobb italokat! Azonban ne feledje, kedves lélektulajdonos, Ön is készíthet a lélek számára italt, amint átúszva a feledés óceánján, partot ér a Szellem-szigeten. Az italokhoz a sziget fáinak gyümölcseit használhatja fel, azonban az ital minőségéért cégünk nem vállal felelősséget! Kérjük, járjon el gondosan!

Amennyiben a fenti üzemeltetési tanácsokat maradéktalanul betartja, úgy véljük, elégedett vásárlónkként üdvözölhetjük a lélektulajdonosok táborában.

Végezetül, hadd kérjük meg arra, hogy amennyiben saját lelkén már megfelelően begyakorolta az üzemeltetési feladatokat, végezze ezeket el más lelkén is! Ne tartsa vissza az a tény, hogy más lelke más fajta ládikában van.

Kérjük, ossza meg ezt a használati utasítást:

MINDENKIVEL!

Üdvözlettel:

A lélekgyár csapata

Dr. Simon Gergely

ÖNÉLETRAJZ

Munkavállalás céljából

Nevem: Isten

Születtem: a kezdet kezdetén.

Szülöanyám neve: ÉN

Nemem: természetesen: férfi, mi más!

Székhelyem: a fejlécben már írtam, teljesen indokolatlanul kérik itt is!

Társadalombiztosítási azonosító jelem: 000000000, de teljesen felesleges, utánam NEM KELL JÁRULÉKOT FIZETNIÜK, kenjék a hajukra!

Adószámom: 000000000, de úgyse kell utánam adót fizetni, ne parázzanak, gondolják végig, nem lesz kinek, csak annak az egy szál szerencsés vagy szerencsétlen főszernek, akit alább említek, de az inkább szálljon magába és örüljön, mert úgyis én fogom eltartani.
Végzettségem: a bölcsek iskolája.

Eddigi munkahelyeim:

I.E. 10000-ben felvételt nyertem az Univerzum Nonprofit közhasznú Zártkörű Részvénytársaság (rövidített neve: Univerzum Zrt.),
cégjegyzékszám: 00000000-00, adószáma: 00000000-00, statisztikai számjele: 00000000-00-00, címe: 0000 UniPólisz, Genesis tér 1.,
Képviselője: (Ajóégtudja) egyszemélyes személyi állományába
teremtésiipari szakmunkás pozícióba, teremtőmester munkakörbe.

Munkaviszonyom hat napig tartott, a hetedik napon felmondtam, mert a felettesem panaszkodott, hogy lógatom a lábam, és én ezt nem voltam hajlandó elviselni.

Ezt követően folyamatos munkaviszonyban állok a csődeljárástól megmenekült Világegyetem Nonprofit Zrt-nél vezérigazgatói munkakörben, melyet kizárólagosan én magam látok el.

Motivációs levél

Mivel szegény az eklézsia és felkopik az állam, tekintettel arra, hogy előző munkakörömből kirúgtak, új javakat teremtés útján előállítani nem áll módomban, észelve az Önök profiljába tartozó, a humanoid erőforrás körében támadt diszfunkcionalitást, a Boldogságot Előmozdítani Szándékozó Operatív Program, röviden: BESZOP 0.931-745-009-127-645 számú pályázat által biztosított erőforrástöbbletre tekintettel állásra jelentkezem a Vihar Nonprofit Kft-nél higiéniai asszisztens munkakörbe. Az állás elnyerése esetén határozott elképzelésem van a Föld Nonprofit Betéti és Kirakati Társaság (a továbbiakban: Föld BTKT) humanoid személyi állománya köréből eltávolítani az ártalmas elemeket abból a célból, hogy az arra fogékonyak fejébe jótékony gondolatokat ültessenek annak érdekében, hogy úgy éljenek, hogy se önmagukat, se másokat ne veszélyeztessenek, addig nyújtózkodjanak, amíg a takarójuk ér, és

visszafogadhasa őket a Paradicsom Szállodaipari és Almatermesztő Nonprofit Közkereseti Társaság, mert legjobb meggyőződésem, hogy ekként tölthetik be igazán megfelelően a szerepüket, ha tartózkodnak az almafogyasztástól, hisz az almát el kell adni az oroszoknak.

A munkát a következő eszközök és személyek igénybevételével kívánom megvalósítani:

Szükségem van egy hatalmas locsolókocsira, valamint égi paripákhoz értő szekérhajtó szakmunkásokra, akik képesek az óriási locsolószekeret az ég ösvényein úgy végig vezetni, hogy özönvíz útján végbe mehessen hibátlanul ígérkező tervem. Vezérkocsisnak Luci Ferit jelölöm ki. Ezennel egyúttal kijelentem, hogy a halakat és más hasonló víziállatokat a jelen projekt nem érinti, arra az óceánforraló metódust lehetne alkalmazni, de abban elégne az alább említett bárka is, így erről a törekvésről most, önként és visszavonhatatlanul lemondok. Segédemül bizonyos Noé bárkaépítő szakmunkást is igénybe kívánom venni, akinek hivatalos utasításba kívánom adni, hogy minden növény- és állatfajból vigyen a bárkájára egy-egy párat, helyezze őket hibernációba és tiltsa meg számukra a táplálkozást, nehogy felfalják egymást, hogy aztán az út végére, ha a hajó valahol fennakad, ne maradjon belőlük semmi. Kérek továbbá egy plusz olajágot is, amelyet a fennakadt hajó vonatkozásában a kiküldött galambommal visszahozathatok – a béke szimbólumaként – Noé bárkaépítő szakmunkás kezeihez, zálogául annak, hogy munkámat sikeresen és eredményesen elvégeztem.

A kellék- és jogszavatosság kizárása

Már most kijelentem, hogy feladatom végeztével a munkaszerződést azonnali hatállyal felmondom, beállok munkanélkülinek, és a Noé után érkezők tetteiért NEM VÁLLALOK FELELŐSSÉGET!

Bérigény

Mivel munkám megfizethetetlen, a projekt végén nem is lenne az egy szál Noén és családján kívül, aki állná a költségeket, már most kijelentem, hogy a feladatot ingyen és bérmentve elvégzem.

Egyéb igény

Fentiekén túl teljes ellátást kérek: kaja, pia, nők, drog és minden, ami belefér, mert egy ilyen munkát elvégezni és annak következményeit másképpen elviselni nem lehet. Gondoskodjanak további extra hányáscsillapítóról! Ha bármiben segítséget szenvedek, azonnali hatállyal felmondom a szerződést, és Önök szívhatják a fogukat, hogy mit kezdenek a bábeli zűrzavarban tobzódó humanoid erőforrás-állományukkal.

Amennyiben karrierutam és célkitűzésem elnyerte tetszésüket, ne habozzanak, keressenek a 00-00-0000000-s, éjjel-nappal hívható telefonszámon, NEM FOGJÁK MEGBÁNNI!

Kelt: az Égben, az évnek bármely napján, időtlen időkben

Tisztelettel:

Az ÚR

Stílszerűen:

az ÚR 2021. éve június havának 19. napján 0 óra 56 perckor

Írói név lecserélve: őszinte krokodil jeligére.

Erdősné Onda Marica

Egy vakvezető kutya krónikája

Fajtám szerint labrador-retriever vagyok, nem túl kicsi, de kisebb, mint a nagyok.

Termetem éppen jó, értelmem is ép, nem uralkodik fejemben sötét.

Midőn anyám fejére nőttem, mondhatnám úgy is, hogy kamasz koromban, vakvezető kutyakiképző iskolába vittek nyomban. Alaposan megvizsgáltak, körülöttem nagy hűhót csaptak. Mire felocsúdtam,

testemre nyakörvet, pergőt, hámot raktak. Lefotóztak és fényképes igazolványt kaptam, ahogy az ember, ki már nem gyerek, ám akármerről néztem a dolgot, sehogy sem volt kerek.

Eleinte elképzelni sem tudtam mit akarnak tőlem, ezért minden tettemmel csupán bakot lőttem. Hibát hibára halmozva lépkedtem, úttesten és a járdán, az orromat nyaldostam, és nézelődtem bambán.

A kiképzőm bízott bennem és jutalomfalatokkal biztatott, rávezetett szépen, hogy helyes közlekednem, ha akadály kerül elénk itt-ott.

Megtanultam mi a zebra, merre van a jobbra, balra. Járműveken hol a helyem, és ne verjem falba a fejem, ha néha egy-egy ember egyensúlyát veszítve, rálép farkamra, fülemre.

Tetszett nekem ez a munka no, meg a sok -sok jutalomfalat, így a fejlődésem szépen haladt. Ellenkezés nélkül, némán tűrtem a dolgot, mert a gyomrom minduntalan korgott. Rájöttem, ha hamar megteszem, amit tőlem kérnek, nem marad el a jutalom, nyújtják is, én meg gyorsan bekapom.

Addig-addig gyakoroltam, míg egyet sem hibáztam, így az iskolát jelessel kijártam.

Ezután egy vak gazdához kerültem. Kedves volt és szeretett játszani, ha néha bakiztam, akkor sem akart bántani. Történt egy nap, hogy gondolatom elkalandozott, mert a bokor alatt egy tarka macska nyújtózkodott. Tudásomon felülkerekedett az ösztön, és mentem árkon-bokron rögtön. Ekkor gazdámnak megbicsaklott a bokája, és kecsesen lehelyezte fenekét a poros járdára.

Bumm! – Mintha fejbe csaptak volna, úgy ért az eset, de hiába minden, a gazdám már elesett.

Bűnbánóan fejemet a vállára tettem, vártam, hogy kiabál, de nem szidott engem. Arcán úgy peregtek könnyei, mint a zápor. Azt hittem szégyenemben elsüllyedek akkor.

Felállt, egy szót sem szólt, csak elindult bicegve. Tudtam jól, hogy ez eset nincsen még feledve. Lábához bújva bocsánatát kértem: Mi lesz, ha kidob? - csak ettől féltem.

Szánom-bánom bűnöm, de most már hiába, megbuktam, s talán mehetek vissza az iskolába? Nem cicázom többé, csak bajt hozott rám az a tarka macska. Rá se nézek soha, nem leszek máskor ilyen csacska!

A járt utat a járatlanért többé el nem hagyom, kivéve, ha elzárják, ha elterelnek róla, mert ez a baleset nem olyan jó móka.

Bájos buksimban mégiscsak sötétség lenne? Hogy maradhatott ki éppen ez a lecke? Akármerről, nézem, nem értem, hisz ez alap, és olyan világos, mint nyári égen a nap, hogy macskát kergetni nem illendő hámban, az ember sem megy nyaralni munkaruhában!

Ha ismét macskát látok, csak szemem sarkából rája sandítok mérgesen. De a helyes útra, no meg a jutalomfalatra gondolok lelkesen!

Gazdám is bölcsebb lett, nem lankad a figyelme, jobban jár, ha kezében kutyájának fegyelme!

Akármilyen képzett eb a segítőtársa, legyőzi ösztöne, ha a macskát látja. Észben kell tartani, ahogy a közmondás mondja:

A vér nem válik vízzé, kutyából nem lesz szalonna!

Mindketten tudjuk jól, hogy a legjobb lecke a tapasztalat, felnőttem a feladathoz egyetlen pillanat alatt. Pontosan dolgozom, hogy gazdám ne csalódjon bennem, mert e naptól kezdve kötelességtudó Munkakutya lettem!

Erdősné Onda Marica

Kutya-macska barátság

Egyívásúak vagyunk a korona vírussal. Ugye mindenki tudja, hogy húsz-húszban születtem, mert ez manapság így divatos. A kétezer-húsz olyan ósdi, vaskalapos.

Jó anyám, ha tudta volna egyáltalán, hogy mi az a televízió és mire való, talán jobban meggondolta volna a gyermekvállalást. Na de a

macska rúgja meg, hát ilyen ki hallott! Ha kibújt a hóvirág, márpedig kibújt, akkor a cica szíve lángra gyúlt. Szerelmet vallott padláson, a háztetőn és a kertben, s nem gondolt arra, milyen sora lesz majd kölykének az eljövendőben. Én sem törtem a fejem túl sokat ezen, ha már ide pottyantam, tettem érte, hogy csenevész kis testem felnövekedjen, lelkem szépüljön, értelmem épüljön, és összességében egész kis lényemmel hirdessem a macskák életfilozófiáját. Ha nem tudátok, most összefoglalom egy kerek mondatba:

Keveset nyávogni, mindent megismerni, jókat játszani, nyújtózni, napozni, finomakat enni, nyugalmat őrizni, barátkozni, akivel csak érdemes, talán ez az, amire a cicaszív figyelmes!

Testvéremmel egy szép családi házhoz kerültünk. Vagyis pontosítanom kell, mert a ház tabu volt, így maradt az udvar, meg körülötte annyi tér, amennyin két kiscica elfér. Ha a macska csenevész, nem baj, ha szorul bele egy kicsit több ész, hogy életben maradjon. Mondta egy bajszos kétlábú: oly girhes ez a kismacska, hogy a tél megeszi.

No - gondoltam -, akkor jó lesz ezzel a téllel megismerkedni! Majd lebeszélem a cica husiról, mert az életemet oly könnyen nem adom, ha már egyszer kaptam, őrzöm és vigyázom. Ilyen fiatalon bizony el nem herdálom!

Ahogy erre az emberre felnéztem, egész jól észleltem, hogy mire gondol, és hogy miért növesztett ekkora pocakot. Lehet, azt gondolta, így nem fér be a tél szájába.

Cingárságomnak is volt előnye, mégpedig, hogy minden kerítésen járhattam ki és be. Ahogy egy dróton így átnyomakodtam, egy nagy oszloppal szembe találkoztam. Aztán rájöttem, hogy van kettő, három, sőt négy is, ráadásul mozog, mert, hogy ezek lábak voltak és nem oszlopok. Tartozott hozzájuk egy nagy test, fej és egy farok.

- Maaamiii, én most nagy bajban vagyok!

Rögvest megértettem, hogy kutyaszorítóba kerültem, amin cseppet sem derültem! Nem véletlenül mondta Győrfi Pali bácsi, hogy MARADJ OTTHON! Intelmét jó lett volna megfogadnom, de hát a világ nagy dolgaival akkor még nem foglalkoztam, hiszen csak néhány hetes kölyökmacska voltam. Irgum-burgum és rontom-bontom, vajon most atomjaimra bomlom?

Viszont, ha már itt voltam ebben a helyzetben, gondoltam segít a diplomácia. Köszöntem és mondtam, hogy én vagyok a kiscica. No, de nem jutott sok időm a filozófiára, mert közeledett fejemhez a hatalmas kutya pofája. Felfújtam magam, farkam is lengettem, olyan

könnyű préda nem leszek, nem tálalom fel kis testem önként
desszertnek!

Ezért aztán fújtam, ahogy csak bírtam. Az eb tétován bámult,
merészségemtől talán elámult. Lihegett és csóválta a farkát. Az ember
felettünk állva diktált:

- Nem eszed meg! Ne légy olyan mérges! Nézd meg milyen édes! -
Értem nyúlt és felemelt az ölébe.

Szívecském hevesen dobogott, a kutya viszont már nem dohogott, így
megnyugodtam és nem feleseltem, inkább dorombolva helyeseltem.

A csahos leült, mancsát emelte, de nem estem pánikba, hiszen ismerem
a tanmesét, hogy kutya és cica közt mi okozza a csetepatét.

Mi macskák ilyenkor azt gondoljuk; jaj, mindjárt jön a pofon, pedig az eb
csak haverkodás céljából emeli fel a tappancsát, hogy kezet, vagyis
baráti mancsot nyújtson. A kommunikációs szakadékot végül áthidaltuk
oly mértékben, hogy idővel enyém lett a kutya egészen. Beköltöztem
hozzájuk, s egy tálból ettünk, előbb én, de vigyázva, hogy eb
barátomnak ne kerüljön hozzám túl közel a nyálas pofája. Az ételéből
mindig hagytam neki is elég nagy adagot, nehogy azt gondolja anyám
illemre és jómodorra nem tanított! Kis idővel később lett nekem is saját
tálkám, és kapcsolatunk egyre bensőségebb lett ám!

Együtt szaladgálunk, játszunk, s az emberek csak szájukat tátják, hogy
milyen csodálatos dolog is a kutya-macska barátság!

Gyurka Anna

Köszö, MÁV!

Budapest, ügyintézés, a kísérőm a húgom.

Ő Pécsen pattant fel, én Szentlőrincen.

Ügyintézés sikeres, időben viszont némi "szorulás".

A pályaudvar felé, a buszon ugrás az Elvirára azon a kis okos telefonon.

- Melyik vágányról indul a Keletiből Pécsre az IC?

Aha, a 8-asról. Okés.

Buszról le, teperés a csarnokba, szemgúvasztás, hol a 8-as vágány.

Hah, megvan!

Én a fehér bottal, kapaszkodva lobogok a húgom után.

Loholás közben gyors ellenőrzés a jegyeken, melyik a mi kocsink.

Keressük a 8-as vágányon állón a számot.

Ilyen nincs is.

Mi vaaan?

Vonatajtón a kiírás: Budapest-Szombathely.

Anyátok! Ez nem a mi vonatunk.

Van még három percünk.

Pucolás vissza, és gyors pillantás a kipakolt táblára.

A mi IC-nk a négyes vágányról indul.

Hol a bánatban van a négyes?!

Még két perc!

Ebben a pillanatban közli a hangos, hogy a Pécsre közlekedő, mittudomisen éppen milyen elnevezésű intersziti, a 9-es vágányról azonnal indul.

Még jó, hogy nem a kilenc és háromnegyedikről!

Hűségese, és a botomat extra sebességgel lengetve magam előtt, megbonthatatlan kapcsolódással rohanok a húgom nyomdokaiban.

Hátizsákom veri a seggemet, combomat, vádlimat. Hadd verje, csak elérjük!

Megvaaaaan!

Felpattanás a legelső ajtón. Ami persze a menetirányt tekintve az utolsó.

Máris sípol az ajtózár, és becsattan mögöttünk.

Még néhány másodperc, míg fellélegzünk. Fent vagyunk!

Rájövök, hogy ez nem IC kocsi.

De sebaj, tudom, hogy ez egy speckó, az IC-hez kapcsolt rokkantkocsira és békakocsikra felkészült "luxusvagon".

Akkor irány előre!

Átjáró a két kocsi között, amin a húgom előttem, én belecsimpaszkodva.

Egy irdatlan ütés a bal csuklómra.

Szar az ajtó, keservesen nyílik, de annál fürgébben záródik.

Igen, a csuklómon.

Már nem csak az anyátok, hanem az a jó édes, kedves keresztanyátok!

Következő kocsi. Első osztály.

-Én innét sehová! Letojom, hogy a jegyünk hová szól.

Letottyánás, lepakolás, megnyugvás.

Levegő!

15 perc, és Kelenföld.

Közben a rádöbbenés, hogy vizünk egy szál se.

Bassza meg, szomjan halunk a három órás úton!

Büfékocsi!

Annak lennie kell, és épp az első osztály után.

Finom felszólítás, hogy azon a helyen üldögélünk, ahová az ő jegyük szól.

A picsába!

Akkor tovább előre!

Büfékocsi?

Az nincs.

De hol a mi kocsink?

Naná, az elején!

Közjáték:

Egy utastárs, így a vándorlás alatt valahol:

Hol a 10-es kocsi? Merthogy 23 az első, 18 az utolsó.

Nekem beugrik.

Igen, a 18 az utolsó, mégis van egy legutolsó, na, az a 10-es babám!

Kellemes érzés, hogy szinte vakon irányíthatom a forgalmat.

Akkor tovább előre!

Sokadik átjárón, és már türelmesebb ajtókon át.

Csomagok, kurva nagy bőröndök mindenfelé, de leginkább az útban.

Közben találkozás.

Egy karfa és a combom. Szuper, még jajgatni sincs lelkerőm, de ez tuti kék folt.

Megvaaaaan, ez a mi kocsink!

Fújj, de rohadt meleg van itt!

Két egymást követő számozás a helyjegyen.

Az egymás melletti, vagy egymással szembeni ülés lészen.

Hááát, nem!

Én ezt nem akarom! És a húgom sem.

-Menjünk tovább!

Nahát, egy üres dupla ülés.

Ki nem szarja le, hogy háttal a menetiránynak!

Remény, hogy ide már nem jön jogos tulaj.

Kivont kardokkal várom a kallert, minden nyomorunkkal.

Éééés, beköszön!

Adom a jegyet.

Közben megfontolt hanglejtéssel a következő monológom:

- Óriási kérésem van! Éppen elértük..., vizünk egy szál se..., koldulnék a fehér bottal, ha nem segít..., büfé nincs, víz nincs...

Hol a legközelebbi megálló, és ha van, víz van-e, és ha van, az hol van, és ha ott van, hogyan érhető el, és ha elérhető, még ez a vonat is elérhető-e?

Kedves, ifjú kallerünk nem mordon. Láthatóan filózik, hogy segíthet.

Megvaaaan!

Itt van mindjárt Sárbogárd, ott van víz.

Mondá vala, hogy futás, és addig a vonat sehová.

De jóóóó!

Vaksi szemeinkből süt a hála.

Már hallani, hogy tilinkózik a hangosbemondás:

"Dombóvár állomás következik, köszönjük, hogy utazásukhoz a MÁV Start ZRT-t vették igénybe..."

Mi vaaaan?

Halk kuncogás, bocsikérés, helyesbítés.

Jaj, a szívem!

Megállás, Sárbogárd.

Húgom kilő, én a vonaton.

Részemről betojás, hogy visszaér-e.

Részéről betojás, hogy visszaér-e.

Szemem, fülem gúúúúvad.

Évezredek...

Ééééés, ott van!

Az én édes, legkisebbik húgocskám!

Sebes, sebesebb, mint a vonatunk.

Ahogy robog felém, hallom:

-Hát nézzél mááár!

-Hát nem látok!

-Majd elvitted a kölköm fejét!

Hogy mi van?

Hát az van, hogy édesanya babája a karján, meg a karfán. Naná, hogy kifelé, ahol az a sok hülye utas közlekedik.

Okos anyuka így altatja a babáját.

Én leraktam volna az átjáró közepébe, ott is kb. ennyire lenne biztonságban a kis szerencsétlen... főleg ilyen vaksiktól, mint pl. én vagyok.

Deee, végre, ihatunk!

Megkönnyebbülés.

Ééés jön az angyalunk.

És, megkérdezi, hogy van az én elgyötört húgom.

Drága MÁV angyalka!

Jóóól, köszi, neked köszönhetően már jól.

A kedves "gazdád" verheti a valagát a padozathoz, hogy ilyen kallerei vannak!

Alagutak, pontosan három.

De ki a fene számolta.

Én konkrétan még várom a harmadikat.

Lassít a vonat.

Hol is vagyunk? Ugye ez még nem Szentlőrinc?

Deeee!

Aztarohadt!

A cuccaim még szanaszét.

Három másodperc, és minden a kezemben, kabát, sál, sapka, hátizsák....

De jó, hogy több leszálló is van!

Búcsúszavak, lépcsők, peron.

Fellélegzés, mindenem nálam, velem, rajtam, alattam, utánam, körülöttem.

Húú, hazaértem!

Fülemben a sokszor hallottak:

"Köszönjük kedves utasainknak, hogy utazásukhoz a MÁV ZRT-t választották!"

Szívesen vazzzeeee... nem mintha lett volna más választásom...

Gyurka Anna

Vakarikatúra

Átestem az évek során változásokon, változókoron, szánakozó rokonokon, bútorokon, s szendergő kutyán.

Fékezte rohanásom, hatalmas, békés, szőrmés halomban, fekte keresztbe utam, s én átgyalogoltam álmán.

Gyalogoltam? Vágtáztam magassarkú tipegő lábaimmal, rövidke ruhámban, szépségem teljes tudatában.

Akadtak nézőim, hallgatóim bőven, hát még kecsesebben libegtem, bongyor szőke hajam lobogott utánam.

Derült égből torlasz a járdán, s már röppentem is a valamin által, karjaimmal verdesve alig sikerült megállni.

Nem túl elegáns landolást követve, zavarodott agyamon átfutott, hogyan tudok én ekkorát visítva vonyítani.

Mert volt ám magas cé, hallhatta ország-világ, ahogy felfedezve gyanútlan áldozatomat, rárivalltam a kutyára.

Vonyított ő is, ugrott, menekült, majd feldöntött másokat. Ó, te szerencsétlen, nyomorult, hát te sem látsz?

Mert én bíz'a, már akkor hazárdíroztam, s néha nem sokon múltott, hogy épségben, élve megúsztam a rohanást.

Ez volt a lökés, hogy seggbe rúgjam magamat, és elegáns táskámból előkotorjam az ott lapuló fehér botomat.

Lettek is kikerekedő, ámuló, bámuló, szánó szemek, számomra mindinkább láthatatlanná váló, kérdő tekintetek.

Hát mi? Hát hogy? Hát mikor és miért? Észre sem veszem, s már jó ideje gombóc-nyelések nélkül felelgetek.

Sőt, a szám a tőlem megszokott mosolyra görbül, laza vagyok, mint a keljfeljancsi, egészen kiegyensúlyozott.

Csak otthon, ha újabb púp, kék folt kerül bőrömet színesítve, állatként bögök, átkozom eget, rossz csillagzatot.

El-elfelejtem, hogy látom, ami ott sincs, azonban, a sértő kemények alattomosan meglapulnak a homályban.

Szekrényajtófoltok a fejemen, kilincsfoltok a karjaimon, csípőmön asztalsarkafoltok, fiókfoltok bokában.

Nevettem, kacagtam, röhögtem és hahotáztam. Éppen most tanulom, hogy kell ezt kínomban csinálni.

Túsarkaimról önként a földre szálltam, s a buszra botorkálva igyekszem mielőbb stabil kapaszkodót találni.

Bár a hajam még mindig szőke, lobogó bongyor, de magammal megbeszéltem s a minit nadrágra cseréltem.

Az elismerő tekintetek, az izgalmas, bizsergető mosolyok helyett - hogy a fene egye meg -, mit kellett megélnem!

Ó, az otthon, az édes, az is mikre képes! A ruhák miért oly tarkabarkák? S párjukat miért ritkítják a zoknik?

Rámolok, pakolok, tűrögetek, rendezgetek, hű de szép a szekrény! Másnap fogalmam sincs, mik ezek a holmik.

Lelkes lendülettel, mert én úgy szoktam, fogom a porszívót, miután plafontól padlóig járattam a rongyot.

Fáradtan rogyok le, fülem-farkam is lóg, verejtékben fürdök. De megérte, hiszen hiszem, minden csillog-villog.

Érkezik a párom, egy valódi sasszem. Emígyen szól: Hát az a poroszlánfalka miért a nappali közepén vadászik?

Fürdőbe tér, s érdeklődik éllel: A papírzsepit csomagostól mossuk? A zuhanytálcában tán ez okból ázik?

Még mielőtt kiakadok, felrobbanok, kifakadok, egyáltalán szóhoz jutok, újabb kérdést szegez nekem, s nem költőt.

Aztán mesélj, itt a frissen festett falsarokból hogyan, s mivel ügyeskedtél le éppen egy jó félöklömnyit?

Na, nem nem nem, nem! Ennyi elég! A plafon nem reped-e még? Pedig le is szakadhatna, mert én fel nem takarítom!

Felforrt aggyal óbégatok, igen rondán tudom én ezt. Jobban jár, ki elmenekül, míg magamat kitombolom.

A konyhába penderülök. Jólvan na, hát betotyogok. Kezdődik a sütés-főzés, csak két fogás, pikk-pakk végzek.

Egy kis leves, egy kis husi, hozzá köret. Na, mi is kell, szedem össze, hűtőfiók, éléskamra, minden zugba belenézek.

Dehogyan nézek! Tapogatok, válogatok, szagolgotok. Megvan minden hozzávaló, hű hogy milyen ügyes vagyok!

Ám egy picike mozdulat, s dől a doboz, ömlik a rizs, pattog, pörög mindenfelé. Jó tíz percig csúszok, mászkok.

Rizs már nincs több, fő a krumpli, az is jó lesz. A levesre még víz kell, mehet rá egy jó bögrével. Zutty, bele is lötytyintettem.

Csobog, serceg, fröcsög, spriccel. Mi a ménkű? Ó én balfék! A fazék üvegfedelét, na, azt rajtafelejtettem.

Idő halad, óra ketyeg, dél közeleg. Hol a kiskész? Ide tettem! Gyorsan vágom a zöldséget, elrepül egy paradicsom.

Lehajolok, tapogatom, nem találom. Ott rohadj meg! Lehiggadok, elfelejtem, két perc múlva széttaposom.

Takarítás, papucsmosás, közben hallom, fut a krumpli. Fél papuccsal én is futok, közben repül a fakanál.

Lassan én is elrepülök, felemel a vérnyomásom. Csak nem füst az, amit érzek? Kitör a frász, szívem megáll.

Jajaj, mi ég? Húzgálom a lábosokat. Gázláng közül meredezve, a nyűves főzőkanál feje akad a kezembe.

Másik vége, mint kis fáklya, vígan lobog, rám vigyorog. Irány a csap, zubog a víz, elalszik nagy sisteregve.

Így megy ez az én konyhámban, és ha igazán mázlim van, megúszom nagy bajok nélkül, és a konyha is ép marad.

Sorolhatnám tovább, tovább. A tanulság? Aki nem lát, nem rohangál, nem hadonász! Tovább ér, ha lassan halad.

Nem állítom, hogy ez oly jó, könnyű vele megbékélni. Elfogadni, hogy nincs pörgés, tapogatózva totyorgunk.

Fájó szívvel váltani kell, nézésünket fülelésre, csini rucit sportolásra, a retikült hátizsákra. Mert mi mindent megoldunk.

Béka segge, gödör alja? Elismerem, mindegyiket megismertem. Ember vagyok, vagyis inkább ember lánya.

Nem bírtam én sosem nyugton, bárhogyan fájt a zuhanás. Csak a lelkem törött össze, nem pedig a fejem lágya.

A gödörből hegyre másztam, onnan látás nélkül is megláttam, a homályban is van élet. Ebből bíz' még én is kérek!

Hát a bánat búslakodjon! Rajtam szegény gyermekeim, meg jó anyám szánakozzon? Nekem nem ez az élet!

Kell a család, kell a munka, kell a barát, kell a világ! Segítettek, most már én is segítek, és az élet így kerek.

Bárhogyan is alakuljon, színek nélkül, fények nélkül, én már érzem, előbb-utóbb a sötétben, a sötéten is nevetek.

Gyurka Anna

Változókór

Már másodszor nőttél ki a pelenkás korból,

de nő vagy még, függetlenül kortól és kórtól.
Ám alattomban itt les és támad egy ármány,
melytől te magad leszel a tűzokádó sárkány.
Két pillanat, már nem is érted,
mi szállt meg, újra angyali a képed.
Barátnőd, gyereked, párod,
felszaladt szemöldökkel tátog.
Este fáradtan bedőlsz az ágyba,
mély álom-ringató karjára vágyva.
Alighogy érint a kábulat,
azonnal elönt a rád törő indulat.
Előbb még reszketve takaróba bújtál,
most meg vagy öt ördög tüzes vassal szurkál.
Repül a takaró, bugyi és pizsama,
a lepedőd rád tapadt akár a matrica.
A hajad tövétől lábujjad csücskéig,
mintha lávafolyam csordogálna végig.
Verejtékben úszol, már a véget várod,
Mi az ördög van már? -kérdezi a párod.
Dehogy ördög - nyögöd -, csak a poklok kínja!
És hogy fel nem robbansz, igen kicsi híja.
Eltelik vagy két perc, felszárad a pára,
és kis naiva, azt hiszed, hogy ennyi volt mára.
Pedig aranyoskám, nyugodtan készülhetsz,
barátkozz csak vele, jó pár évig így lesz!

Hajdú Katalin

A vak mindenkori kórlapja mindenféle betegség esetére

Mindkét szemére teljesen vak. 1947-ben egy korábbi légitámadás során visszamaradt robbanóanyag aktiválódása következtében a jobb

szem teljes hiánya és a bal szem teljes zsugorodása. Bal szeme kissé csipás. Szemét nem nyitja.

Megszólítást követően értelmesen reagál, térben és időben orientált. Vaksága ellenére még saját száját is megtalálja, ezért megetetése nem szükséges. Megfelelő szóbeli iránymutatást követően önálló helyváltoztatásra képes, ezért ölben való cipelése nem indokolt.

Jelen állapot:

Közepesen fejlett és táplált, ápolat külső beteg. Testsúly: 90kg, testmagasság: 180cm, vérnyomás: 200/130Hgmm stb. A továbbiakban szerepel minden, a betegellátáshoz szükséges lényeges információ (laboreredmények, szedett gyógyszerek stb.), amelyet ezúttal nem kívánunk hosszasan ecsetelni.

* * *

A beteget 2016. január 22-én szívkoszorúér elzáródás gyanújával vettük fel osztályunkra. A felvétel napján szívkatéteres vizsgálatot követően stent beültetést végeztünk, az ellátás során komplikáció nem merült fel. A beavatkozást követő 48 óra szövődménymentesen és zavartalanul alakult, ezért a beteget további megfigyelés céljából a területileg illetékes Szent János Kórház III. számú Belgyógyászati Osztályára utaljuk.

Budapest, 2016. január 25.

Városmajori Szív- és
Érgyógyászati Klinika

Horváth Nikoletta

Így esett az eset, mikor a botom szétesett

Eljőve szép kedd reggele, mikoron jómagam útra kele,

Kele-kótya fej helyett, koncentráltam a figyelmet,
Egy koppantás ide, majd oda:
Nincs itt kérem láblóga.
Botom csattan falon, betonon, hogy hol vagyok ebből tudom.
Egyik suhintásom alkalmával úgy negyedúton,
Érezém, hogy baj van ám, de nagyon!
Fehérbotom legvége átgurula majd a másik térfélre.
Előbb fel sem fogám mekkora a gond,
Mikor a következő darab is markomba omolt.
S ekkor vevém csak észre a tényt: a gumicsomó eddig élt.
Mi fenét csináljak tanakodtam bőszen,
Hajnalban az üres utcán, a nyárias őszben.
Lábammal próbáltam tapogatni az elveszett csonkot,
De talpam csak pornyomot hagyott.
Ekkor pálinkás jó reggelt kívántam gyorsan,
S egy elhaladó félben lévő párhoz szóltam:
Néztek rám furcsán, míg kifejtettem:
Nos, igen, botom végét elvesztettem.
Hamar magához tért a férfiú döbbenetéből,
S végre meglelt bárányt csinált a szökevény-végből.
Na, jó, de hova tovább ezek után?
Botdarabok, s gumi a tenyeremben sután.
Mígnem kitaláltam csomót kötök a gumikötél végére,
S így fűzöm össze a darabokat szépen egységbe.
Neki is láttam a barkácsolásnak, s örvendtem harangtorony szavának:
Egyet ütött az óra, gumit húztam karóba,
Kettőt zengett a torony, újra szétesett a botom.
Hármat csengett a fülem, felfűztem újra igen,
Négyet kongatott a harang, belőlem elszállt minden harag.
Ötöt bimm-bammozott, a gumikötél foszladozott,
Hatot vert a szívem, s voilá az alkotásom készen.
Csomó csücsült botom csüngő végén,
S a darabok egyben maradtak végképp.
Én pedig megindulhattam újra utam célja felé,
Ezen egy kaland, százzal is felért.

A mesélő, azaz én húsz perces késéssel ugyan,
De friss péksütyivel a puttonyban,
Nevetve tértem hajlékomba, hogy szétesős botom szögre akasszam.
S hogy mi ennek a regének a tanulsága?
Ha túl sok nem is, annyi minden bizonyára:
Hogyha szét is hullik köröttünk a világ,
Mégis összehordható minden egyes szilánk.

S ha a kép töredezett is marad,
Az építő élet mégiscsak szabad!

Kelemen Györgyné Edit

Betlehem

Kicsi faluban karácsony közeledtével kirakták a Betlehemet. Büszkék voltak rá, mert nagyon szép és főleg élethű volt.

Egy nap viszont furcsa dolog történt.

A Betlehem megelevenedett, életre kelt. A jászolba felsírt a kisbaba, édesanyja Mária féltve ölelte magához. József meglepetten nézett széjjel és a királyoknak is elállt a szava. A jászol mellett lévő csacsi iákolt, a báránka is meglepetten nézett.

- Hol vagyunk? – szólalt meg elsőnek Mária.
- Nem tudom. Viszont a kisdoddal valami fedél kell a fejünk fölé, kint nem maradhatunk. – mondta József

Elindultak hát, de minden olyan furcsa és idegen volt számukra. A házak nem úgy néztek ki, mint valamikor régen. Az egyikbe bekiabáltak.

Idős nénike járókerettel nehezen lépkedve ment a kapu felé.

- Mi járatban vannak erre felé? Nincs pénzem adományra, Jehova tanúit sem fogadom.- kiabálta messziről.
- Adjon isten – köszöntek illendően. Mi nem adományért jöttünk, Jehova tanúi sem vagyunk. Szállást keresnénk.
- Á falusi turizmus, már hallottam róla. Hát én abban nem vagyok benne, viszont ha gondolják, megszállhatnak nálam pár napra. Nem tudom, de valahonnét olyan ismerősek. Nem tán az ángyom rokonai?
- Nem vagyunk rokonok – vakarta meg fejét zavarában József.
- Pedig olyan ismerősek, lemerem volna fogadni, valahol már láttam. Na, jöjjenek be, a gyermekeim külföldön dolgoznak, az ő szobáikban megszállhatnak pár napra.

A vendégek bemutatkoznak illendően.

- Mária vagyok. Szűz Mária.
- Néni kuncog, persze aranyom, egy gyermekkel.
- A kisdod a kezemben, Jézuska. Az egyik vendég hozzá teszi – a Megváltó.
- Na persze aranyoskám, az én fiam meg kanyarós volt, de semmi baj. Nagyon jó gyermekorvosunk van. Remélem a taj kártyáját hozták.

A vendégek nem igazán értik, na de lényeg, fedél legyen a fejük felett.

- Az én nevem József.
- Mi vagyunk a három királyok.
- Ej, meg nem mondtam volna: testvérek. Nem igazán hasonlítanak. – mondta a néni.
- Gáspár, Menyhért és Boldizsár
- Ó, milyen szép neveik vannak, már igen sok kurta furcsa név járja. Nem ilyen szép magyar. – lelkesedik a néni.

- Az én nevem meg Piroska, a páromat meg Ferinek hívják. Gyertek aranyoskáim, gyertek.

Piroska néni egy szegényes, de tiszta kis házba vezette őket.

- A párom a TV-t nézi. – mindjárt szólok neki.

Feri bácsi kimegy, kedvesen fogadja a vendégeket. Nem tudja honnét, de valahonnét neki is ismerősek.

- Egy kis jófajta pálinkával kínálja a vendégeket. – na, akkor isten-isten – és lehúzza nagy lendülettel a pálinkát. Az anyuka nem kap, neki az asszony hoz jófajta házi málnaszörpöt. Ő maga készítette, isteni finom.
- Na de most látom, milyen szegényes a lábbelitek. Keresünk nektek valami meleg cipőt, csizmát, de jó hogy a gyerekek régi cipőjét megtartottuk. Most hasznát veszitek. Gyerekekre is van kicsi ruhácska pólya, gondoltuk jó lesz egyszer majd a kis unokánknak. De gyerek nem akar lenni, mert karriert építenek, vagy mit.

A vendégeket kínálják finom paprikás krumplival. Piroska néni főleg Máriát kínálja.

- Egyél kedves, te most szoptatsz. Legyen elég tejed a kisbabádnak. Szeretettel és kedvességgel veszik körbe a vendégeket. Itt ez a szép kis pólya, kicsi rékli, én magam varrtam és hímeztem. A picinek most pont jó lesz. Itt a kis kabátka, a lányomé volt, de már kinőtte. Vedd csak fel, meg ne fázz. Kerülnek elő a ruhadarabok, a vendégek arcán mosoly és könny fut le arcukon. Mert látják, vendéglátóik annyira el akarják látni őket minden jóval. Nekik sincs sok, de nem sajnálják, amijük van, adnának többet, is, ha volna. Piroska néni süteményt süt, van még pár darab almája, a süteménybe elég lesz. A kamrában is van még egy szál házi kolbász. Feri bácsi azt kínálja.

- Meghatottan nézik, a vendégek a nagy lelkesedést, mi mindent is kaptak – az Isten fizesse meg kedves jószágukat.

Eljön az este. Piroska néni a feje alól a nagypárnát kiveszi. – Jó lesz ez a picinek, kicsi ágyacskának.

Feri bácsi egy plédet húz magára, a takaróját vendégének adta. Reggel megint megvendégelik a látogatókat bőségesen.

A vendégek elköszönnek, megköszönik a vendéglátást.

- Isten áldja önöket! - és elbúcsúznak.

A két kis öreg miután elmentek, ócska kis pénztárcájukat nézik. Kevés mi van benne és messze még a nyugdíj.

A szent család vissza, a helyükre ballagnak az úttesten. Meglátja őket a rendőr.

- Jó napot kívánok. Személyit és lakcím kártyát kérek. Önök az úttesten közlekednek, meg kell, hogy büntessem önöket.
- Nekünk olyanunk nincsen.
- Akkor jogosítvány, TB kártya.
- Az sincsen.
- Akkor maradjon a helyszíni birság, ötezer forint lesz, fejenként.
- Nekünk pénzünk sincsen.
- Na, ne szórakozzanak velem! Nevük!
- József, Szűz Mária, Gáspár, Menyhért, Boldizsár.
- Karácsony van, de ez már kicsit sok nekem. Hirtelen átfutott a rendőr gondolatában. Most vigye be őket, aztán jegyzőkönyv, meg a többi. Neki meg mindjárt letelik a műszak. Inkább lesz a családjával. Na jó, most kivételesen elengedem magukat.

A szent család visszament a Betlehemhez.

A falusiak meglepetten látták, a fa szobrok lábán meleg cipő és csizma van. A kis Jézuska szép hímezett pólyában fekszik. Feri bácsi meg Piroska néni mikor mentek megnézni a Betlehemet, akkor jöttek rá, miért is voltak ismerősek a vendégek.

Csoda is történt velük, a kamra tele lett mindenféle finomsággal. A kis kopott pénztárcájuk sok - sok pénzzel. A szobában meg lett egy szép nagy karácsonyfa. Pár nap múlva a gyerekeik meglátogatták őket és mondták, vissza, haza költöznek, mert unokájuk lesz.

A rendőr, aki meg akarta büntetni a szent családot, nem hitt a szemének mikor meglátta őket a Betlehemben. Elmesélni senkinek nem merte, mi is történt vele.

Kelemen Györgyné Edit

„Kabuka nem”

A gyerekek másként látják a világot, mint mi felnőttek. Pláne egy óvodás fiúcska, minden új és persze roppant érdekes. Szókincse korához képest nagy volt és folyton beszélt. Új szót is kitalált, ha valami nem tetszett neki és persze hogy miért is, azt ő sem tudta. Minden esetre karját elől összefonta és nagyon okos kis arccal kijelentette „kabuka nem”.

Óvodába mentünk és persze mindig hamarabb indultunk. Útközben mindig volt valami új és felfedezni való. Mindig volt nálam szatyor, amibe lehetett rakni a kis kincsecskéket, amit talált. Kis világos barna göndördő haja van és nagy barna szemmel fedezte fel a világot. A tíz perces út legtöbbször legalább fél óráig tartott, mert a látottakat meg kellett beszélni. Kis faluban, ahol lakunk, a házak előtt kis virágos kertek vannak és fák. A természet folyton változik és vele együtt minden.

Utunk gesztenyefa alatt vezetett, és a fa alja megtelt gesztenyével.

– Fiacskám rögtön kérdezte. Ki vesztette el? Lyukas volt a szatyra, kipotyogott? Szedhet belőle?

Felmutattam a fára, néz csak fel, a többi még ott van, még nem esett le. Persze, szedhetsz.

A kis kincses szatyorba gyűlt a gesztenye. Mikor már jó sok volt benne, szóltam, elég lesz. Persze ha rajta múlik, mind összeszedte volna.

Összefonta karját, mérgesen kijelentette „kabuka nem”. Meggyőztem, visszafele megint szedünk majd.

Óvó néni az ajtóban mosolyogva fogadott minket. Kérdezte nem tudunk vadgesztenyét? A gyerekek egy nagy tálban gyűjtenek mindenféle termést. Ősz lévén már volt benne kukorica csövestől, makk, felfűzött fűszerpaprika. Fiacskám máris nyújtotta kincsét, ő is tehet bele a nagy tálba. Miután bement a csoportba, az óvónő beszélt velem.

– Hittan oktatás lesz. Szeretném-e, hogy gyermekem járjon rá, vagy sem? Beszéljék meg a férjével.

Otthon megbeszéltük. Nem vagyunk ellene, ha be akar menni, menjen, ha nem, akkor ne kényszerítsék. Pici gyereket erőltetni arra, nem akarsz akkor is bemégy, vagy pici orrát az ablakhoz dugva néz be, kijelenteni, te oda be nem mehetsz!

Persze fiacskám bement, és tetszett is neki nagyon. A pap bácsi mesélt, gitározott és énekelt. Járt is a kicsim rendesen. A pap bácsin reverenda volt, Gyurika ezt nem értette. Megmagyaráztam, az olyan, mint az óvó néniken a köpeny. Haza fele menet Gyurika mesélte, mire jött rá.

– Képzeld anyu, a pap bácsin nem volt szoknya. Fiú! – mondta nagy bölcsen, karját összefonta mellkasán és nyomatékot adjon a dolognak hozzá tette, „kabuka nem.” Te ezt tudtad? - kérdezte nagy érdeklődve. Igen tudtam, – válaszoltam mosolyogva.

Pár nap mikor mentem a fiamért az óvónő félre hívott, mondani akar valami fontosat.

– Nem is tudom, hogy kezdjem anyuka. – mondta nagyon zavartan. A hittan órán a fia kijelentette, ismeri Istent és jár magukhoz, nem is akármivel egy zöld színű kocsival.

Csodálkoztam nagyon, nem értettem a dolgot. Az esetet nem tudtam hová rakni.

Na, majd otthon megbeszéljük - válaszoltam zavaromban.

Nagyon vártam a párom, hogy haza jöjjön és elmeséljem.

Mikor haza tért, avval fogadtam mit is mondott az óvónő. Először csak nézet értetlenül, mint én. Aztán elgondolkodott. Hirtelen viszont kacagásba tört ki.

– A gyerekek igaza van, tényleg ismeri Istent és zöld kocsival jár hozzánk.

Na, most aztán csodálkoztam, bolond gombát egyikünk sem evett.

Párom látta csodálkozó arcomat.

– Ne néz így! Te is ismered! A főnököm, tudod, úgy hívom, az „Isten”.

Igen, tőle függ minden, a szabadság, a béremelés stb. Akár az Isten.

Igen, a gyerek tényleg ismeri, és zöld terepjáróval jön.

A fiam persze mindent hallott, így hát nagyon elégeted arcot vágott, hisz igaza van, tehát véleményét kifejtette, „kabuka nem”.

Másnap az óvónőnek elmeséltem, ki is az Isten és tényleg jár hozzánk.

Óvónő jót nevetett, így már stimmel. Hozzá is szokott járni az Isten.

Kisfiamat magához hívta és mondta neki:” igazad van”. Fiam elégedetten összefonta karját és kijelentette „kabuka nem”.

A történetet párom elmesélte a főnökének, az jót nevetett.

Az őszt szépen lassan felváltotta a tél. A természet felvette szép havas menyasszonyi ruháját. A csizmánk talpa alatt ropogva törtek össze a hópelyhek. Minden fehér és fekete eltűntek, az őszt színes levelei. Meleg kabátba burkolóztunk, a hideg elől.

Mindenki ismeri, hogy is szól a mese? Jön a télapó, szánját rénszarvasok húzták. Valójában mégis hogyan?

Télapó, készülődés titokban, megvettük az ajándékot és persze titkoltuk, ahogy szokás. Nagyobb legyen a meglepetés, Télapót is rendeltünk mellé. Nagy lesz az öröm, mikor Télapó házhoz jön.

Végre eljött a nagy nap. Kisfiam igen izgatott volt, így gyakran ki kellett menni, megnézni jönne már? Végre megjött az ebédes autó, ami viszi az élelmet az oviba. Kisfiam kíváncsian nézett:

– Megjött az ebéd? Este? Már ide is jön? – kérdések zápora.

Kiszállt belőle a Télapó. Piros nagykabátban, fehér ősz szakállal.

Kezében nagy aranyszínű bot, a másik kezében csengettyű. Vállán a nagy puttony tele ajándékkal.

Felhangzott a – hó hó hó, itt van megjött Télapó!

Kisfiam egyből felismerte.

– Szia, Szamóca bácsi! Meghoztad az ebédet? Nagyon fura a ruhád. – karját elől összefogta, gyanús szemmel nézett, „kabuka nem”. Mondd Szamóca bácsi a télapót láttad? Mi őt várjuk!

Szamóca bácsi kezdte magát kimagyarázni.

– Hó-hó-hó, én vagyok a Télapó! Messziről jöttem.

– Igen, későn hoztad az ebédet Szamóca bácsi, már megint késtél. – válaszolta a fiam.

– Én vagyok a Télapó. Szamóca bácsit nem ismerem.

– Kedves Télapó fáradjon be, invitáltuk. Bejött és leült a sarokülőre.

– Látnod, milyen nagy botom van? Erre támaszkodom hosszú vándor utam során. A lábam is megfájdult.

– Fáj a lábad Szamóca bácsi? Holnap megyek óvodába, azért lesz ebéd? Én most már nem vagyok éhes, nem kérek még egy vacsorát.

Szamóca bácsi egyre jobban zavarba jött.

– Én a Télapó vagyok, nem hoztam vacsorát! Ül az ölembe, mesélj. Úgy halottam Gyurika, jó fiú voltál.

Gyerek az ölébe ült és gyanús szemmel nézte. Aztán nevetett.

– Tudom Szamóca bácsi, hogy te vagy az, megismerlek!

– Énekelj a Télapónak. – biztattuk

- Már hallottad az oviban, de elénekelem.

Énekelni kezdett. A dal végén a télapó megszólalt.

– A szép énekért ajándékot kapsz. Elővette zsákját, benne mikulás csomagok voltak.

– Melyik is a tiéd, a neved is rajta van.

Gyurika már mutatott is az egyikre, ott van, az az, megismerem, anyuék azt dugdosták előlem! Na, erre már nevettünk, lelepleződünk rendesen.

Télapó szakállát lehúzta, a süteményt úgy ette. Most már mindegy.

Kedvesen beszélgettünk, majd elment.

Másnap a többi ovisnak mesélte a fiam.

– A Télapó, vagyis Szamóca bácsi jött az ebédes kocsival, fura ruhában. Nagyon fáj a lába, botja is volt. Nem biztos, hogy lesz ma ebéd.

Óvó néni mellé pattant. - Jaj, ne meséld el! Van, ahová a Télapó csak ma megy.

Gyurika bólogatott, huncutul mosolygott: Kabuka nem.

A mesélésnek ezzel vége lett.

A szó mit is jelent? A kabuka nem? Nem tudjuk, pedig elhatároztuk, ha nagyobb lesz, megkérdezzük tőle. Addigra viszont elfelejtette.

Minden esetre, valaminek nyomatékot akarunk adni, hozzá tesszük: kabuka nem!

Kelemen Györgyné Edit

Klári bácsi

Néha csak azért házasodnak össze az emberek, mert így többet tudnak ártani egymásnak. Körfolyosós bérháznak megvan a maga szépsége és hátránya, egy biztos zajlik az élet.

Második emeleten, a sarokban laktunk. Gyermekként hamar megtanultam a pároknál, hogy az erősebbik ember nevét veszi fel a másik. Így lett a szomszéd bácsi, Klári bácsi.

Klári néni egy igen hangos, afféle boszorka volt, féltem is tőle. Kedvenc időtöltése a tükör előtt billegni, és persze mindig megállapította magáról „Jaj nem tehetek róla, de olyan szép vagyok”. Persze tette ezt nyitott ajtónál, hogy szépségében mindenki gyönyörködhessen. Szentül meg voltam győződve, rossz a tükre. Így mikor bementem hozzá, magam jól meg néztem, csodálkozva láttam, a tükör jó volt. Klári néni minden volt, csak szép nem. Alacsony növésű volt, nagy pocakkal és kopaszodott. Rádásul folyton ordított, hangja visszhangzott a házban.

Klári bácsi ivott, józanul nem igazán láttam. Mikor haza tántorgott, először is megküzdött a kulcslyukkal, nem talált bele a zárba. Majd hosszas küzdelem után, sikerült neki. Bent szerető felesége már várta.

- Már megint késtél! Hogy nézel ki? - üvöltött nagy hangosan Klári néni. - Ülj le, zabálj!

Klári bácsinak nem ízlett. Nem csodálom, a leves tönkre ment, de hát nem hagyhatta veszni a finom zöldséget Klári néni. Fogta hát a levest, leszűrte, a levét kiöntötte, a zöldséget lemosta. Mondván, jó ez még. Utána másik levest főzött belőle. Nehogy már kárba menjen. Ujját nyaldosta, - Ez igen! Finomabb, mint három nappal ezelőtt. nappal ezelőtt.

Klári bácsi kijelentette: Már megint, moslétot főztél!

Az asszony nagyon mérges lett! - hát ezért dolgoztam annyit, mosogattam a zöldséget, te meg azt mondd, moslét! - üvöltött torka szakadtából!

Hangjának, hogy nyomatékot adjon, Klári bácsinak jó nagy pofont adott. A nagy ütéstől lerepült a székről, és ha már lent volt, az asszony jól meg is rugdosta.

Másnap mikor felébredt, nem tudta mi is történt vele. - Meg is kérdezte az asszonytól.

Klári néni csak pislogott, nagy ártatlanul. - Én aztán nem tudom, így jöttél haza. Ki tudja merre jártál és ki vert össze?

Persze a homokzsák szerepét Klári bácsi gyakran betöltötte, így aztán Klári néni igen csak jó erőben volt.

Történt egyszer, Klári néninek kísérője akadt. Sutttyomban figyelte őt egy fiatal férfi. Szemük néha összevillant a buszon. Klári néninek nagyon

tetszett a dolog. Igen, igen valóban nagyon csinos és tetszik a fiatal férfinak. Alaposan megnézte magának újdonsült lovagját. Törte a fejét, hol és mikor randevúzhatnak, hogy férje gyanút ne fogjon. Ó mi lesz, miért is nem szólítja már meg? Biztos félénk a fiatalember. Nem baj, ő leszáll, és ha követi, akkor biztos randit szeretne.

Leszállt, megigazította a ruháját. A férfi követte. Jaj, de izgalmas! Magas sarkú cipőjében, ahogy járt, elkezdte csípőjét ringatni, ezzel is bátorítva a jóképű idegent. A férfi követte. Be a kapualjba, lépteit felgyorsította.

Ó biztos meg akar csókolni! - futott át a gondolat a fejében Klári néninek és kicsit bele is pirult.

Felmentek a lépcsőfordulóig, ott senki nem látja őket. A férfi megragadta a vállát, elkapta a retikülje fülét és húzta.

- Add ide, te vén csoroszlya, add már ide!

Klári néni először meglepődött. Egy álma foszlott semmivé, se csók se titkos románc. Hirtelen jött a felismerés, ki akarja rabolni! Vén csoroszlya? Na, még mit nem! Nem akár milyen fából faragták! Azt a betyárját! Most jó hasznát vette annak, hogy férjét verni szokta, nagy haragra gerjedt! Olyan jobb egyenest húzott be a támadónak, az egyből a falnak esett! Lássuk be, mindenre számított, de erre nem, a támadó. Klári néni szinte eszét vesztve támadott.

Klári néni üvöltött! Segítség, segítség! Közben támadóját ütötte, verte ahol csak érte, rúgott és harapott, még bokszolt is!

- Ki akar rabolni, meg akar erőszakolni, segítség! - visított éles hangján! A rabló menekülőre fogta! A néni viszont nem engedte, mint a vad mikor áldozatát marcangolja, tépte.

Páran a lakok közül segíteni szaladtak. Fura látvány fogadta őket: Klári néni a rablót ütötte, verte, a rabló védekezett!

- Könyörgöm, segítség! - nyűszítette! Valaki mentsen már meg! - mondta a rabló, miközben próbálta védeni magát!

- Nesze neked, rabló, erőszakoló! Vén csoroszlya, én a szépséges úri hölgy?! – ordította sikoltós hangon Klári néni!

- Soha, soha többé nem akarok kirabolni senkit sem! Csak kérem, mentsenek meg!

Nagy nehezen leszedték róla Klári nénit! A rabló elszaladt, igen csak meg lett tépve a ruhája. Menekült, futott, hátra sem nézett! Soha, többé senki nem látta a környéken.

Rablók a házba be nem jöttek soha, szerintem a környéket is elkerülték. Klári néninek sem akadt többé lovagja.

Kovács József

A grízes fekete

Ez kell, hogy legyen, mondta Tomi hangosan. Közben ujjjaival idegesen tapogatta a lépcsőházi ajtó kilincsét. Igaz, hogy még csak egy

hónapja lakom itt, de már megtanultam az utat a villamosmegállótól ide a panelházig. Pedig ez a C. lépcsőház erősködött Feri, aki még látott valamennyit, hosszú karjait kinyújtva, eltávolítva szemüvegét szemétől, és mint valami távcsőbe, nézett a bal lencsébe, így kukucskálva a nagy C- betűt a bejárat ajtó fölött. -Biztos ez a C. ehhez nem fér kétség. Menjünk csak nyugodtan be.

És benyitottak.

Itt ismét Tomi vette át a vezetést. Mivelhogy ő már születésétől vak volt, megszokta, hogy egyedül közlekedjen. Feri nem ellenkedett, hiszen ő csak vendégségben volt itt barátjánál. Ahogy beléptek a lépcsőházba, azonnal bal oldalt, a fal mellett egy fűtőtest állt. Majd nyolc lépcsőfokon felmenve, értek a földszintre, ahonnan lifttel vagy gyalog, 165 lépcsőn juthattak fel. A kilencedik emeletre, ahol gyengén látó feleségével laktak. Végigsimítva a fűtőtestet, Tomi ismét tanácstalanul megállt.

- Nem értem, itt kellene, legyen.

- Minek? - kérdezte Feri, mind idegesebben.

- Mi a francnak kellene itt lennie?- sziszegte Feri.

- Minek, minek? A korlátnak. Nem érted?A korlátnak. A mi lépcsőházunkban itt a falra van szerelve egy otromba vas korlát. Tehát, nem jó helyen járunk, suttogta Tomi, hogy ne ébressze fel a földszinten lakókat.

Még csak ez hiányzott volna, amúgy sem szárnyalt örömeiben Károly bácsi a lépcsőházfelelős, aki épp itt lakik az egyes számú lakásban, mikor meghallotta, hogy Tomiék is itt kaptak lakást. Nem nagy szájalommal, inkább csak úgy gúnyosan meg is jegyezte egyszer a lakóbizottságnál:

- Nálam lakik egy vak házaspár is, és éppen a kilencedik emeleten.

Ezt a Károly bácsit, nem szerette volna Tomi magára haragítani és pont hajnali háromkor, mert bizony a városháza toronyórája elütötte már a hármat. No, még csak ez hiányzott volna, hogy itt is egy ilyen Károly bácsira akadjanak, aki majd rendre neveli őket.

Ezek és hasonlóak jártak Tomi eszébe, aki megvult győződre arról, hogy valami tévedés történt.

Halkan az utcára vonszolta, nehézkesen mozgó barátját. Majd mikor ismét kint voltak, már most ő is hangosabban bizonygatta Ferinek, hogy, már pedig ő csak ismeri a bejáratot, és ott kell lennie a korlátnak. Mert hogy ő, megbízik barátja csekély látásában, és a nagy C betű iránt sincs kétsége, de ez mégsem az ő bejáratuk.

- Akkor nem ez az épület, erősködött Feri.

- Jó akkor vezess vissza a megállóba, és most én vezetek haza, úgy ahogy én vakon szoktam jönni.

- Menjünk, szólta Feri, most már csendesén és közben cigarettára gyújtott.

Vagy 300 métert sétáltak vissza, miközben nem győzték dicsérni Peti feleségét, aki olyan finom vacsorával kínálta őket.

- És a kedvessége? Ahhoz mit szólna, mondta Feri. Az enyém már tízkor takarodót fűjt volna.

És ha nem vettük volna észre magunkat, akkor az asztalterítőt kezdte volna megszabadítani a morzsáktól, csak valahogy indulásra bírja a vendégeket. És bizony, ha nem akarom, hogy ilyenkor a vendégek előtt, induljon el a pokol, akkor én vagyok az, aki elsőnek állok fel az asztaltól. De Éva, ő egészen más. Ha Petinek kedve van reggelig mulatozni barátkaival, akkor kedvese, nem csak hogy jó kedvvel, kiszolgálja őket, sőt még a nótázásba is besegít, ami el is kel, főleg ha ilyen kivételesen első osztályú énekesek a vendégek, mint mi voltunk ma este, mondta Feri.

- Hát ez így van, de csak egyszer lehet Peti is 30 éves, szólt Tomi.

Mondjuk, az enyém sem röpködne a boldogságtól, lehet, nem gyűjtené össze a morzsát előlünk, inkább bevonulna a szobájába. Még mindig szomjas vagyok, attól a finom csirkepörkölttől. Pedig jól kifárasztottuk szegény Bacchus testvérünket, igen csak sűrűn ölelgettük meg.

- Lehet, ezért nem találunk haza, nevetett Feri.

- Dehogy, dehogy, azért ez a mennyiség nem árthatott meg. Gyere csak, most megmutatom én neked, hogy hol lakom.

Ezzel el is indultak visszafelé. Ahogy a megállóba értek, Tomi úgy tett, mintha a villamosról szállt volna le. Lelépett a járdaszegélyről és elindult csendesen a fal mellett, könyökével néha megérintve az épület durva vakolatát, amely mellett elhaladtak.

- Miért nincs nálad fehérbot? Kérdezte Feri.

- Mióta megnősültem ritkán, járok bottal. Igaz, hogy egyedül sem. Az is igaz, régebben sem nagyon jártam, pedig akkor még nem is volt ilyen forgalom. Ma már kevés vak jár egyedül, tudom ez nálatok Pesten, nem így működik.

- Nem, bizony, nálunk, a rehabilitációs központokban az egyik legfontosabb, amit megtanítanak, hogyan közlekedj egyedül a fehérbot és a vakvezető kutyák segítségével.

- Ez így igaz, bólintott Tomi, és teljes figyelmével az útra összpontosított. Most itt a sarkon átmegyünk a másik oldalra, aztán az első saroknál jobbra térünk.

Feri, kérdezni akart valamit, de Tomi nem válaszolt, csak erősen az útra koncentrált.

- Na, most ennél a trafónál, hallod, hogy zúg? Kérdezte Feri és megállt egy pillanatra.

- Igen itt van, nem csak hallom, hanem látom is, felelt Feri, és barátságosan megveregette nálánál vagy 20 centivel alacsonyabb barátja vállát.

- Itt most átmegyünk a másik oldalra, aztán ismét jobbra és az első ösvényen nekimegyünk épp a mi blokkunknak (ahogy Erdélyben szokás a panelházakat nevezni).

Lassan oda érkeztek.

- Most balra megkerüljük, és jobbra az első bejárat a miénk.

- Jó, jó szólt Feri, de ahogy én vakoskodom itt voltunk az előbb is.

Tomi nem szólt semmit, csak ment körbe a fal mellett, míg elérte az első ajtót.

- Maradj itt egy kicsit, mondta Ferinek, és már le is nyomta a kilincset. Csendesen lépett be, végiglopakodott a fűtőtest mellett, a falat kezdte tapogatni. De az átkozott korlát most sem volt sehol.

Halkan visszahúzódott, szégyenkezve sikertelen próbálkozásán, kézen fogta Ferit és így szólt.

- Feladom, de van egy jó ötletem. Itt, nem messze, olyan négyszáz méterre, van egy taxi állomás, azzal már indult is sebesen a másik irányban.

- No, ne olyan hevesen! Gyere, ezt már én is észrevettem a tegnap. Feri karon ragadta barátját, és gyors léptekbe haladtak a taxik felé.

- A címet ne mond meg, csak ha már beszálltunk, mondta Tomi, de ekkora már meg is érkeztek. Júliusban jártunk, kánikulai meleg volt. A sorban következő kocsi mind a négy ajtaja nyitva volt. Feri, beültette Tomit a hátsó ülésre, ő maga megkerülve az autót, elfoglalta az anyósülést. Miután az ajtók becsukódtak, Tomi hangosan bemondta a címet.

Erdély út 16, C. lépcsőház.

- I..., dörmögött, bajusza alá a sofőr.

- Tudom, szakította félbe Tomi, de hosszú fuvart fizetünk.

Emberünk lassan indult, egyet kanyarodott jobbra, egyet balra és nagyobb, fékezés nélkül megállt. Tomi, villámgyorsan átnyújtott neki egy ötös bankjegyet, melyért bármelyik taxis elszállított volna a város túlsó oldalára is.

- De ez biztos az Erdély út 16 és C lépcsőház? Kérdezte Feri, Tominak szegezve a kérdést, de úgy hogy a taxis is jól hallja.

- Igen, elvtársam, ez pontosan az - felelt a sofőr.

Alighogy kiszálltak a taxiból, és épphogy eltűnt a kocsi a tömbház sarkánál, az ablakból, mély bariton hangján, nem túl barátságosan és bajusza alatt megszokott gúnyos mosolyával rájuk köszöntött Károly bácsi. Az öreg a hetvenedik évében járt, de hatvanat sem adtál volna neki. Magas, sportos alkat. Elárulta, hogy fiatal korában hegymászó volt. Aztán a néphatalom éveiben bevették a rendőrség kötelékébe, majd a szekuritáténál dolgozott, és már ötven éves korában innen vonult nyugállományba. Azóta, mint lépcsőházfelelős lopta a napot, szaglálva mindenki után, ekképpen hódolva régi kedvenc szakmájának.

- Jó reggelt Tomika! Taxizunk, taxizunk?

- Jó reggelt Károly bácsi, jó reggelt. Ilyen korán fel tetszett ébredni? Talán ez a meleg.

- Nekem nem tetszett, de bundásnak annál inkább, és ha egyszer neki ki kell jönni, akkor én ezt szívesen teszem. Öreg barát ő már, nem bírja ki, estétől reggelig. Úgyhogy már akkor is itt kint sétáltunk, amikor ti, kétszer is itt jártatok. Ezért, már ne is haragudj Tomikám, de én aztán végleg nem értem, miért ez a rövid taxizás. Hacsak nem egy kis zsebpénzre van szükséged, és így egy számlára is, amit majd ügyesen a barátoddal felkerekítesz, mintha kitudja milyen, messziről jöttél volna haza. Persze számlát, amit majd benyújtasz feleségednek, vagy talán túl nagy volt a pohár ott ahol ilyen későig emelgettétek? Másképp végkepp nem értem, miért játszottátok ezt a ki, be-, ki-, bemenéset, a végén meg ezt a taxizást.

Tehát, kint volt és mindent látott, a vén kopó, de nem szólt semmit. Nem tud kivetközni aljas mesterségéből, gondolta Tomi és legszívesebben elküldte volna melegebb éghajlatra. De nem tette, már csak a korkülönbség miatt sem, inkább dühét lenyelve, tisztelettudóan, de azért hangjában némi iróniával így szólt.

- Nem játszadoztunk mi Károly bácsi, és inni sem ittunk annyit, hogy ne találjunk haza, mint maga is látta, csakhogy folytatta volna Tomi, ha Károly bácsi hangos nevetése nem szakította volna félbe. Teljes testéből remegve, majd asztmás fuldoklás kacagásba tört ki, legalább öt percig tartott, míg alig érthetően és még mindig szaggatottan kérdezte.

- Tomikám, talán a korlát hiánya zavart így meg? Én szereltem le ma délután, hogy egy szép újat készíttessünk a helyére. Ne is haragudj Tomikám, de a többi minden a régi. No, ha majd én ezt a lakóbizottságban elmesélem... És ezzel tovább nevetve becsukta az ablakát.

Ezzel Feri, karon ragadta barátját, aki szomorúan, lehajtott fejjel, szégyenkezve engedelmeskedett, és ismét beléptek a lépcsőházba. A lifthez érve, Feri próbálta hívogatni, de bizony az mégsem mozdult, úgyhogy szépen szótlanul elindultak a kilencedikre. Tomi hozzászokva ehhez a sportoláshoz, mivel az átkozott lift, elég gyakran szünetelt, hamarabb ért fel, és már nyitott ajtóval várta barátját. Csendben, hogy Tomi feleségét föl ne ébresszék, a konyhában maradtak.

- Látott, és nem szólt a vén disznó. Csak figyelt, és leskelődött, mint egész életében.

- Az ilyeneket fel kellene akasztani, talán majd egyszer, megtörténik nálatok is, vigasztalta Feri barátját. Közbe Tomi poharakat vett elő, és vörösborral töltötte meg őket. Koccintottak...

- Látom kávé is van itt egy bögrében, én nem élek vele, de ha te kérsz?

- Igen, kérek, mondta Feri

- Tejjel és cukorral?
- Tej nélkül és sok cukorral.
- Akkor egy kicsit megmelegítem, szólt Tomi és betette a bögrét a mikróba. Pár perc múlva már ott gőzölgött a finom kávé Feri előtt. Egy jó kanál cukrot is tett bele Tomi és csendesen kavargatta.
- No, kóstold meg, elég édes?
- Feri beleszűrte a kávéjába, és nyelve alatt ízlelgette.
- Még tegyél egy kanállal, kérte Tomit.
- Nagyon szívesen. És még egy jó kanál cukrot tett a kávéba.
- Na, most jó édes lesz, keverd csak jól el. Feri csak forgatta a kanalat, kóstolgatta és kóstolgatta, de bizony ez még mindig nem volt édes.
- Na, sziasztok jómadarak. Most kell haza jönni? Szegény Évát megint nem engedték hajnalig lefeküdni? - kérdezte halkán Tomi felesége, aki nesztelen megjelent a konyhában. Tomikám, ti mit csináltok itt halkán? Elnevette magát. Mit csinálsz? Az egész konyha tele van grízzel. Erre mindhárman nevetésbe törtek ki.
- Úgy látom ez nem az én reggelem.
- No, Ferikém te csak kevergethetted volna akár délig is legfeljebb megdagadt, volna a gríz. Menjetek szépen a napaliba, én majd kiszolgálak titeket. Kávén kívül, mit kértek még?
- Legyen egy jó pohár konyak. Közben Tomi elmesélte feleségének a történeteket.
- Igen, igen én tudtam a korlát cseréről, de nem volt lehetőségem, hogy szóljak nektek, aztán történt miután ti már elmentetek Petiékhez. Nekik meg még nincs telefonjuk. - És kezükbe adta a szíverősítőt.

Borozás árvíz után

Tomi, mi az eget csinálsz?! - iáltott fel Miki. Úszik az egész szoba, bokáig léptem a vízbe! Hirtelen beszaladt a fürdőszobába, ahol Tomi barátom izmait puhítgatta a verseny után, egy kellemesen meleg fürdővízben.

De hol is játszódik az esemény és mikor? 1972 tavaszán Galacon vagyunk, a város luxus szállodájában, kelet-Románia egyik legnagyobb, Dunamenti városában, ahol - Ceaușescu büszkesége- az ország legnagyobb acélkombinátja található. Ebben az évben, a helyi vakok szervezete rendezte meg a romániai vakok országos tekebajnokságának döntőjét.

Erre a versenyre utazott hősünk is kilenc csapattársával és az edzővel. Meg is nyertek Tomiék mindent, amit csak lehetett. Meg is ünnepelték azt az elmúlt este, és ma délelőtt indultak haza. Tomi és Miki, mindig együtt aludtak, ha versenyekre mentek, habár mindketten, teljes vak-ságban éltek. Jóbarátok voltak, és esténként sokat beszélgettek. Így történt ez most is, míg barátja még egy kicsit lustálkodott, Tomi úgy gondolta, hogy indulás előtt még egyszer beül a jó, meleg vízbe. Csakhogy mint már feljebb írtam, függetlenül attól, hogy a város egyik legszebb szállodájában vagyunk.

Nem Tomi ügyetlenségén múlt, hogy nem találta a fürdőkád dugóját, hanem az egyáltalán nem létezett, ezért barátunk úgy oldotta meg a dugó problémát, nagyon ötletesen, hogy sarkát használta a hiányzó dugó helyett. Így csendesen pihengetett a teli kádban, és engedte, hogy a víz, folydogáljon, így tartva azt egyenlő hőmérsékleten, gondolván, hogy a többlet víz, majd a túlfolyón kifolyik. De nem így történt. A csapból folyó víz, zajától - és mert közben el is szundított - nem hallhatta, hogy a tele kád túlfolyója nem nyelte el a többletet és a víz szépen kifolyt a kádból, utat törve magának, a szobába.

Ezért mikor Miki épp szólni akart Tominak, hogy eljött az indulás ideje, pár centi vízbe lépet, amely már vígan úsztatta a szőnyeget is.

- Tomi, úszik a szoba, ébredj már!

Tomi felébredve gyököntéséből, kiugrott a kádból, és tapasztalva Miki igazát, fölkapott egy két decis poharat, és elkezdte szaporán visszamerni a vizet a fürdőkádba. Közben megérkezett néhány csapattársuk is, akik, mint vérbeli árvíz mentők, vetették magukat a rohammunkába. Ki a hamutállal, ki a vizeskancsóval, mások a még szabadon álló poharakkal, igyekeztek a kifolyt vizet, a megszokott útjára terelni. Akinek már ilyen, célra alkalmas tárgy nem jutott - mert közben az egész csapat hírért vette az 515 szobában történtenek - Tomi és Miki segítségére siettek.

Ki kalapját, ki sapkáját kapta le fejről, mások pedig turistapoharaikat szedték gyorsan elő, de mindenki merte az eltévedt vizet. Hogy igyekezetük milyen sikerrel járt, az rövid időn belül kiderül.

Időközben Tomi felöltözött, megköszönve a csapat segítségét, gyors távozásra szólított fel mindenkit. Néhány perc múlva, már az egész csapat a szálloda halljában volt és az edző épp a kulcsokat adta le, amikor a recepciós kisasszony szemmel intett neki, hogy helyezze csak a pultra, közben tovább beszélt a telefonon.

Igen, az 515-be csőrepedés történhetett. Igen, azonnal szólok a vízvezeték szerelőnek. Majd felénk fordulva kedvesen mosolygott. Köszönjük, hogy nálunk szálltak meg, legyen máskor is szerencsénk!

Tomi, aki mindent hallott, idegesen ragadta meg edzője karját: - Tűnés tanár úr! - súgta halkan - Ezek a csőtörők mi voltunk.

Gyors léptekkel hagyták el a szállodát.

A szállodától útjuk, egyenesen a vasútállomásra vezetett. Függetlenül attól, hogy még három órájuk volt a vonat indulásáig, a történetek után igyekeztek a szállodától minél messzebb távozni. Mint már mondtam, az indulásig még bő két órát kellett várni, ezért az örökké mozgó Tomi és Miki most sem maradtak nyugton a váróteremben. Míg a többiek csendben Tomiék árvizén szórakoztak, a két fiú egy kis sétára indult az állomás melletti járdán.

Ahhoz, hogy a következő történetet jobban megértsétek, tudnotok kell, hogy Tomi semmiféle ismertető eszközt nem használt, amiből következtetni lehetett volna vakságára. Már születésétől szemidegsorvadásban szenvedett, de külső ránézésre, szemei teljesen egészségesnek látszottak. Így társaságban is sokszor zavarba hozta a látókat, mindig megpróbálta tekintetét a beszélő szemeibe irányítani. E vitatható szokása miatt, sokszor kellett magyarázkodnia, teszem föl, ha járműveken leült, mindig őt nézték ki elsőnek - hogy jó modorra tanítsák- ha egy idősebb személy felszállt és már nem volt üres hely. Nem tájékozódott igazán jól, ezért nem is nagyon közlekedett egyedül. Nem így Miki, aki kétéves korában, oltott mézbe esett. Ettől szemeit fehéres hártya borította. Ő mindig fekete napszemüveget viselt. Miki rendkívül jól tájékozódott, többnyire egyedül közlekedett, ha pedig csak ketten voltak, ő játszotta a kíséző szerepét. Így történ, hogy most is Miki ment a járda külső oldalán, Tomi pedig közzel a falhoz, karonfogva sétálgattak.

Egyszer csak poharak csörömpölésére lettek figyelmesek. No, pont ideje lenne megmelegednünk egy pohár bortól, szólta Tomi. Március közepe volt és a Dunamenti városban még mínuszt mutattak a hőmérők. A fiuk lassan haladtak a fal mellett, figyelve honnan árad ki egy kis meleg, vagy ki lép be az ajtón, hogy ők is besurrannának rajta. És így kutatva a bejárat után, hirtelen Tomi arcát meleg levegő csapta meg. No itt van, súgta Tomi barátjának és ezzel elengedve karját, belépet a helyiségbe.

Jó fél métert zuhant. Maradj Miki ott, kiáltott vissza elcsukló hangon térdre rogyva Miki, ez az ablak volt. De mire Tomi levergette ruhájáról a port, mellette termet Miki is, aki az ablaktól fél métere sem található ajtón jött be. A kocsmában élénk kacagás kísérte a történeteket. Maradj helyben egy pillanatra, elmegyek, keresek egy üres asztalt. Azzal, ujjával pattogtatva elindult a terem közepe felé. De ekkor már Tomi karját megragadta egy épp arra siető pincér, aki már az elejétől szemlélte az eseményeket. Jó nagydarab ember volt, és apró termetű barátunkat hangos kiabálással az ajtó felé kezdte ráncigálni. Hogy az ablakon jön be, ezt még elnéztem, de hogy most vak barátját küldi asztalt keresni, ez már több mindennél. Tomi anyjára utaló megjegyzéseket kiabált.

- De uram, én is vak vagyok!

- Akkor miért nincs fehérbotja vagy fekete szemüvege? Hagyjuk az ilyen meséket! A szemein is látszik, hogy hazudik.

Akkorra már visszaért Miki is. Tomi mentésére igyekezett ő is tanúsítani, hogy igen, barátja is vak és ő az, aki ügyesebben tájékozódik.

- Nincs ennek semmi baja a szemével, az emeleten lehet problémája! - ordította a pincér.

És épp mikor az ajtóhoz értek volna így hármasan, az edző lépet be még két gyengén látó társukkal.

Mi történik itt, kérdezte köszönés helyet a mester. Mi a baja ezekkel, a fiukkal?

A pincér gyorsan felmérte az erőviszonyokat, kissé visszahátrálva csendesebb hangon magyarázta a tanárnak a történeteket, aki hangos kacagásba tört ki, meggyőzve aztán a felháborodott pincért a valós helyzetről. Asztalhoz vezette a fiukat, és egy-egy pohár bor mellett elszórakoztak a történeteken. Majd karonfogva Tomit és Mikit, elhagyták az italozót és mindnyájan visszatértek a pályaudvara. A pincér fejét csóválva nézet utánuk.

- Engem ez a tanár egyáltalán nem győzött meg. - Aztán leszedte a poharakat az asztalról.

A fiuk közben visszatértek a váróterembe, az edző leültette Tomit maga mellé és mosolyogva így szólt:

- Tomi, maradj most már nyugton, míg indulunk. Látom ez a mai nap számodra nem túl szerencsés.

- Hát igen - szólt Tomi - valamilyen vak ismertető jelet kell magamra, aggassak, amivel felhívjam az emberek figyelmét fogyatékomra. Legalább, ha nem segítenek, akkor egyesek visszaélhessenek vak-ságunkkal.

Kovács József

Vakokról látóknak

Ha úgy gondoljátok, hogy a vakok életéből egyszerre szemük fényével, teljesen kialudt a humor fénye is, no akkor barátaim, rosszul ítéletek meg őket!

Igaz, hogy lelki világuk súlyos megrázkódtatásnak van kitéve, például, azok esetében, akik e fogyatékossgal születnek, és tudatosodik bennük a sötétségre ítéltetés, vagy másoknál, akiknél fiatalabban vagy idősebben következik be a tragédia. De legtöbbjük, azzal együtt, hogy tudatában vannak sorsukkal, lehetőségeikkel és valós értékeikkel, mégis megtanulnak fogyatékhöz viszonyítva, a megmaradt lehetőségüket kihasználni és úgy a maguk számára, mint a társadalom számára is értékes emberekként élni.

A pillanatnyi rövidzárlat, mely elfolytja lelkükben a humor lángját, életkedvük visszatéréseivel ez is újra fellobban. Mégpedig oly annyira, hogy saját szerencsétlenségüket is humoruk tárgyává teszik. És itt mutatkozik meg az a fantasztikus lelki erő, amely ezeket az embereket visszaadja az életnek, újjá formálván őket.

Hogy igazoljam mindezeket, egy rövid írásommal, iskoláskori emlékeimmel elégítem ki kíváncsiságaitokat. Az pedig, hogy mennyiben van igazam, döntsétek ti el!

Első éves voltam, Bukarestben, a vakok iskolájában, ahol jó négy hónapja koptattam a már amúgy is elkopott padokat. Egy vasárnap délután, úgy határoztunk meg három, szintén százszázalékos vak sorstársammal, hogy ebéd után kilépőt kérünk, és ismerkedünk egy kicsit a fővárossal. Fehér bottal, sötét szemüveggel felszerelve el is hagytuk az iskola udvarát. Az első sarokig párosan, ketten-ketten egymást karonfogva haladtunk. Majd, az az ötletem támadt, talán így még buzinak néznek minket, menjünk tovább libasorban, egymás után, úgy három - négy méter-re, így a fehérbotot is jobban használhatjuk (mert kiruccanásunk egyik fontos célja volt a fehérbot használatának gyakorlása a forgalomban, mivel, ezt mindegyikünk csak iskolába jövetelünk óta kaptuk kezünkbe). Így meneteltünk, nem túlzott iramban, jobbra, balra kopogtatva a járda kövezetét új barátunkkal. A fehérbot használatáról, némi oktatást kaptunk egy szintén vak tanárunktól, de azért még nagyon is kezdőknek bizonyultunk. A sort az ötlet adója vezette. Néha, megálltam, belehallgattam a sötétségbe, és hallottam kollégáim kopogtatásait is utánam. Így haladva, egyszer csak elfogyott a járda és egy parknak vélt területre értem. Néhány lépés után, mikor

botommal egyet jobbra koppintottam, de közbe előre léptem egyet, és már zuhantam is egy méteres árok fenekére.

Ebben a pillanatban, hallottam, hogy kétségbe esetten, valaki felkiált az ároktól egy kicsit balra:

-Egy vak bele esett a gödörbe és még jönnek hárman!

De mire jajgatását befejezte, és én is magamhoz tértem volna, kollégám már landolt is a hátamon a gödörben. Ekkor én már megálljt vezényeltem úgy, ahogy megbeszéltük induláskor, hogy majd én figyelmeztetem őket, ha valami akadályba ütközünk. A szemtanunk, aki megelőzhette volna mindezt, még mindig egy helyben állva, tenyerét csapkodva sipákol a gödör szélénél. Egymást kisegítve kikecmeregünk gödrünkéből, és mivel alaposan besároztuk ruháinkat, az egész osztag visszament az iskolába.

Kollégáink jól szórakoztak, mikor elmeséltük nekik, az első fővárosi fehérbotos kirándulásunkat. Az egyikük meg is jegyezte: - Talán vissza kellene menjetek, hátha még a bácsi most is ott áll, egy újabb előadásra várva!

Iskolánk, amelyben gyógymasszőri kiképzést kaptam, két épületszárnyból állt. Az egyik a régi, melyben én is tanultam és aludtam, amelyet még Románia első királynője építtetett. És egy újabból, amit már a népi hatalom vakok iránti odafigyelésének köszönhattünk. Ez az új épület, az iskola hátsó udvarában épült, és a gyengén látók tanultak itt. Iskolánk hátsó udvarában voltak még a szakmai műhelyek, és egészen hátul, az öreg eperfák és a sportpálya mögött egy sertésól meg egy istálló, melyben a disznókon kívül egyetlen állat, egy szamár lakott. E mindenkinek kedves szamárral bonyolította le Mihály bácsi a kisebb fuvarozásokat, mint pl. a konyhára szükséges élelmiszer beszerzést, a konyhai hulladékoknak a sertéshizlaldához való elszállítását stb. Hasznos kis állat volt ez a mindenki által kedvelt és etetett kedves kis szamár.

Történt egyszer, hogy egyik vak tanárunk, kezében egy nejlon zacskóval, melyben frissen vásárolt zsemle lapult, az új iskola felé menet (mivel órakezddésig még bőven volt ideje), egy kis sétára indult az eperfák árnyékában. Néhány gyerek a fák árnyékában beszélgetett. Tanárunk, hirtelen megváltoztatta útját, és a hang után feljük tartott, hogy az óráról ellógott tanulókat felelősségre vonja.

Egyik kezében az aktatáskájával, másikban a nejlon zacskójával egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valaki ráncigálja a zacskót a kezéből.

- Melyik vagy te? Ülj nyugton, míg el nem kapom a füled, ha éhes vagy, mindjárt adok én neked egy zsemlét, de ne szemtelenkedj! – mondta, és elrántotta a zacskót.

De néhány lépés után, a jelenet megismétlődött, ekkor tanárunk dühösen kiáltott fel:

- Mondtam, hogy adok, de ne viselkedj úgy, mint egy szamár!

- Pedig, kedves kolléga, ez már csak úgy fog viselkedni, mint egy igazi szamár! - szólt mosolyogva egy éppen órára siető tanárkolléga. - Mert az, aki veled incselkedik, épp a mi kis szamarunk, ő akarja megosztani veled zsemléidet.

Mindketten jót nevettek, tanárunk, kivett egy zsemlét zacskójából és látó kollégájának nyújtotta.

-Add, légy szíves oda neki! – mondta, a szamár felé fordulva, és nevetve még hozzátette - És a jövőben kérjél, ha valamire szükséged van!

Iskolánk, nagyon jól fel volt szerelve és el volt látva tapintható szemléltető eszközökkel, úgy a természetismertető órákra (kitömött állatokkal, madarakkal, gipszből készített, kettőbe vágott fatörzsekkel), mint a földrajz órákon használt tapintható térképekkel is. Az egyik órán épp az erdei állatokkal ismerkedtünk. két napig mindenki tapogathatta, ismerkedhetett a kitömött állatokkal, tanárunk segítségével. Aztán következett az óra, amikor felelni kellett mindenkinek az addig tanultakból. Mindnyájunknak három állatot kellett felismerni, melyeket tanárunk adott kezünkbe. Elsőnek az egyik leggyengébb tanulót hívta ki felelni.

-No, Petike, melyiket szeretnéd felismerni? - Mindegy - felelt ő izgatottan - mindegy.

-Na, akkor lássuk ezt! – mondta a tanár, és kezébe adott egy kitömött állatot.

Peti barátunk, hosszasan tapogatta, forgatta kezében, majd boldogan felkiáltott: - Ez egy mókus!

-Biztos vagy benne?

-Igen, egészen biztos.

-És miről ismerted fel?

- Erről a szegről, itt a deszkában, melyhez a mókus rögzítve van, amely legalább egy centire kiáll a deszkából.

Ennek hallatán, hangos nevetésben törtünk ki, tanárunk pedig csak ennyit mondott:

-Megfigyelő képességedért kapsz egy ötöst, válaszodért pedig egy egyest.

Lukács Réka

A valódi nagy Ho-ho-ho Horgász

A hatodik fülke ajtajában végre egy reszelős férfihang szabad helyekről tájékoztat, ahova letelepedhetek Ladyvel meg a bőröndömmel. Meghalt nagybátyám hagyatékából válogattam össze néhány fehér pólót, zoknit - munkaruhának masszázshoz - a lakása lomtalanításánál segédkezve.

A kocsi zsúfolt, örülök a szinte üres kupénak. Átható szagok terjengenek, melyeknek minden bizonnyal a helyet köszönhetem. A legtávolabbi ülésre telepszem le. A koffert magam mellé rakom, nem kínlódom a csomagtartóra emeléssel, nem valószínű, hogy újabb utastárssal gazdagodunk. Ladyről leveszem a vezetőhámot. A sörszag a sáros föld kellemetlen leheletével keveredik. Mintha egy mocsaras kocsmában volnánk. Bízom az anatómiában, a szaglóidegem megelőbbi kifáradásában. A mosakodni már nehézkesen tudó, lumbágós nénikék izzadtsága csak az első tíz percben zavaró, fél óra masszázskezelés után már nem érzek semmit, ahogy az élet császárainak kölnije is diszkrétebbekké válnak, ha megszokja őket az orr. Lady ugyan tízezerszeresen érzi hozzám képest az illatokat, ám számára a rothadás inkább kíváncsi.

A szék alá parancsolom, csak a rituálé kedvéért, mert középen sem zavarna senkit. Hiába dobok jutalomfalatot neki, megmakacsolja magát, sóbálványként áll a fülke közepén.

- A vizsla a génjeiben hordozza a vadászösztönt. Elég neki egy kis vércseppecske. - heherészik a férfi - Ah, azok az ösztönök. Nemde, drága!? - szólít meg, miközben ütemesen ütögeti a sörösdobozát. Minden szótaghoz egy taktus.

Nyakig gombolom pulóveremet, nem mintha a zárt ruhadarab bármitől megvédené. Mégis von egy réteget közénk. Széthúzom a maszkomat, mint egy pajzsot, hogy a legtöbbet fedje el az arcomból. Menekülőre nem fogom, hiszen ez mégis csak egy vonat kalauzzal, nem egy gödöllői HÉV kocsi, ahol kirabolhatnak, megverhetnek egy látó nőt is, nemhogy engem. Jobbnak látom ugyanakkor nem beszédbe elegyedni a fickóval,

Pedig Lady nem vizsla, hanem munka vonalú csoki labrador. Az információt inkább megtartom magamnak.

Az öreg az apám lehetne, de a kriminalitás nem feltétlenül húny ki hatvan felett. Lehet alkesz sírásó, esetleg kubikos, akinek feltörte a kezét a lapát nyele, de lehet akár egy megbomlott elme, egy perverz, egy rablógyilkos. Utóbbi persze kevésbé valószínű, kizárni mégsem lehet. Lady egy kutyabőrbe bújt bárány, és kezét csókolna akár magának az ördögnek. Éles helyzetben nem egy életbiztosítás.

Váltókon haladunk keresztül, jobbra kanyarodunk. Most egy fél óra egyenes szakasz fog következni, ahol a vonat maximális sebességre gyorsít. Összefonom magam előtt a karomat, a lábamat keresztbe teszem. A férfi hangosat böffent. Lady végre lefekszik a fülke közepére ugyan, nem az ülés alá, de hagyom. Ne lássa az a másik, hogy nem fogad szót. Nyílik az ajtó.

- Jegyeket kérek!

A telóm applikációjával bajlódom, hogy elővarázsoljam az elektronikus jegyemet. Lefagyott a fránya beszélő program.

- Tessék hagyni Géza bácsi! Na, kedvezett a szerencse? - kérdezi kedélyeskedve a kalauz az öreget

- Nagyon is, nagyon is! Egy négy kilós tükörponty, hat keszeg és vagy tíz sneci. A Béla viszont megbetegedett, úgyhogy maradt még három söröm. Szerencsére nem koronás, csak meghűlt kicsit. - mesél az öreg.

- Hagyja maga is, elhiszem, hogy megvásárolta. Amúgy sem a kilencven százalékos kedvezménnyel megváltott menetjegyén fog a társaság meggazdagodni vagy csődbe menni - fordul felém az ellenőr, azzal behúzza maga mögött az ajtót.

Magamon mosolyogva nyújtóztatom ki lábaimat, és gombolom szét kardigánomat. Lady már a hátán fekszik, a farkával püföli a padlót.

- Elnézést, meg sem kérdeztem, megsimogathatom-e. A vakvezető kutyákat ugye engedély nélkül hivatalosan tilos megérinteni. Kér esetleg egy doboz sört? - érdeklődik utastársam

Elfogadom. A doboz nyitójának szisszenése elnyomja megkönnyebbült sóhajtasomat. Élvezem, hogy az ital alkoholtartalma lassan felszívódik a testemben. Szétárad bennem a meleg bizsergés. A komló nyugtató hatása beindítja a paraszimpatikus idegrendszerem működését. A gyomrom normál méretére tágul, izmaim ellazulnak. Hangos korgás tör fel köldököm környékéről.

- Megkínálhatom tepertős pogácsával? A feleségem sütötte. - kérdi Géza bácsi

Már tudom a nevét, de ő az enyémet még nem.

- Nagyon köszönöm. - felelem, s miközben hallom a fém aromazárós sütisdoboz tetejének zörrenését, a kezemet nyújtom az öregnek:
- Katica vagyok. Újfehértói Katica.
- Kedves Géza. De a barátainak csak a Nagy Ho-ho-ho Horgász!

Lukács Réka

Férfi kerestetik!

Igazi férfiak már nem léteznek.

Bambán állnak neonsárga fűzőjű edzőcipőjükben, hupilila sortjukban, kukássárga izompólójukban, kidülledő hasukkal a szerszámosláda előtt. Okostelefonjuk a kezükben. YouTube oktató videók segítségével kísérlük meg megkülönböztetni a villáskulcsot a csavarhúzóától. A gázbojler vízkötelenítése, a villanytűzhely fűtőszálának megjavítása, a mosógép lengéscsillapítójának cseréje számukra megoldhatatlan rejtvény. Bizonygatják, a modern háztartási kisgépeket direkt úgy tervezik, hogy képtelenség legyen őket megjavítani, újat kelljen venni. Ha ők nem tudnak úrrá lenni a helyzeten, képtelenség, hogy bárki más működésre bírja a berendezéseket. Mikor új gépet vásárolnak az elromlott helyett, akkor azokhoz húz a szívük, melyekkel úgy gondolják, egy osztályba jártak. Tehát azon férfiak, akik D osztályba jártak általános iskolába, a D energiasztályú hűtőket, mosógépeket, kenyérpirítókat keresik. Meglepetten állnak az A++ energiasztály előtt, mely szerintük egyszerűen logikai bukfcenc, és azon eszközök vásárlását kerülik, mint ahogy minden fenntarthatóság témájú könyvet, mely vastagabb három milliméternél.

A környezetvédelem kifejezés így nem szerepel a szótárjukban. A meg nem javított berendezés hulladékgyűjtő telepre történő szállításával keletkező veszélyes hulladék okozta környezetterhelés szempontjának nyoma sincs szürkeállományuk egyetlen szinapszisában sem.

A fenntarthatóság, mind kívül, mind belül, azaz a saját testük vonatkozásában úgyszintén ismeretlen fogalom számukra.

A testmozgás, mint az egészséges életmód első pillére, a teremtés koronái esetében kimerül a söröskorsók e-sportolás közbeni emelgetésében, az egér gombjának nyomogatásában, a távirányító kézben tartásában. Másik végletként a testük szerintük megfelelő karbantartása mindennapos bodybuildingben nyilvánul meg, fehérjeporokkal felpumpált bicepszeket eredményezve. A hüvelykujj

mozgatására szolgáló muszklik mindkét csoportnál túlfejlettek, hiszen az okos, érintőképernyős eszközök használata automatikusan segíti a tenárizomzat erősödését.

A gerincjógát, a gyógytornát, a rendszeres kocogást, mely figyelembe veszi az ízületek épségének megóvását, nőiesnek, még inkább divathóbortnak tekintik, ahogy a főleg növényi alapú táplálkozást, az állatvédelmet, a masszázst. Arról, hogy a Föld képtelen eltartani kilencmilliárd húsevőt, hogy az állati eredetű ételek fogyasztása szenvedést okoz a haszonállatoknak, az ember számára a bőség betegségeit - úgymint rák, szív-és érrendszeri betegségek, köszvény - okozza, nem hajlandóak tudomást venni. Nekik jár a pacal, a rántott hús, a vesevelő, a kocsonya, a modernebbeknek a pármai-, a fekete erdő-, a csirkemell sonka, minden étkezéshez, mert a hús teszi erőssé a férfit. Az egészség második pillére szerintük ezzel kipipálva.

Köztudott, hogy az egészség a testmozgáson és a helyes táplálkozáson nyugszik, de az indiaiak, a kínaiak, a japánok, sőt talán a magyar szakemberek is a masszázst szintúgy fontosnak tartják az egészség megőrzése szempontjából.

Magam is gyógymasször vagyok, így testközelből van alkalmam tanulmányozni az XY kromoszómájú egyedeket. Masszázsra a férfiak csupán csak azért járnak, hogy feleségük mellett ne kelljen szeretőt tartaniuk, ha mégis, akkor az egyes számú szeretőt ne kelljen megcsalni a kettessel. Ha két szeretőt tartanak, ne szoruljanak egy hármasszámú szolgálataira. Mindez számukra nagyon kényelmes, sőt legális, ha nem tartanak szeretőt. Masszázs közben a szükséges érintésmennyiség hűtlenség nélkül kapható.

A kezelőasztalra - pusztán szakmai szempontokat figyelembe véve – ádámkosztümbben heverednek le, hiszen az izmok nem érnek véget az alsónadrág vonalában. Bármilyen orvosi diagnózis, befagyott váll szindróma, nyaki porckorongsér, mivel minden az alapoknál kezdődik, a belső combok, valamint a farizmok átdolgozásához ragaszkodnak. Köztudott, hogy az ember a fenékén ül, és a modern ember sokat ül. Evidens tehát, hogy az alap a gát és a gluteusok karbantartásánál kezdődik. Más kérdés, hogy ennek mellékhatása lehet a hímtagra, de ez csak egy apróbb kockázat, melyet a férfi a cél érdekében hőiesen bevállal.

Néha elgondolkozom, hogy kéne egy varázsszemüveg, melyen keresztül meglátom azt a lovagot, akiről gyermekkoromban álmodoztam, és akiről a Disney mesék szólnak. A fehér lovak ma már ritkák, rendben, fehér jaguárhoz sem ragaszkodom. Beélném egy Renaulttal,

de egy Suzukival is. Sőt, akár egy fehér bottal, ha a gazdája tényleg igazi férfi.

Lukács Réka

Látást mindenek előtt!

A Vakok Világszövetségének 2022. évi világkonferenciáján elhangzott záróbeszéd le- és átirata magyar nyelven:

Sorstársaim!

Az elmúlt időkben nyilvánvalóvá válhatott mindannyiunk számára, hogy a vak emberek minden gondjának, szerencsétlenségének, nyomorúságának okozója az, hogy nem látnak. A napnál világosabb ez a tény, tudom, Nektek ezt nem kell megmagyaráznom. Én mégis megteszem!

Égbekiáltó igazságtalanság az, hogy mi vakok, nem látunk. Ez minden rossz okozója életünkben. Igen, ezt korábban már mondtam bonyolultabban, de ez egy fontos alaptézis. A vakságunk minden negativitás oka ezen a világon! Nagyon fontos, hogy ezt mindenki megértse!

A látás az információk 80%-át biztosítja, így nekünk a maradék 20%-kal kell beérnünk. A látók dőzsölnek a színek orgiájában, a perspektíva nyújtotta távlatokban, a horizont végtelenségében, míg mi vakok dagonyázunk a 20%-os információ-posványban, ahol vérrel-verítékkal, tapintás, szaglás és hallás útján kísérreljük meg pótolni a lehetetlent. Az ízlelést direkt nem említettem, mert mégsem nyalhatjuk körbe az utat, hogy megtaláljuk a helyes irányt. A látók az érzékszervek tengerében lubickolnak. Egyedül a látás adhatja meg számunkra is a világba való becsobbanás nyújtotta gyönyöröket.

Pedig a mi lábaink is szaladásra készek, de jaj, ha szembejön egy villanyoszlop, árok vagy egy mobiljába temetkező digitális siketvakként

viselkedő látó. Kezeink minden tevékenységre alkalmasak, izmaink működnek, a gépjárművezetés, a freskófestés, a gobleinhímzés mégis lehetetlen számunkra a szem segítsége nélkül. Fülünkkel bár felismerjük a ránk köszönő barátunkat, ám az integetésről, az összekacsintásról, a szemezésről csak álmodhatunk.

Érzékszerveink képtelenek ellensúlyozni a látás hiányosságát. A szem pótolhatatlan, ez a tézis vitán felül áll!

Jaj, ha látnánk! Minden oly csodálatos lenne!

Nem volnánk depressziósok, nem menekülnénk függőségekbe, nem alakítanánk ki működésképtelen párhuzamokat, ahogy a látók közül annyian. Gyermekeinknek harmonikus otthont biztosítanánk, karrierünk az egekig szárnyalna, mellyel az egész emberiség jóllétét és haladását szolgálnánk saját pénztárcánk teletöltése mellett.

Bármegőristáink mind Richard Clayderman-ok, informatikusaink Neumann Jánosok, vakfocistáink Maradonák volnának. Ha látnánk, mi már régen Kolóniákat hoztunk volna létre a Marson, megoldottuk volna a Föld túlnépesedésének, a globális felmelegedésnek a problémáját. Bennünket ünnepelne a világ, és nem csupán Homéroszt, Andrea Bocellit vagy Stevie Wondert.

Ó, ha szemünk sugara érzékelné a végtelent, ha láthatnánk!

A jelenkor vakjai közül kerülnének ki az államfők, a Nobel-díjas tudósok, az Oscarral jutalmazott filmesek mind egy szálig, akik könnyedén választ találnának a menekülthullámok, a levegő szén-dioxid koncentrációjának és a telomeráz enzim rövidülésének kérdéseire, míg filmeseink alkotásai elhoznák a világbékét. Nem csupán saját kis magánéletünk vakon kilátástalan problémái semmisülnének meg egy csapásra, de az emberiség globális gondjaira is gyógyírt jelentene, ha látnánk. Mert mi vakok, bizony minden bajra egyszerre gyógyírt találnánk, ha látásilag meggyógyulhatnánk!

Elsődleges célként kell előttünk lebegnie tehát azon kutatások támogatásának, melyek a vakok látását visszaállítják. Erre a társadalom túl kevés figyelmet fordít, hiszen, ha a látók igazán akarták volna, már régen megoldották volna a vakság problémáját. De félnek tőlünk, és nem akarnak elegendő anyagi forrást fektetni a kutatásokba. Nekünk kell lépünk tehát az ő érdekükben. Forrásokat kell szereznünk.

Mindannyiunknak egyenként vállalva a felelősséget!

Ezért minden egyes vak sorstársat arra buzdítunk, hogy napi két óra koldulással gyűjtsön pénzt a látóktól a szemműtétére akkor is, ha a

megfelelő technológiák még nem állnak rendelkezésünkre. 12 év alatti világtalan kisgyermekek énekléssel, versmondással színesíthetik pénzgyűjtő akciójukat, míg a kutyával közlekedő sorstársaknak erősen javallott labradoraik bevetése a szent cél érdekében.

Jelszavunk legyen: Látást a vakoknak mindenekelőtt, mely gyógyír minden bajra!

Elmondta: Lá-Tó-Csing-Csa-Csi, a Népi Kínai Vakegylet Nemes Címzetes Nagy Vezetője

Fordította: dr. Balga-Kamu Mihály a Magyar Látásvesztettek Alapítványának lelkes lefordító lektora

Németh Árpád

A varjak

Nyár volt, amikor Öcsit az utcában lakó fiatal srácot, kovácshoz küldték. Nagyapja szólt, hogy vigye el a fejszét a mesterhez, mert kicsorbult az éle.

A kovács, akinek a vezetékneve is Kovács volt, a hosszú utca közepén túl lakott. A műhelye, amely a járda és a kövesút felé nyílt, közelebb helyezkedett el vágóhídhöz, mint a városhoz.

Sándort, a kovácsot és feleségét Julcsát, Öcsi jól ismerte. Többször is járt náluk a finom házi túró miatt, melyet Julcsa sikerített.

Amikor a műhely bejáratához ért, Sándor épp egy csődört patkolt. A paripa tulajdonosa a középkorú lány, vagy talán fiatalasszony, a ló pofaszíját bal kezével szorosan tartotta.

A nő szőke dús csapzott haja a piros kockás ingének a vállára tapadt. A lány, vagy asszony öltözeke és arcbőre ápoltnak látszott.

Viszont a kovács kinézete ennek az ellenkezője volt. Rövid göndör haja rálógott a portól és füsttől izzadt piszkos homlokára. Bő ingét és nadrágját vastag bőrkötény fedte, amely nehezítette a mozgását, viszont védte a parázstól. Kezei, inge és köténye olajosak és piszkosak voltak.

Öcsi egy ideig ott állt a ló a gazdája, és a kovács között.

– Menj be Julihoz! Ma reggel csöpögött le a friss túró – szólt hozzá a kovács.

Öcsi bólintott majd bement. Az udvar nagy részét akácfákkal kerítették be. Julcsát hátulról lehetett megpillantani, mert tekintete valahová az udvar végére irányult. Sötétszürke klott ruhája a bokájáig ért.

A tornác tartógerendájára felkötött fehér pelenkaanyag göngyölegből lassan csöpögött a savó.

- Gazdasszony, hallom lesz friss túró. – szólalt meg Öcsi
- Igen... de, nézd, mit csinál az a szerencsétlen ember! – szólott és az egyik magas akáca fa felé mutatott. A fa legmagasabb ágán egy ember himbálózott. Varju károgás közepette a fészekben matatott.
- Az... az nem a Lajos? – érdeklődött Öcsi.
- De igen.

A fiú önkéntelenül néhány apró lépéssel hátra állt. Juli a tornácon lévő ablak alatti deszkapad felé irányította. Ott mindketten lepihentek.

- Megígértem, hogy a zsákmányát elkészítem – szólalt meg a gazdasszony.
- Nem fél tőle?
- Nem. Nincs miért. Az apósom jól ismerte a szüleit. Amióta visszajött Argentínából, többször járt nálunk.
- Lajos ott született? – kérdezte megdöbbenve.
- Dehogy, még a háború előtt mindhárman, Lajos apja, anyja és ő kivándoroltak Dél-Amerikába. Lajos apja a *Vasárnapi Újság*-ban olvashatta, hogy Argentínában az Andok lankás oldalán nagy bortermelő vidékek húzódnak.

Lajos fején a fekete kopott kalap árnyékolta arcát. Korát a külleme alapján nem lehetett pontosan megsaccolni. Jobb kezében a három élettelen fióka nyakát szorongatta. Úgy tett mintha a verandán csak Juli tartózkodna, ezért mindjárt felé fordult.

- Julcsa... elkészítenéd...?
- Ha megkopasztod, kibeled...

Az asszony bement a konyhába. Lajos az udvaron lévő fúrott kút mellett, pillanatok alatt eltávolította a varjú fiókák tollait és belső szerveit. Mire Juli megérkezett a zománcos vándorlással a madarak készen is álltak a főzésre.

- Levest, vagy sült? – kérdezte Juli.
- Levest... Levest Julcsa. Megint nagyon fáj a fejem.
- Megfőzöm a levest, ha megígéred, hogy megfejted az éjjeli álmomat.
- De, tudod Juli – próbálta Lajos elhárítani a kérést – mondtam már, hogy az nem bizonyít semmit.
- Jó, jó, csak ülj le oda Öcsi mellé és beszélgetsetek. Evés közben megtárgyaljuk...

Lajos engedelmeskedett és leült a lócára. Egy ideig némán üldögéltek egymás mellett, az egyik a levesére a másik a baltájára várt.

– Julitól hallom, hogy Argentínában voltál – szolt Öcsi csendesen majd folytatta – Mért jöttél vissza Argentínából?
– Mert ott Dél-Amerikában nincsenek varjak.
– Varjak...?
– Igen. Az öregemmel, ketten jöttünk vissza. Akkoriban őt már a halál környékezte. Remélte, hogy a varjak majd meggyógyítják.
Ezek a mondatok után egy gondolatnyi időre lehajtotta fejét, majd elkezdett mesélni. Igaznak bizonyult, amit Juli az előbb elmondott.
– Furcsa, hogy apádat Öregemnek nevezed.
– Csak amiatt, mert nem ő volt az édesapám. Az igazi apámat soha sem ismertem meg – majd folytatta a történetet:
– Igaz, vannak ott szőlőültetvények, de nem olyan termékenyek, mint Európában. A köd, amely a magas hegylánc oldalán lesiklik, sokat késlelteti a termés beérést. Ezért az Öregem más kereseti lehetőség után kutatott.

Nem mesze lakhelyüinktől egy romba dőlt bánya bejárata tátongott. Az Öregnek az az ötlete támadt, hogy feltárja a bányát. Bár a helybeliek óvatosságra intették, mert a hosszú és szerteágazó tárna több helyen is bedőlt.

– Jól emlékszem –, folytatta Lajos – a többszöri próbálkozás sem hozott eredményt. Anya is ott dolgozott vele. Az egyik nap különleges tetszetős kőre bukkant. Az ököl nagyságú, lencse alakú, fehér kő - felszínén szalagszerű, barna, zöld és kék sávokkal tarkítva - jellegzetes szépségű volt. Az Öreg meg akarta tekinteni a színét és küllemét a napfény alatt, ezért a kijáráshoz ment. Ahogy kiért a tárna bejáratához, hatalmas morajlást halott a háta mögött. Megtörtént a baj. A tárna bedőlt. Hiába sietett eltakarítani a földhalmot, mire a testéhez ért, anyám meghalt. Ezek után az Öreg egyre gyengébb és fáradtabb lett. Az ottani mágusasszony szemügyre vette, de meggyógyítani nem tudta. De elmondta, hogy messzi földön, ahol melegebb az éghajlat, él egy fekete madár.

Ő maga az öreganyjától hallotta, hogy az a károgó madár, valamikor varázsló-álomfejtőnek született. Egy rosszul sikerült álomfejtés miatt a mágus fekete, károgó madárrá varázsolta.

- Az Öregem rögtön tudta, hogy melyik madárról van szó – mesélte tovább Lajos. – A varjak miatt indultunk vissza. Itt, ahol születtem, a Szontai út végén, rendszerint a diófák gyümölcsét dézsmálták.

Visszautazás alkalmával a hajóskapitány különleges sugárzást észlelt. Kutatni kezdtek a forrás után. Amikor hozzám és az Öreg közelébe értek, a kutató-készülék, mintha megbolondult volna. Elővettük a követ. Az achát¹ felszínén vagy belsejében radioaktív szennyeződés volt.

A követ rögtön elvették tőlünk.

A drágakövet visszaköveteltük, de hiába. Az Öreg azt állította, hogy a bányában az inkák szellemei megigézték.

Amikor végre hazaértünk, az Öreg nemsokára ágyba esett – folytatta Lajos. – Én naponta hoztam a kék tojást a varjú fészkekből. Azokat nyersen itta. A fiókákat pedig felnyársaltuk. Elejében nem ettem a fekete madárból, inkább élelem fejében napszámoskodtam.

Az Öreg, két hónap után meghalt. Egyedül hantoltam el a szomszédságban lévő temetőbe.

Egy alkalommal fájó fejjel és korgó gyomorral arra gondoltam, hogy talán a varjak nekem is segíthetnének. Talán enyhítik az éhségemet.

– Ott a varjak a temető másik végén lévő kiserdőben fészkeltek – szólt közbe Öcsi.

– Igen. Míg az Öreg élt, oda jártam fészkeket rabolni.

Egy napon, a röpködő varjak sokasága között, egy nem odavaló szürke madarat észleltem. Lassú, erőteljes szárnycsapkodással, szokatlanul egyenes vonalban repült ide-oda és nem hagyta el az erdősávot mindaddig, míg meg nem jelentem. Akkor hirtelen az Öregem sírját vette célba. Mire odaértem ő már leereszkedett a kerítéslécekből készült keresztre. A jellegzetes szürke-fekete színezetével a dolmányos varjúra hasonlított. Szétterítettem zsebkendőmet és vágtam a vekniből. A holló egy rövid káromoló hangot eresztett ki magából. Úgy tűnt, hogy a varjú hozzám szól majd erős vaskos csőrével csipdesni, szaggatni kezdte a kenyeret.

Öcsi kérdezni akart még valamit, de Julcsa kijött a konyhából és félbeszakította.

– A leves kész... Jöhetsz a konyhába.

A konyha nem épült tágasra, de tisztának tűnt. Lajos rögtön leült az asztalhoz. Julis ült le szembe vele. Öcsi egy zsámolyt talált magának. Lajos merített magának, Juli pedig elkezdte mesélni az álmát:

– Vendégszereplésre indultunk egy kisebb mikrobusszal. Hatan, azaz három táncospárként utaztunk. Az én párom Sándor volt, de álmomban még nem jártunk együtt. Ő vezette a kisbuszt.

1 .Achát (kalcedon) egyik mikrokristályos változata. A szalagos, sávós jellegzetese féldrágakövek közé sorolja.

Hosszan tartott az út. Tűzött a nap. Mindannyian leizzadtunk, mire a hegyek közelébe értünk. Ott már sokkal kellemesebb volt az éghajlat. A poros nyári út a hegylánc felé vezetett. – mesélte Julcsa.

Lajos már a harmadik tányér levest kanalazta. Öcsi szótlanul, figyelmesen hallgatta a mesét. Kicsit közelebb vitte a zsámolyát és középre az asztal mellé ült.

– Amikor elértük a fennsíkot, végtelen virágos rét fogadott bennünket. Megálltunk, mert virágot akartunk szedni. Csak akkor, amikor besétáltunk a virágok közé, akkor ismertük fel, hogy álmodozó virágtengerről van szó. A mák virágjáról. Sándor veszélyt sejtett.

Az utunk egy csatorna töltése mellett vezetett. A töltés tetején megjelent egy szőke csapzott hajú lány. A haja kockás ingének a vállára tapadt. A lány, vagy asszony öltözéke és arcbőre ápoltnak látszott...

– És... és... – avatkozott be Öcsi – és ki volt az a lány?

– Nem tudom. Kínomban felébredtem – fejezte be Juli.

– Varjak nem voltak? – kérdezte Lajos csipkelődő hangon.

– Nem. Varjak nem voltak. – válaszolta kis idő múlva Juli – Mit jelenthet az ilyen álom? Veszélyt? Talán csak nem valami rosszat?

– Veszélyt – válaszolt Lajos. – Ez azt jelenti, hogy megjelenik egy lány, vagy fiatalasszony lóháton...

Novák Tamás

Mátyás király lova

Történt régen, amikor még Mátyás a földön járt, hogy egy gyönyörű aranszörű lova szőrén-szálán eltűnt. Hej! Nagyon búsult a király, hiszen tudott volt, hogy ilyen szép paripa nincs senki birtokában, mióta világ a világ. A király miután az arra kiválasztott szolgák segítségével tűvett minden zegzugot, elhatározta, hogy aki megtalálja az elvesztett paripát, hatalmas kitüntetésben részesül.

Fölbolydult az egész ország, föl, egész Mátyánia, a főváros. Keresték, keresték, de sehol nem találták. Mátyás király megunva a hasztalan várakozást, szokásához híven álruhát öltött, és elindult megkeresni elveszett lovát.

- Gyertek, kövessük ezen az úton, hiszen meg kell büntetni azt a gazt, aki enyves kézzel hozzáragasztotta magát a lóhoz! - Nem ment messzire, csak Mátyánia főterére, ahol éppen vásárt tartottak.

Vidám dobszóra ébredt a város. Sok lókupec is jelen volt, mindenki túl akart adni a szebbnél-szebb jószágokon. A király odament az egyik jólöltözött úrhoz.

- Adjon az Isten szerencsés jó reggelt, gazduram! Mondja meg kérem, mennyit kóstál ezen gyönyörű állat?

- 400 tallér! De neked fogadok, nincs még tíz se! - mordult a lovász. Hosszú haját megvetőn hátra lendítette, és hogy nyomatékot adjon az előző szavainak, felmutatta gyönyörű bőrszényét.

Mátyás, aki fölismerte a lovát, az állathoz lépett, s azt mondta:

- Kegyelmes jó uram - ha nem veszi zokon tőlem - a vásárlás előtt felülnék erre a szép paripára! Kíváncsi vagyok, szelíd-e, vagy be kell otthon törnöm?

A lókupec hangosan tiltakozott:

- Ne próbálja meg, eddig mindenkit ledobott, aki fel merészelt ülni rá!

S mintha csak igazolni akarná az elhangzottakat, a ló éles nyerítés kíséretében egy hatalmas porfelhőt rúgott Mátyás szakadt, szegényes nadrágjára. Mátyánia apraja-nagyja odacsődült a lónyerítésre, azt gondolva, hogy az egyik csikó szökésre adta a fejét. Mátyás azonban elkiáltotta magát.

- Nem kell megrémülni! A lónak csupán csak nem tetszik, hogy sokan vagyunk! De figyeljenek csak! Majd én lenyugtatom!

- Nyugtasd, ha tudod! - mosolygott gúnyosan a lókupec.

A király magában csak ennyit mondott:

- A legkedvesebb lovamat ne tudnám lenyugtatni? Csak figyelj, te hitvány gaz!

Mátyás így szólt:

- Azt mondja kegyelmed, eddig mindenkit ledobott? Ülje meg hát, lássuk, hogy boldogul vele?

Mit volt mit tenni, a lókereskedő felült a paripára. Alig helyezkedett el a nyeregben, az állat akkorát rúgott, hogy a rajta lévő gazember tüstént kirepült a nyeregből, átesett a várfalon, s meg sem állt a rózsa illatúnak egyáltalán nem mondható pöceárokig. A nép hangos hahotázásba kezdett, ám a király szelíden csendet parancsolt. Miután a tolvaj, csöpgöve a szennyes létől kikászálódott az árokból, a király azt mondta:

- Úgy látom uram, valamiért nem akarja elfogadni magát! Lovaknál sajnos előfordul. De nézzük, mást vajon elfogad?

Egy kisleány állt a király mellett. Mátyás halkán azt kérdezte tőle:

- Tudsz-e lovagolni?

- Igeeeeeeeeeeeeeen! Rikkantott nagyot a gyerek, mire a ló hangos nyerítésbe kezdett. Az idegen gyermek gond nélkül felült az állatra, s végigvágta Mátyánia főterét.

- Nahát, idegent is elfogad? - csodálkozott a gaz lótolvaj. A király azt felelte:

- Bizony el! - és a kisleányt mivel bátran megülte a paripát egy szép almával jutalmazta. Majd lovához lépve felpattant rá, s csak úgy, mint a kisleány, ő is körbe nyargalta a főteret.

- Nem értem! - hebegett az ember. - A kisleányt megtúrta, magát uram megtúrta? Hogy lehet ez?

Mátyás ekkor levetette álruháját, s maga mellé hívta a kisleányt.

- Ez itt - mutatott a mellette lévőre - az én leghűségesebb szolgám! Én pedig a királyod vagyok! Hogy merted ellopni a lovamat?

A téren állók suttogni kezdtek:

- A király, a király!

- Őőőőőő, hát én, izé... Nem is tudtam, hogy Felségedé!

- Hazudsz! Kié lenne, ha egyszer az istállómból loptad?! Tudhattad, hogy az országban a lopás vétségét a legnagyobb büntetéssel sújtjuk! - kiabált magából kikelve a király, csak úgy zengett a főtér.

Nem így a tolvaj, aki el akart rohanni, de négy marcona - darabont erős láncra - verve a királyi palotába hurcolta.

Kiderült, hogy a gaz elsősorban a szegény özvegyasszonyokat lopta meg. Amit csak mozdítani tudott, mindent elvitt. Mátyás parancsára minden özvegykárosult négyszer annyit kapott vissza, mint amennyit elloptak tőle.

- A lopás a lehető legnagyobb gazság, mióta világ a világ! A büntetésed ezért...

- Lefejeztetni!- kiáltott az egyik szolga. a nép ráskandálta:

- Le-fe-jez-tet-ni! - Zengett a főtér.

A király azonban a fejét csóválva így kiáltott:

- Nem, nem! Emésztőgödör és istállótakarítás! Ugyan, mi lenne nagyobb büntetés? Nem az, amikor elájulsz az emésztőgödör hányingert keltő szagától és az istállók bűzétől? Vigyétek! - fordult két szolgájához.

A palota legeldugottabb helyén állt az árnyékszék. Mátyás, amint oda ért a tolvaj, megparancsolta, hogy bolondok alázzák, amíg a munkáját végzi, hogy még a lopás gondolatától is rosszul legyen!

- Ürülékevő! Hitvány tolvaj! Nézzétek! Az oktondi vermet ásott az uralkodónak, de lám jól beleesett! Hahahaha!!!

Az árnyékszék és istálló szennye fogja mindig emlékeztetni milyen súlyos vétséget követett el. Tolvajunk még a mai napig is a király által kivezényelt bolondok nevetése közepette takarítja az istállókat, ha azóta meg nem halt.

Pis Mátyásné

Egy bútorvásárlás története,
avagy egy szállóige keletkezése

Egy hűvös tavaszi reggelen elindultunk Budapestre, hogy gyermekünk segítségével bútort vásároljunk.

Már az indulásnál nem stimmelhetett valami az ajtónk zárjával, mert a férjem az én kulcsomat is elkérve zárta be az ajtót. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, az én kulcsomat is zsebre vágta.

Az utazás problémamentes volt Pest felé.

A keleti pályaudvaron várt bennünket a fiúnk, Mátyás, akinél megszálltunk. Másnap reggel ragyogó napsütésben indultunk el a boltokban körülnézni és keresni a megfelelő asztalt és a hozzá való székeket. Indulás előtt a nagykabátot tavaszi kabátra kellett a férjemnek kicserélnie, hogy ne legyen nagyon meleg.

Rengeteg időnk elment a nézelődéssel, mire az egyik üzletben megtaláltuk a megfelelő bútordarabokat. A sikeres vásárlás után úgy döntöttünk, hogy meglátogatjuk apukámat is, és nála is eltöltünk egy kis időt.

A hazaindulás elérkeztével a pályaudvarra a fiúnk vitt ki bennünket kocsival. Majdnem elértük Szolnokot, amikor felmerült bennem a költői kérdés: "hogyan megyünk be a lakásba?"

Némi töprengés és keresgélés után felhívtuk Mátyást telefonon, hogy ott maradt nála mindkét lakáskulcsunk. Úgy beszéltük meg, hogy leszállunk Szolnokon és ott megvárjuk a felmentő sereget. Órák teltek el a

várakozással, és közben jöttek-mentek a vonatok szép egymásutánban. Kezdték már hűvösödni és sötétedni. A férjem már kissé fázott, a kutyánk viszont egyre élénkebb lett. Élénkségének még a gyermekkorba visszanyúló emlék volt az oka.

Gréta tanyán született, és igen kíváncsi kölyökkutya volt. Édesanyja kíséretében megkóstolta az udvaron kívül hagyott megpucolt csirkét. A büntetés nem is maradt el, a háziasszony seprűvel jól kiporolta őkelmét. Ennek aztán az lett az eredménye, hogy senkitől nem tűrte el, hogy a közelében sepregetsen, csak tőlünk hármunktól. A két Matyitól meg tőlem.

Ezek után már nem is érezte a férjem a hűvös időt, mert azon fáradozott, hogy lecsillapítsa Gréta kutyust, aki az állomás takarítása ellen, no meg a takarító személye ellen tiltakozott.

Számunkra egy örökkévalóságnak tűnő idő múlva, megérkezett a gyermekünk a barátjával, a kulcsainkkal együtt.

Felszállhattunk a Békéscsaba felé induló személyvonatra a gyorsvonatra szóló jegyünkkel. Útközben elmélkedhattünk azon, hogy miért nem szoltunk hamarabb Mátyásnak a kulcsokról. Még akkor sem lett volna késő, ha aputól felhívjuk őt. Belegondoltunk abba is, hogy mi lett volna, ha csak a lakásunk ajtajában jövünk rá a feledékenységre.

Elképzeltem magamban ezt a nem mindennapi helyzetet, és szinte láttam magam előtt a megdöbbenéstől és tanácstalanságtól szótlan önmagunkat.

Minden jó, ha a vége jó. Levontuk a tanulságot ebből az esetből. Azóta én is jobban vigyázok a lakáskulcsomra. A szállóige pedig így hangzik: "Nem szállunk le Szolnokon"!

Azóta, ha Pestre utazunk és Szolnokon megáll a vonat, óhatatlanul eszünkbe jut ez az örökké emlékezetes bútorvásárlás.

Pis Mátyásné

Hogy tanultam meg egyedül közlekedni?

Ez a történet még az általános iskolás koromra nyúlik vissza. Akkoriban mindenki bentlakásos volt az intézetben, Pestiek és vidékiek egyaránt. Annyi volt a különbség, hogy akik Pesten laktak, minden hónap utolsó szombatján hazamehettek, másnap vasárnap este 18 óráig szólt a kimenő. A vidékiek csak a karácsonyi és a húsvéti szünetet tölthették otthon.

Ahogy hetedik osztályos lettem, az iskola kérésére bejáró diákká változtam, hogy másnak is legyen helye a bentlakásos intézményben. Még év elején az iskola igazgatója és a szüleim aláírtak egy papírt, hogy egyedül közlekedhetek.

A tanulásra egy hetet szánt rá apukám, erre az időre szabadságot vett ki. Kettesben indultunk el reggelenként az iskolába. Nekem az volt a feladatom, hogy másnap vagy harmadnap én mondtam meg, hogy merre járunk, és hogy hol kell leszállni a buszról vagy villamosról.

Akkoriban még szombaton is jártunk iskolába. Nekem ez a bizonyos szombat azért volt olyan emlékezetes, mert egyedül indultam el a megszokott útvonalon. Rettenetesen büszke voltam arra, hogy egyedül megyek. Nem figyeltem én semmire és senkire, csak mentem nagy örömmel. Még hátra nézni is elfelejtettem a nagy izgalomtól.

Az iskolában nem történt semmi, hanem a hazamenetel annál érdekesebbnek bizonyult.

Ahogy a tanításnak vége lett, apukám várt a portán, és együtt indultunk haza. Az úton elmeséltem mindent, ami aznap délelőtt történt. Szerettem

megosztani a szüleimmel az iskolában történeteket. Nem csináltam abból sem nagy titkot, ha netán egyest kaptam valamiből. Szüleim azzal intézték el a dolgot, hogy majd kijavítod.

Ahogy hazaértünk és becsukódott mögöttünk a lakásunk ajtaja, apukám azt kérdezte tőlem:

- "Mit gondolsz, ki kísért át téged ma reggel a Hungária úton az átkelőnél"?

- "Nem tudom, válaszoltam. Láttam egy alacsony kis embert..."

- "Én voltam" -hangzott a megdöbbenő válasz apukám szájából.

Ezt a napot, amíg csak élek, sohasem fogom elfelejteni.

Pis Mátyásné

Manó Manci

Manó ország kicsi ország,
a térképen ne keresd,
indulj el a mesék útján,
egy-kettőre megleled.

Nem csak az ország parányi,
erdő, mező, tarka rét,
aprócska kis házakban él
a szorgalmas manó nép.

Az ország legszebb épülete
a királyi palota,
gyönyörű kis ékszerdoboz,
párját ritkító csoda.

Abban lakik manó Menyhért,
az országnak nagy királya,
s vele együtt manó Manci,
a király egyetlen leánya.

Nyugalom van az országban,
mit biztosít sok szigorú rendelet,
aki a törvényt betartja,
annak soha semmi baja nem lehet.

Egy szép napon nagy baj történt,
a békének, nyugalomnak vége lett,
nem segíthetett már semmi,
sem a régi, sem egy újabb rendelet.

Manó ország apró népe
egyfolytában kesereg,
mert egy reggel Manó Manci
a királylány elveszett.

Keresték a palotában,
az erdei fák alatt,
megkérdeztek az erdőben
minden egyes madarat.
De a válasz csak az volt,
hogy nem látta őt senki sem.
Az volt a király parancsa:
Mindenkinek Mancit kell keresnie!

Fel is bolydult manó ország,
mint ahogyan soha még,
aki élt és járni tudott,
folytatta a keresést.

Minden zugot át kutattak,
barlangot és üreget.
Mindenki csak azt kérdezte:
Manó Manci hol lehet?

Milyen is volt Manó Manci?
Aprócska és csodaszép.
Minden ország királyfia
sóhajtotta a nevét.

Szájról-szájra járt a híre,
hogy a földön párja nincs.
Nevetése csilingelő,
egy valódi drága kincs.

Hosszú haja földig érő,
szeme gyémántként ragyog,
kedvessége rabul ejtő,
örülsz, hogy ha láthatod.

Szerette az egész ország,
csupa jóság volt szíve,
Nem csoda, hogy szállt a híre
a világban messzire.

Manó király bánatában
merész tervvel állt elő:
Aki lányát megtalálja,
az lehet királyi vő.

Országába jöttek sorba
varázslók és törpék,
kik egész nap a toronyban
a fejüket törték.

Az egyik nagy varázsló
az eget kémlelte,
míg a másik varázsgömbjét
faggatta, kérdezte.

Végül is a nagy kérdésre
választ egyik sem kapott,
elhagyták az országot,
mert tudományuk megbukott.

A törpék közt volt igen apró,
de az eszük tengernyi,
tanácskoztak napokon át,
a titkot nem tudták megfejteni.

Így búsult az ország népe
élükön a királlyal,
hátha egyszer majd valaki
előáll a megfelelő tanáccsal...

Volt a király udvarában
javasasszony nem kevés,
Tanácsukat hamarosan homály fedte,
és végleges feledés.

Jöttek később óriások
hatalmasok, jókorák,
megrémült a manók népe,
nem látott ilyen csodát.

Hogy lehet ily nagyra nőni,
s élni vajon hogy lehet?
Biztos nagyon sokat esznek,
elfoglalnak sok helyet.

Töprengtetett hát a király,
hol legyen a fogadás,
mert az apró palotában
el sem fér egy óriás.

Hát még hogyha többen vannak,
akkor a gond még nagyobb.
Tanácskoztak az okosok,
eltöltöttek hét napot.

Hiába telt el az idő,
mégsem mentek semmire,
az óriások meg csak vártak,
vártak a nagy semmire.

Végül a király úgy döntött,
hogy egy óriást fogad,
talán végre jó hírt hoztak,
és számára fontosat.

Hallottuk bánatod hírért
kezdte el az óriás,
talán még nem lehet késő
egy alapos kutatás.

Mi bejárjuk a világot,
bekukkantunk minden zugba,
hátha eredménnyel járunk,
előre senki sem tudja.

Jól van, válaszolt a király,
mondjátok meg, hogy mit kértek,
kívánjatok tőlem bármit,
a lányom mindent megérhet.

Nem kérünk mi tőled felség
kocsisámra aranyat,
csak egy gyűrűt, vagy egy láncot,
ami lányodtól maradt.

Hátha segít megtalálnunk
őt pár kedvenc holmija,
előcsalja, ha meglátja,
tovább nem kell már bujdosnia.

Elmentek az óriások,
és az idő egyre telt,
a király csak várta-várta
az érkező híreket.

Épp, amikor már lemondott
a lányáról a király,
megjöttek az óriások,
s vezérük a király elé odaáll.

Bejártuk a nagyvilágot,
de úgy látszik hiába,
nem akadtunk sajnos sehol
Manó Mancí nyomára.

A hatalmas óriások
az apró királytól
végre bűcsút vettek,
s országukba haza mentek.

A baj csak az volt,
hogy a király egy nagy titkot nem tudott:
A királylány csöppnyi szíve
egy emberért dobogott.

Első törvény az országban:
Embert nem szerethet senki!
Aki még is megpróbálja,
halálba kell annak menni.

Kivétel nincs semmi áron!
-így szólott a rendelet.
Megszegni e szörnyű törvényt
a királynak sem lehet!

Így történt, hogy a királylány
egy reggelen elveszett,
sújtotta a szörnyű átok,
s a szigorú rendelet.

Hogy hová tűnt? Azt ki tudja,
Örök homály elfedi.
Manó ország apró népe
azóta is keresi.

Elmondom most azt is nektek,
hogyan esett a nagy eset,
amikor a szép királylány
egy emberbe szeretett.

Egy nap nagyon unta magát,
társaságra vágyott éppen,
séta közben megpillantott
egy legényt a tarka réten.

Nem szólt hozzá, csak rá nézett,
egy pillanat műve volt,
a két szeme tűzben égett,
s szíve már is fogva volt.

A legény is lángra lobbant,
két szeme tüzes parázs,
a pillanat tovaillant,
s vele a csodás varázs.

Így született a nagy titok,
mit nem tudhat senki se,
így lett rabbá a királylány
lánggra lobbant kis szíve.

Töprengett, hogy mit is tegyen,
hogyan is legyen ez után?
Így ment el a szerelmével
egy szép nyári éjszakán.

És egy napon emberré vált,
megtörtént a nagy csoda!
Boldog asszony lett belőle,
mint még senkiből soha.

Manó ország már csak emlék,
hová álmaiba jár,
oda vissza sosem térhet,
mert lezárult a határ.

Rózsa Dezső

Fáj a fogam

Fáj a fogam, mit ne mondjak, rohadt egy érzés!
...Bár nincs körötte semmi vérzés, mégis fáj a száj!
Mintha lüktetne és zsibbadna ez a táj, szememben csillagok,
S én ilyenkor nem tudom, hogy mit bírok és ki vagyok.
Fáj a fogam! S azon kapom magam, hogy a nyelvem körbe jár,
S mint a kiégett határ úgy lüktet ez a tüzelő táj, mint az élő nyílt seb.
S legfeljebb a régi módszer bírja ki ezt a kúrát, erős, s néhány kupica
pálinkát.
Bár ezt mondja a régi regula, de mégsem igazán hat oda ez a mocskos
lé.
Riaszt a fehér köpeny engem, és félem is a benne lakót, mert az egy
hentes!
Hiába, akár a szava is lehet megnyugtatóan szemérmetlen csendes,
De a kezében a fúró, s még látványnak sem túl jó, bele nyúl a számba
És érzéseimet nem, vagy csak alig vigyázza. Kezében a vijjogó
szerszám.
Közben csendesen mesél, s a számban kotorászva, nincs semmi esély,
Hogy legyen, mondjuk véleményem, s valami féle reményem, hogy
marad a fogam.
...Ha nem szégyellném magam, hogy mennyire félek, s mennyire fáj, hát
bizony,

akkor kiabál...na a lélek, de az orvos mondja, nem ez a lényeg.
Kezében forog és csillog az acél, neki nem fáj és ő az ki nem fél.
Szemembe világít az erős fényű lámpa, s őt nem érdekli, de nem is látja,
Hogy nekem megremeg a térdem, bár tudom, hogy ez nem igazán
érdem,
De én érzem, hogy fáj a fogam, s nem győzöm összeszedni magam.
Nem csak a fogam fáj, de marcangol a kétség, hogy ép eszű vagyok-e
én még,
Mert fájós foggal is leülök, mondjuk verset írni, mondd, ép ésszel ki lehet
ezt bírni!?
A kezelésnek vége, mondja végre a doktor, s eszmefuttatás tart az
esetleges okról,
Hogy miért fáj a fogam, no és hát szedjem össze magam, s egy hét
múlva szeretne látni.
...Én meg csak hallgatom, ahogy beszél, s a számból ahogy eltűnik a
veszély,
Már nem is fáj annyira ez a kilukadásnak induló fog, s ő karon fog, hogy
kiszálljak a székből,
S megfogadom, hogy csak akkor jövök, ha nagyon muszáj, s inkább
zárva, mint hogy tátva legyen a száj.
...S lám ő tudja mire gondolok, s szól, ne gondolja, hogy megmenekül az
a fog!
S az utcán mindig tapogatom az arcom felét, s igazgatom a szájam
zsibbadt szélét,
S úgy érzem, mintha mindenki engem nézne, s képem láttán vigyorra
torzulna a képe.
A lüktetés mégis óvatosságra int! Azt hiszem, egy hét múlva elmegyek
megint,
A csontfogakra mégis csak ő vigyáz, ez az áldott, s átkozott agyarássz
fogszobrász!

Rózsa Dezső

Néhány gondolat a vakságról

1.

A vakságról mindenki azt mondja, hogy állapot és ez bizonyos mértékben igaz is. Meg kellene gondolni, mi lenne, ha betegségnek tartanánk, akkor talán nagyobb lenne az esély arra, hogy valamikor gyógyítható is lehetne.

2.

A vakokról a látó ember mondja azt, hogy "világtalan", pedig néha ez a "világ" színesebb azokénál, akik elmondhatják magukról, hogy látnak.

3.

A vakságot sok szóhoz párosítják, mint jelzőt. Vaklárma, vakszerencse, stb. A vaklárma megalapozatlan információt jelent, pedig a vakság önmagában tény. A szerencsének tulajdonképpen soha sem kell látni, neki teljesen mindegy, hogy kihez társul. Annak lényeges, akit (véletlenül) kegyeibe fogad. A szerencsét ugyanis nem lehet akarni.

4.

A vakság egyénre szabott, még akkor is, ha a betegségek és állapotok gyűjtőfogalmát ismerjük. Ez abból adódik, hogy minden ember más és más jellem, sok hasonlósággal, de ugyanakkor sok különbséggel is rendezi be saját életét.

5.

"Vakít a fény", mondják azok, kiknek a szemébe süt a nap. Minket csak melegít, onnan tudjuk, hogy létezik. A "hideg" fénnel mi nem tudunk mit kezdeni.

6.

A vak ember tehet a legtöbbet azért, hogy a látók elfogadják a vakságot. Ha ez sikerül, akkor van meg annak az esélye, hogy magát a vak embert is elfogadják olyannak, amilyen.

7.

A helyhatározók semmit nem jelentenek a vakembernek.
A konkrét meghatározások annál többet!

8.

A bátor, megfontoltan teszi dolgát és általábantisztelet övezi. A merész, a bátrakból kerül ki és siker esetén megérdemli az ünneplést. A vakmerő, az a fajta ember, aki bár tudja, hogy mit akar, de vállal olyan veszélyeket is, amit már a józan ész megtiltana. (Vak-merő vagyok én is,

ha egyik-másik "vak" társamat kihúzom egy jól elhelyezett de természetesen nem jelzett gödörből.)

9.

A vak emberről azt tartják, hogy sokkal jobban hall, mint a látó, vagy sokkal fejlettebb az érzékrendszere. Ez alapvetően így nem igaz. Az viszont biztos, hogy a meglévő érzékrendszerével teljesen másra figyel és más-ként, mint a látó ember.

10.

Rólunk már egy könyvtárnyi irodalmat írtak azok, akik látnak. Mi magunkról sajnos nagyon keveset. A látókról pedig szinte semmit.

11.

Egyre népszerűbbek a vakvezető kutyák és ezen keresztül természetesen a gazda is. A gazdának a kutya elsősorban mégis segédeszköz. Az egy más kérdés, hogy kialakulhat egy érzelmi, baráti kapcsolat is.

12.

A szerelemről is szokták mondani, hogy vak. Lehet, hogy igaz, azzal együtt, hogy mindenkinek az a szép, akit éppen akkor és ott szeret. Azt már csak én teszem hozzá, hogy a csúnya is csak egy másfajta szép!

13.

Ha a holló a hollónak nem, akkor a vak a vaknak vajon miért...

14.

Homéroszról tudjuk, hogy vak volt. Bár a történelem nem teszi fel azt a kérdést, hogy mi lett volna ha... De ha látott volna, mi lehetett volna belőle? Lehet, hogy meg sem ismertük volna a nevét?

15.

A vak ember, ha közlekedik, fehérbottal jár. A látó a vakságot általában sötétnek, feketének képzei. Micsoda ellentmondás ez! Ki itt a színvak?!

16.

Jézus útja során látóvá tett egy vakot. Kár, hogy manapság nincsenek ilyen csodák. Bár, ha lennének azt is kisajátítaná valaki. A szemészszakma pedig állandó bizonyítékokat kérne, újra és újra.

17.

Ki a vakabb, az-e, aki néz és nem lát, vagy a vak, aki így szól, "mindjárt megnézem!"?

18.

Lehet-e valakiben vakon bízni? Lehet, hiszen a vakok is ezt teszik!

19.

Sokan képviseltek bennünket vakon. A képviselőink között viszont nagyon kevés volt a vak.

20.

A műszem is csak egy tárgy, van akinek csak üveggolyó jutott.

21.

A vakember nem tud kacsintani, neki az érintés jelenti azt.

22.

A látó társadalom sokszor rácsodálkozik erre, vagy arra az eredményre, amit a vak elér. Számára is imponáló. Vajon végig gondolja-e, hogy mekkora munka, kitartás van mögötte. Talán! Másnap a vak ember ugyan úgy küszködik, hogy át tudjon menni egyik oldalról a másikra...

23.

Október 15. a Fehér Bot Nemzetközi Világnapja, de mi élünk az év többi napján is. Ezen az egy napon viszonylag sokat beszélnek rólunk, a többen talán jó, ha figyelnek is ránk egy kicsit.

24.

A vakság olyan, mint a lábszag: Nem szégyen, csak nagyon kellemetlen!
A legrosszabb az, ha ez a két "állapot" egy embernél párosul!

25.

Tetszenek azok a mondások, melyek valamilyen módon a látáshoz kapcsolódnak. Ilyen az is, mint kérdés, hogy "mi az"? "Száz szeme van,

mégsem lát?" Tudom a választ, mert az általános iskolában megtanultam. Ez a kukoricacső. Nekem válaszként mégis az jutott az eszembe, hogy ötven vak...

26.

Ha az utcán két vak együtt megy az úton, korántsem biztos, hogy vak vezet világtalant.

27.

A vak is látja, hallom az utcán! Bár nem tudom, mi ez a képtelenség, de nyilván az ilyenre kihegyezett agy, pillanatok alatt végig gondolja a hallottakat. Ellentmondás, tudom, a képtelenség ellentmondása.

28.

Ki vagy mi a vak csillag? Az az égi test, melynek fényét nem lehet látni, vagy nincs is neki, vagy az a vakember, ki tehetségével eljutott a világot jelentő deszkákra.

29.

Egyszer érdemes lenne valakinek kikutatni, hogy a világirodalmi művekben milyen képet fest az adott szerző a vakokról. Érdekes tanulmány lenne a látóknak és a vakoknak egyaránt.

30.

A vakot és a harangot a nyelve veri el! Igaz a mondás. A harang elkopik az örökös (nyelv-) csapásai alatt. A vak pedig ha véleményyt mond, nem mindig tudja, vagy méri fel, hogy a közeg alkalmas-e vagy sem.

31.

A vak hit nagyobb baj, mint a hit vaksága.

32.

Ha igaz, hogy a szem a lélek tükre, akkor a vaknak lelke sincs?

33.

A filmesek azt mondják, hogy a kamera mindent lát, és igazuk is van. A mai technika odáig fejlődött, hogy a vak, ha csak képletesen, elmondhatja hogy ő is lát. Talán - de ez olyan, mint a kamera -, csak azt látja, amit megmutatnak neki.

34.

A fizikai vakságot sokkal könnyebb felismerni, mint a szellemi! Az előzőhöz fehérbot társul, az utóbbicsak évek múlva derülhet ki, de akkor már a fehér bot is hiába való!

35.

A szépségnek van egy fajta vaksága, a vakságnak vajon van-e valamilyen szépsége?!

36.

Ha a vaknak valami szép, az a látónak vajon milyen lehet?

Rózsa Dezső

Részegen

Tompára iszom agyam még épen maradt sejtjeit,
hogyan elfelejtsem a jelen mindennapi tényeit.

Már nem számít a mérték, mert az érzék semmivé vált
és a lényeg, hogy a méreg hasson, néhány órán át!

Ha pusztulnak a sejtek, amit sejtek, most már mindegy,
talán megmaradt a gondolat, hogy minden egyre megy!

A pohárban újra ital van és belém vándorol,
bódítja eszem, semmibe veszem, jó az alkohol!

És iszom megint, a józan ész már meg nem int engem,
jól munkál a szesz és hülyévé tesz, szétárad bennem.

Stolmár Barbara

Csak pár hangtalan hang

A fák közt hűvös szél lengedezett. Vihar utáni csend honolt, az idő éjfél felé járt. A távolból egy harangjáték szólalt meg, a hosszú sorban ültetett harangvirágok közelében.

Anien így kiáltott fel:

- Nézd csak, zenél a harangvirág-család! - Kíváncsi volt, vajon ki hallja meg e lelkendező hangot.
- Igen! Hisz aminek ilyen szép hangja van, a körül minden hangba borul!
- válaszolt egy szelíd leány hangja.
- Hallasz engem? - jött a meglepett kérdés, s lelkének húrjai még a múlt vihar zendülésénél is hangosabban pendültek.
- Azt hiszem - suttogta szinte már hangtalanul a leány.
- Jajj, mindjárt elhallgat. - sóhajtotta a lány lemondó hanglejtéssel.
- Nem, még várj, az utolsó hangnemet még el kell érnie.
- S ha nem, akkor az lesz a hang igenje? - kacagott a lány már kissé felszabadultabban.
- Ne kívánd, mert... - De ebben a pillanatban félúton a hang megakadt. Mindketten figyelmükkel odafordultak, vajon mi történik most?

Anien nagy lélegzetvétellel, és figyelemmel közeledve próbálta volna folytatásra bírni a dallamot, ám valami mindig ellökte onnan. Bénító,

vacogtató hideg erőt érzett maga körül, mintha csak erős szellőkés lenne, mely szakadatlanul árad. A lány nem érezte, de ahhoz elég rossz érzése támadt, hogy tudja, ez most a legnagyobb, nem... a lehető legsürgősebben megoldásra váró helyzet.

- Hogy hívnak? - kérdezte valaki a hátuk mögött a lány előtt állót.

- Előbb engedd a dallamnak, hogy végig játssza! - kiáltotta Anien, és szorongó figyelemmel fordult a nem túl bizalom gerjesztő alak felé.

De az csak kacagott gúnyosan, majd felrobbant kibírhatatlan röhögésében.

- Kérem, ehhez önnek semmi köze, tűnjön hát el és mindent állítson helyre! - mondta a lány, halk, de szigorú hangon.

- Ugyan, nem tettem semmit.

- Oh, igazán, s ezt még el is higgyem? Habár... talán mégis... Mert igaza van. Nem tett, csak vett. Még hozzá sokat elvett. S ha azt hiszi, rákenheti arra, aki csak adni akart nekem, nekünk, s mindannyiunknak? Hát téved! A férfi elhallgatott, mint akit észrevétlen pofon vágtak, vagy jobb egyenest nyomtak a gyomrába. Érezhetően nem tudott mit kezdeni a hallottakkal. Azért hamarosan csak megszólalt fölényes, de visszafogott hangon:

- Igen, megteszem könnyűszerrel, hisz ki tudja, senki sem látja már, elfeledték már... -

A lány felpattanni akart, hogy elmenjen onnan, de rájött, nincs értelme. Most ő érezte magát kutyaszorítóban, s ami a legrosszabb, hirtelen igazán azt sem tudta, hogy vágja ki ebből a helyzetből magát.

- Mit számít mindez? Itt szabad akaratból, szabadon, de szabadság nélkül elfelednek kedvük szerint bárkit, s bármit, mintha ezzel semmivé tehetnék a történelmet - mondta Anien, és elhallgatott, mert úgy érezte, nincs már mit magyaráznia.

- Te mondod? Te?! - Fortyant fel a férfi, de kezét nem emelhette rá, mert azt hitték volna, a levegőt akarja püfölni, vagy ami még rosszabb, a mellette álló lányt.

- Úgyis azt mondok, amit csak akarok, és gonosszá tehetlek mindenki előtt.

- Ne! Maga egy veszett fejsze! Mert aki ilyet kíván, azzá válik maga is.

- Ne! Hagyd! Nincs neki fejszéje, de veszett tette annál inkább, s nem tudja, mit cselekszik. - Mondta szinte hangtalan suttogással Anien, és ölelésre tárta kezét.

- Ugyan, mit akarsz te?! - Azzal a férfi minden erejét Anien felé fordította, és lefelé taszító mozdulattal lökte el, mintha egyenest a pokol bugyraiba óhajtáná viszontlátni.

- Állj! - A lány összekulcsolta kezét, azt is csak félig, és egy apró fény jelent meg arca előtt.

- Nézzétek, zenél a harangvirág! A harangvirág! - Kiáltották egyre többen. Anien közben ugyanis újra szétszórta a hangot, amint ismét elindult a harangjáték dallama.

- Ki vagy te, egy senki egy múlt időből, messze egy más időtől! - Kiáltotta a férfi.

- Legyen így, hidd, ahogy akarod - mondta Anien mosolyogva, s lassan körbe vitte a hangot, mintha minden irányból egy hangszóróból szólna.

- De hát ki voltál azelőtt? Ember? - fordult a lány Anien felé.

- Igen, voltam, s aki volt, az többet soha nem felejt el - mondta Anien, s közben egyre messzebbre távolodott.

- S hogy hívtak akkor? -

Egy másodperc múlva Anien úgy döntött, válaszol. A lány előtt braille pontok jelentek meg, és ő minden figyelmével igyekezett elolvasni őket.

De megszólalni, vagy akárcsak elismételni az olvasottakat nem volt ideje, mert a harangzene véget ért, a tömeg pedig elindult a kikövezett térről kifelé, s egy kavargó zápor is eleredt, ezzel felgyorsítva a hömpölygő lépteiket.

Szabó István

Az Erdő Varázslója

A legénynek jó volt a kedve, nyakában lógott a maga keresztje, de nem ment vele oly messze, varázslóként lépett a csendbe. Az erdő fái, nagyok voltak a koronái, s alatta lapulva csüngött minden négylábú CHARLIE.

A legény vállára egy hatalmas rétisas szállott. A szárnya színekben pompázva játszott. Kincse volt, hogy az erdőlakókat szerette, az állatokat gyógyította, s kezelte. A legény megállt, a sasmadárra nézett, s odasúgott neki valami szépet. Ő varázslatot egy fa törzsében talált régi tekercsből szerzett, s minden öröme az erdei állatokban rejlett. Visített a sashoz egyet, erre ő a válláról a karjára reppent, s ezzel a madár egy idilli látványt festett. Életre kelt az erdő, ugrált benne minden kismajom, nyusziapó, szarvas, őzike, s előbújt minden vadásztekerdő. Megjelent az állatok királya, sövénye borzolt volt, édig álló, ám elé került a legény, mint erdei varázsló:

- Megjöttél hát óriási macska, s magad előtt áll most az erdő apraja, s nagyja.

A lombok közt a madarak az oroszlánt figyelték, az óriás macska szemei a legényt nézték, s ő elüvöltve magát, a szálló hangjai az erdő egészét

szelték.

Ám, hirtelen lárma, csörtetés kerekedett, erre az állatok serege ijedve kereste meg az elbújó helyeket. Az óriási macska mellette maradt, s a legény meg is pillantotta a közeledő királyi hadat. A lovak a nagymacskától megijedtek, ledobálták magukról az embereket, az erdőben szerteszét szaladva mentek. Ám Mátyás király megülve lovát, nyeregben maradt, s vágta a legény felé maga mögött hagyta a megtréfált hadat. A legény, kinek neve még a titokban fakadt, egy helyben várt, sehová sem szaladt. Nézte a királyi szemeket, s azt látta benne, hogy az ő számára már csak a szomorúság vetette a szeleket. A varázsló füttyentett egyet, s minden paripa rögvést előtte termelt. Mátyás király csodálkozva állott, szemében érdeklődés várt ott, s kérdése a legényhez szállott:

- Ki vagy te legény, esetleg valami csoda vagy, vagy mi féle szerzemény? Még soha nem láttam ilyet, hogy füttyentéssedre minden paripa hozzád rohan, siet. Kérlek, hogy mondd a neved, a királyod vagyok, ezért válaszokat most nálad hagyok.

A legény méltón meghajolt, a macska leheveredett, s a király felé szagolt:

- Fenséges királyom! Az erdő gyermeke vagyok, s egy asszony sírva az erdőben hagyott. Tíz éves lehettem talán, s a nevemet az idő hagyta el oly tétován. Az én felnevelőm volt az erdő, s benne éltetett minden madár, majom, szarvas, vaddisznó, őzike, s minden négylábú ragadozó tekergő. Az állati beszédet megértem, s így a nevem az Állatok Varázslója légyen.

Közben megérkezett a királyi csorda, s úgy néztek ki, mint fénylő szabályjukon a csorba. A legény intett, az oroszlán üvöltött egyet, s rengeteg, tigris, oroszlán, párduc fogta körbe a mérges királyi rendet. Megrémült a királyi csapat, meg sem pisszent, látván az óriási négylábú hadat. Ám Mátyás nem volt oly ijedős, s a varázsló szeme közé vette az igencsak nem tetszetőst:

- Eddig csak a háborúban estem fogságba, de sohasem a saját erdőmben, s nem a saját hazámban.

A legény hangot adott ki ismét egy furát, erre minden négylábú eldobta magát, s a királyi csapat, most láthatott egy játékosan hempergő csodát. A király szeme is odaszaladt, ám a mutatvány után benne mégis csak a szomorúság hasadt. A legény ezt látta, testét tigrismintás bőr szépsége

vágta, izmos testét Mátyás pillantása mérte, járta. A varázslónak ismét egy újabb kérdést hagyott, erre ő egy nem tolaakodó kérdést kapott:

- Meg ne sértsem királyom, de szemei pillantásában én csak a szomorúságot látom! Megjegyzésemet félre ne értse, de a lelkünk is sorvadó, ha azt a bánat már elérte.

A király igazán becsülte bátorságáért a legényt, mert a félelem tőle máshova mendegélt. Mátyás mondandóját halkra vette, s szavait a Mágus elé csente:

- Volt idő mikor a szívemet vidámság övezte, a kisleányom a napjaimat gyönyörűvé tette. Ám egy korai hajnalon bagoly huhogott a királyi kertben, s udvaron. Az a bagolyhuhogás mintha egy jelzés lett volna a csillagok közt, a szép holdban, mert azon a reggelen már nem leltük a leányomat a kastélyban. Egy esztendő is eltelt már talán, s kerestem őt országokban, határokon odaát, erdőkben, völgyekben, hegyekben, s folyókon át. Országlásomat is ígértem, s a leányom kezét, ha valaki megtalálná az ő rejtekének helyét. Ám eddig mind hiába, mintha csak a föld nyelte volna el őt eme nagy határba.

A legény érdeklődve figyelt, a királyi beszédből magának sok mindent kinyert. Mátyás is a legényre figyelt, ám ő a királyához egy újabb kérdést emelt:

- Fenséges királyom! Hagyott-e a királyleány elejtett keszkenőt, vagy valami jelet, igencsak tetszetőst?

- Ő mást nem is hagyott, mint a kedvenc madarát, egy igen szép csalogányt.

Erre a varázsló felkapta a fejét, s szemében megvillantott egy fénylő csillagot, a reményt:

- Fenséges királyom! Ha önnel most a kastélyba mehetnék, attól a csalogánytól én sok mindent megtudnék. A szívéhez dalolva szólhatnék, a kis csalogánytól a titok nyitjára rájönnék.

Mátyás bólintott, s intett a legény felé, s szólt vezérének, hogy egy paripát rögvest vezessen elé. A legény nyerítve egyet, ennek is megvolt az oka, vágtaazott is felé egy gyönyörű szőrű vadparipa, s ettől senki sem láthatott szebbet soha.

A királyi kastélyba vágtaazott a csapat, s a legény szeme ide-oda járt, s szaladt, mert ő nem is pillanthatott még szebb királyi udvart, duzzadó gyümölcsfákat, s tavat. A karján ott ült a sasmadár, s vállán dalolt egy erdei csodaszép csalogány. A nagymacska a gazdáját vigyázta, s neki

igencsak úrias, félelmetes volt a járása. Ugrottak is szét előtte a királyi katonák, tekintélyes látványát csodálta a várnép, s a szolgaság. A vállán a csalogány dalolt, s egy ablakon át a kis csalogány énekhangot viszonzva adott. A legény már a kezében foghatta a királyleány kismadarát, s ő megszólaltatta a csalogányt. A madárének szép volt, s felemelő, a titok rejtelve nem volt elfeledő, s a legény sem volt felnevető:

- Király uram, a leányát elrabolta a török Basa, mert ön kijelentette számára, hogy soha nem oda Buda. Lopakodva jöttek, árnyékként a leányával osonva szöktek. A bagoly kétszer jelzett, majd ő folytatta tovább a sötétben megszokott csendet, ám a csalogány sem tudja, hogy merre mentek.

A legény visított egyet, a sasmadár szárnyaival a kék égbolt felé reppent. Pár nap eltelt, a vadon élő csalogány hirtelen éneklésbe kezdett. A legény a távolba nézett, megpillantotta a madarát, szívének oly csodaszépet, s a hatalmas szárnyaival festett ismét ő egy idilli képet. A varázsló már vízzel és étellel várta, hagyta, hogy pihenjen mára. Simogatást is adott számára párat, s a csőrébe helyezett kis, aprónyi húsdarabkákat.

Mátyás igencsak figyelte a fáradt sasmadarat, mert benne rejlett minden reménye, ami még számára maradt. A legény közben a madarához beszélt, s az arcán ráncok szaladtak szerteszét. A szótlanság vágta a csendet, Mátyás szeme egy könnycseppet ejtett, s bánatosan kérdést tett fel, egyet:

- A leányomról megtudtál-e valamit, mert szenvedtem miatta megannyit, mondd hát az igazat, mert hazudni ebben a kastélyban nem szokás, nem szabad.

A legény felelt, s királya felé beszédet emelt:

- A határban áll egy magas hegytető, s ott vigyázza a leányát a Basa, s magának szeretné őt, mint szerető. A királyleányt őrzi még száz gyaur kutya, hogy ha szundikál a hordóhasú Basa. A hegytetőről figyel a pogány, s látja azt, hogy ki közeledik felfelé az út porán.

Mátyás kétségbeesett arcán ránc maradt, mert ő félt, hogy a leánya végleg a Basánál marad, s a legény erre egy gondolatot akaszt:

- Ha a királyi sereg a hegy lábánál marad, én a szép csődöröm hasa alján, vad paripák közt meglapulva, majd a hegytetőre sietve szalad. Viszek még négylábú ragadozó hadat, jó pár sasmadarat,

vaddisznócsordát, aminek az agyarán, majd sok török fennakad.
Lovagoltam eleget szőrén ülve a paripán, s vágtaztam merészen alatta a hasán, visszahozom királyomnak azt a szép királyleányt.
Mátyás hada már a hegy lábánál várt, s a legény a paripa hasán már a hegytetőjén járt. Az esti csillagok fényeskedtek neki, s a Basa sátrában ő már a leányt lesi. Levelet csúsztatott most be neki, s a leány az apja írását olvassa, s nézegeti. A legény tigrismintás ruhája őt már meg nem ijesztheti, karjába vette a leányt, s vele óvatosan osonna ki. Ám, a Basa felpillantott, s kiáltott, a gyaur erre rémülten felugrott. Varázsszóra megjelentek a négylábú ragadozók, s a török félelmében elhagyta a helyénvalót. Rájuk rontott a vaddisznó, a ragadozó csorda, csipkedték őket a sasmadarak, s a gyaur leszaladt a hegy aljába. A török fejedelmet egy oroszlán meglátta, szaladva, a fején billegett a turbánja, mozgott a hasa hordója, elért is a hegy aljára, ám ott már Mátyás serege várja. A legény a paripáján ülve, ölében hozta a rózsaajkú királyleányt, s Mátyás szeme felcsillant, mert látta azt, hogy igazi szerelembe esett ez a pár. A legénynek is kiderült a neve, ám ez maradjon az ő története.
A gyaur többet nem próbálkozott soha, s az erdei legényből így lett igaz király, s katona, ezzel véget ért Mátyás király kora.
A történet eddig volt, az írás benne volt!

Szabó István

Eben meg a Guba

Az alkonyatból gördült ki a napnak a szekere, de még nem volt elég meleg a kereke, ezért igencsak billegett minden eleme.

Ám, ahogy zötykölődött egy napsugara mégis csak lepottyant róla, s nem is más hova, mint egy virágzó kökénybokor alatt, egy ott alvó emberi mackóra. Játékával őt rögvest meg is tréfálta, felébresztve őt egy jó kis mókára.

Eben nevén nem volt csorba rajta, ám testvére sem volt más, mint egy Guba fajta. Termete is nőtt igencsak nagyra, ám a keze volt fürge szarka. Ő felülve éppen, hogy még nem mászott, inkább csak dideregve fázott. A meleg napsugárnak játéka ide-oda szaladt a torzonborz szakállá között, a szája közben nevetésre szökött. A napsugár is tovaszökkent, s mackó gyomra az éhségtől egy jókorát morrant, böffent. A napsugár viasszaladt az orrára, egy huncut ismételt kis mókára.

Majd elillant a határba, s Eben igyekezve topogott utána:

-Várjál édes kis barátom, mert én bizony már nem fázom, legyél te az égi jelem, tele hassal édes frigyem.

Összeszedte magát, s a lomha mackós járásával maga mögött hagyta a kökénybokros határt. Megtapogatta a zsebeit, nem mintha kirabolhatott volna belőle valaki valamit. Minden vagyona, s kincse volt egy nagyapai csontpipa, egy feszítővas, egy fanyelű kés, s egy biztosítótű, mellyel, ha kaparászott, bizony meghajlott előtte minden vargabetű. Belső zsebéből elővette a ritka pipát, ám csutorájára rákacsintott a napfény, megmaradt dohányát gyújtotta, s egy füstkarikát engedett ki a szájából oly hetykét. A pipa egy jókorát izzott, füstkarikát csiholt, majd tovaszállt, mint egy ködös színfolt. Ebbenek émelygett a gyomra a füsttől, mert a pipa igencsak füstölt, s a szája erre egy nagyot prüszkölt:

- Ez bizony szégyen, hogy a betörő is munkanélküli lett ezen a vírusba öltözött vidéken. Mindenki a lakásában várja a szebb jövőt, ám így mi nem igazán lehetünk jó betörők - mormogva mondta volt magában.

Ravaszan figyelte meg, hogy a napsugár mintha játszana vele, mert megállt, s várta, hogy a lomha embermackó utána megy-e?

A tanyai fának még nem hullott le a meggye, alatta mekegett egy pinduri négy lábú menyecske, csillogott is a két szép szemecske, de ahogyan a messziségről látszott, nem volt még oly öregecske a kicsinyke kecske.

A lomha ember szemeivel fürkészve körbenézett, a napsugár egy vályogházba szaladt, délceg, ám a csend maga volt csak ott félszeg.

Eben megfogdosta a kicsinyke kecskét, s a nyakán lévő kötélből egy hurkot vetett egykét. Amott gémeskút is állott, ő az udvar

madárijesztőjeként várt ott, s a kútpereme igencsak mállott. Ő a mélységbe nézett, meglepődött, hogy a csillogó víztükrében meglátott egy torzonborz arcú képet.

Eszébe jutott a gyermekora, mert, hogy a testvére sem volt eben-guba, ők ikrek voltak, mint egy csoda. A Nagyapa közben dalolászta:

- Kipp-kopp ki járt itt? Kinek a pipája maradt itt? Bizony az ikrek jártak itt, annak a pipája maradt itt.

A két iker erre a táncát járta, s ez lett az ők vidámsága. A táncot a Nagyapa megtapsolta, s örömeiben a tokája így volt, mondta:

- Az ikrek itt előttem szépen járnak, a nevüket tőlem kapták. Kinézete oly egyforma, mindkettő hát eben-guba.

A pipafüst karikázott, a kis öreg, s az ikerpár jókat vihorászott, ám az életük hajótörötként tovább vitorlázott.

A nagyapa halála után a pipa Eben zsebében világot látott, s ő a testvérét keresve, ide is, oda is benézve járt ott. Aztán a gondolata elillant, s a kútba elszörnyülködve engedte le a rozoga vödört, mely csobbanva, eltűnt rögtön. Egy jókora erővel vizet húzott az ösztön, a gyomrába egy jókorát öntött, majd egy kiszáradt tekenőbe a kicsi kecske elé is lötytyölt. Megköszönve ő mekegett is jópárat, talán is vagy hármat, s lecsípett éhségére egy száraz ágat.

A mackóember közben belépkedett a magányos arcú házba, melyen nem volt zárható ajtó, így nem is lett ő széthasított faajtó. Így a vaserő a zsebben maradt, Eben keze is tiszta maradt, s a szeme igencsak a szegénységbe szaladt. Eszébe jutott a nagyapai tanítás:

- Ha valahova beosonsz, kezedd el soha ne fogdoss. Ha nincs nálad kesztyű, a kabátod ujja legyen egy kéz tyű. Tegyed ezt, s így szemed nem láthatja a porkolábot, s tested sem érezheti a priccset meg a hideg rácsot.

Látta, hogy a házba inkább hozni, mint vinni kéne, mert a falak között rejtőzött minden szegénysége. Ám, az éjszakai alvás elől ez mégis csak lenne valamicske fedél, - de inkább keress valami ételt Eben, hogy valamit te is egyél - gondolta volt. Meg is lepődött, mikor a szobaféle közepébe egy öreg asztalon ott állott minden terítéke, egy megszáradt kenyérdarab, egy csupor zsír, mely még penész nélkül, fehéren maradt. Aztán volt ott még egy kulacs, melyben bor csordogált, ha kihúzták belőle a dugaszt. Kortyintott is párat, a pipára szaladt a keze, s dohányt tömött bele ujjbegye hegye. Talpán már a gyufaszál sercent, ám a félhomályban egy szekrényben valami megmozdult, zörrent, s reccsent. Hirtelen az ösztönére lépett, s kérdést tett fel erősen, de még is oly szépet:

- Aztán most kérlek, hogy rögvést jer elő, mert ha te nem jössz, akkor én megyek feléd, de tudnod kell, hogy van nálam egy jókora vaserő!

Ám, Eben igencsak nézett, mikor a szekrényből felé szintén egy jókora vaserő fellépett. Egy soványka ember követte, s tekintetét ő Eben pipájára szegezte:

- Ez meg miféle móka, merthogy az a pipa a nagyapájáé volna? - s ezt szemcsillogásával érdeklődve volt mondta.

Eben is a pipájára tekintett, majd elejtve örömeiben majdnem, hogy rá is lépett. Aztán dadogott, s a beszédjét így volt toltá:

- El sem hiszem, hogy szintén egy vaserővel velem szemben itt Guba testvérem volna.

Guba is meglepődött, majd a szemével a mackóformát átfuttatta, s felismerve őt hozzálépett, s rögvést átkarolta. Eben is a testvérét keblére húzta, s belőle a szuszt majdnem, hogy kiszorította. Könnyhullatás közben a nagyapai pipát testvére kezébe nyomta, majd Guba beleszívott egy nagyot, s a füstöt a szájával ő is karikára fújta. Ők ölelkeztek, táncra kerekedtek, s mindketten dalolni kezdtek:

- Kipp-kopp ki járt itt? Kinek a pipája maradt itt? Bizony, hogy az ikerpár járta itt, annak a pipája maradt itt.

Ám, hirtelen a kicsike kecske hangját feléjük eresztette. Az ikerpár szétugorva elbújt a neszbe, majd szemüket a négy lábú felé egyformán szegezte. Aztán az ikrek együtt felnevetve, csodájukat a kicsinyke kecskére helyezte. Bizony, mert a jókedvű dalolászásra a pinduri kecske

is táncra kerekedve, s közben a szarvával a tekenőt ide-oda vette, s tette. Az ikerpár megpihenve, beszélgetésbe elegyedve, az élettörténetüket egymásnak hol vidáman, hol szomorúan elmesélte. A beszélgetés az estébe szaladt, majd Guba egy érzése vékony jégbe hasadt:

- Tudod Eben, én már a világot bejártam, de a boldogságomat mégsem leltem, s találtam. Ezt a házat már régóta figyelem, s benne a maradék napjaimat ide helyezem. az étellemet betevőmet szorgos munkával megtehetem, s az éhséget talán végleg feledhetem. A szarkaság számomra már nem jó fajta, s nyomomban a porkoláb egy okos tagja, még a végén be is varrna. A táncoló kiskecskét, ha felhizlalom, tejet, túrót, vaját adna nekem valót. A föld meg friss erős kalászt ott, melyből az idő eltelte, majd friss kenyérré varázsol. A magam ura lehetek, dolgozni is szeretek, aztán így én, majd ehetek és nyugodtan alhatok eleget.

Erre az elképzelésre Eben gondolata a távolba szaladt, majd kis idő elteltével ő választ is ragaszt:

-Tudod Guba, valaha én is képzeltem hasonlót, mint egy csoda szárnyalt ott. Bizony, hogy neked van igazad, mert a szarkaság, az enyves kezünkhöz már régóta tapadt. Talán nem késő becsületesnek sem lenni, s mondásod szerint a magad ura lenni. Én mondom, hogy én már nem hagylak el amoda, s ha te dolgozol magadnak, hát a munka a kezemből messze el nem szaladhat soha.

Aztán megsimogatták a pinduri kecskét, s megfejve, mekegve adott is egy kis maroknyi tejecskét.

Teltek az évek, s az ikerpár virágzó gazdaságot alakított ki, igencsak szépet. A pipa továbbra is füstöt karikázott, s munka közben az ikerpár vidáman dalolászott:

- Kipp-kopp ki járt itt? Kinek a pipája maradt itt? Bizony az ikerpár járta itt, annak a pipája maradt itt.

Hatalmas nyájban a pindurinak már nem mondható kecske továbbra is a dalolászásra vidáman táncolt, s ezt a kisgidái csodálkozva nézték, ámultak és mekegve nevettek rajta a nyájban ott.

Az írás eddig volt, a történetem benne volt!

Szegzárdi Nagy Vendel

A Hangyás és a Prücsök

Romhányis La Fontaine mese

Élt valamely faluvéken, réges régen, két cigánycsalád, majdnem szemközt, kicsit srégen.

Putrijukban sokan laktak, sok a rajkó, Isten adta. Dolgozgattak, mint a hangya, szorgalmasan, napról napra.

Hangyás Tóni volt az apjuk, szorgalmas volt, mint egy hangya, a nevét is onnan kapta.

Gyűjtögetett mindenünnen, fát meg vasat, rezet, árokpartról rossz fazekat, mindent, amit enni lehet: szilvát, csigát, ürgét, varjat, patakokból a halakat.

A Nappal kelt, Holddal feküdt, éjjel-nappal gondjával küzd.

Folyton-folyvást arra gondol, hogyan etessen sok rajkót, őszes fején már haj sem volt.

Télire üstházat foltozott bádogból, fűzfából teknőket vájt, húzta a vonyót,

és a kaparót, meg az igát, eladogatta a vessző seprőket, valahogy megéltek belőle.

Bezzeg szemközt, nem volt sok gond, mindenki csak folyton dalolt. Prücsök Franci csak hegedült, énekeltek a gyerekek, örömben hányták a kártyát és a cigánykereket. Lábukkal szaporázták, járták a rókák táncát.

Néha ettek egy-két almát. Az már nagyon szegény falu – vallják -, aki nem tud eltartani egy cigány családot a falu végén - ahol nem füstöl a kémény-, és a falu bolondját.

Mert hát kissé félnótás volt ez a Prücsök, csak danolta bele a nagy éjszakába, hogy „jobbra dül, meg balra dül, két picike nyuszifül, Prücsök koma hegedül”.

Csak nagy néha húztak bele egy bankót a kocsmában a vonóba, akkor aztán szólt a nóta, hogy aszongya: „Bár csak megsem szülehettem vóna.”

Mindkettőjük végezte a maga dolgát, hangya módra hordták a sok fát, télire, hogy el ne veszejtse őket a tél hidege, mert - nagy fagy lesz ám - mondják Prücsökék, mivel látják, a szomszéd gyűjti a sok ágfát.

Majd csak megsegít az Isten, gondolja a hegedős, eltüzeli a repedt tekenőt.

Bizony ezen a keskeny utcán, kevéske ember mászkál, de egy szép napon mit ad Isten, arra jár egy vándorcirkusz. Elöl megy egy elefánt, húzza a kocsiját, ketrecben egy tigris áll, vicsorítja a fogát, és mellette egy bohóc veri a dobját.

Hátul jön a táncos lány, köteltánc a mutatvány, mellette egy majom ugrál.

Hallják a nagy csinnadrattát, és végére kerül egy nagy bumm, mindenki kiszalad, amerre a cirkusz vonul, bizony ez már skandallum.

Kifut Prücsök úr is, kezében a hegedűvel, másokban a vonója jár, megmutatja, valamit ő is tud tán.

Int a bohóc, hogy kövesse, estére már fellép vele. Este játszik sátorában, holnap elmegy a karavánnal, messzire a nagyvilágba, hol majd sok új kaland várja, urak fényes szalonjába.

Másnapra már hűlt a helye, a sok gyerek integetve várja vissza télidőre.

Eljött az ősz, és akár a szorgos hangyák, telehordták a kamarát, és fával rakják meg a katlant, főzik a pacalt, meg a kappant.

Reggel szalonna a früstök, estére a desszert sült tök.
Sparheltnek platnián sűtik a vakarót, falnak támasztják éjszakára a
vonyogót.
Punya sűl a renben, szegények eledele.
Meleg is van, jól is laktak, most már ők is dalolhatnak, ha rávinné őket a
lélek, de még mindig csendben élnek.

Egyszer csak egy ostor pattan, hintó libben, zárja kattan, cifra bakon ül
egy kocsis, látszik rajta, úri szolga.

Kocsiból szál, cifra bundás, lakkos cipős pörge bajszos haja már ősz,
megismerik, a hegedőst.
Elefántcsont botján forgatja kalapját, titkon körbenéz, nagy változást nem
lát.
Arcán mosoly, lekicsinylős, búcsúzni jött, messze indul, kezéért nyúl sok
koszos ingujj.

Merre jártál, hová indulsz? Kérdi a kíváncsi szomszéd, ki csodálkozva,
értetlen néz.

Tizenhetedszer megyek most hamarvást Párizsba, néha már kezdem
unni, de van mihez nyúlni, ismét ott koncertezek, csak még egyszer
visszajöttem, hogy veled foghassak kezet, s vártak is a gyerekek.

Mondja Tóni, biztosan sokfele jártál, és sok mindent láttál, néha
hírességeket is láthatsz, bizonyára sokat tudhatsz. Én már ha a
szomszéd faluig mentem, akkor is széjjel néztem, hogy erre még nem is
jártam, de Párizsban meg nem is leszek, ezeket elhiheted.
A pénzem, és a szavam is elgurul, beszélnek e még itt magyarul?

Azért csak megkérlek, ha van időd, és járkálsz híres emberek sírjai
között, akik bölcsei voltak a világnak, királyok, zeneszerzők, meg írók,
költők, meghódolsz előttük, adták a nagy bölcseletet, amit sokan
elhihettek, hogyha tán egy ismerőst látsz - kit sokat emlegetek, mint
mesélőt, az igazság bajnokát -, megkérlek, hogy alkalom adtán, taposd
meg helyettem alaposan a La Fontaine sírját.

Én pedig ad akta, bedobom a mesekönyvét a sarokba. Bolondítsa
azokat, akiket szokta.

Szegzárdi Nagy Vendel

Az apó csudálatos szája

Rímhányó Romhányi után szabadjára eresztve, kellő tisztelettel

Életkép másképp

Minden ember álma, a legtöbb gyermek vágya, várni a csodára.

Az öregapó csudálatos szája, az ő legfőbb tudománya.

Fát vág az ősz öregapó, kint az udvaron. Keze fején érzi, hideg van nagyon. Unokája les rá, ki az ablakon, ülve egy vizes padlaton. Az öregapó leheli a kezét, vágyja a szoba bódító melegét. Duruzsol a kályha, leveszi a bögrét, fújja a forralt bor illatozó gőzét. A gyerek csudálja: de furcsa a Papa szája. Hiszen ez egy kincs. Azt hittem: ilyen már nincs. De hiszen egyszerre van benne hideg is, meg meleg is? Meresztgeti nagy

kerek szemeit. Gondoltam kérem, talán kérem, legfeljebb kérem, no de kérem?

Fújhatna még ki belőle tüzet is, meg vizet is, szellőt is, és szelet még, s ez már kenné, vágná, hányná a kocsira a dinnyét. Elolthatná a tüzeket, száríthatná a vizeket.

Tavaszi szél, vizet szárazszt...neki mehetne a Dunának, Tiszának. Virágom, világom, trillárom, trillárom, hajjjj, ja, és, ihaj, csuhaj, rókaprém, más is léha, nem csak én.

Ne legyél oly telhetetlen te gyerek, dísze a világnak, hét feje van a sárkánynak, nyolc a boszorkánynak, mégsem tud ilyent. Vagy akár a tűz, és kardnyelő varázsló, aki vagy nyeli, vagy fújja a tüzet, de egyszerre neki is csak egyfelé megy, főnek, vagy lenek. Ha kitör a vulkán, abból is csak forró láva folyik ám, s mint valami pipán, fekete füstkarikákat ereget ki a torkán.

Láttam egyszer a papát, ette a szotyolát, jobb felől dobálta befelé a magját, bal oldalon pediglen köpködte kifelé a héját.

Ilyen csudát ritkán látni mostanság, ki tud még hasonló mutatványt? Várj egy kicsit, hurka sült, lesi a kutya, csurog a nyála, nem szép munka, feszül a lánc. Olyan sötét van néha a fejében, akár egy tehénben, lekushad szerényen.

Elég nagy a család, kell a multság, mert cirkusz kell a népnek, kiáltják a vénék. Kenyér is kéne, de az most nem számos, nincsen éppen tekenő, kovász, meg napszámos, nem lesz kenyérlángos. Nos, tanulhatsz kisunokám hamarost.

Itt van példának okán az öreganyád, ő egy fuvallattal el tudja fújni a lámpást, vagy születése napján a hetven szál gyertyát, ezután valamit az orrával is tud tán.

Vagy a hazudós szomszéd leány, aki már húsz éve negyven éves, neki nem terheli meg a kevéske gyertya a szívét, meg a lépét, vagy a máját, alig bírja letagadni kilenc unokáját, vagy a kleptomániáját. Sokszor megdézsmálja a tyúkok tojását, köszöntjük, mint gazdaságunk felestársát.

Aztán a nagy versenyben mégiscsak a nagyanyád viszi el a pálmát, mert ha ő kinyitja a száját, ömlik ki belőle az okosság, az átok, szitok, és a pletykák, valamint az égi áldás. Mondván, lé tartja a szolgát, átok, szitok a gazdát.

Egy lukon elkeríti a Julcsát, és a Jóskát, mindegyik rögvest csinálja a dolgát, mert szóval veri a szolgát, mondván, magas fűben jár a kislány, jóbarátom emlékezz rám, de a lényeg az, hogy a Maris cipőt süt. Aztán a kövérekés Marcsát veszi előre, a ház szakácsát, aki itt szedte fel hasára a

kappanháját. Eszi a mézes kalácsot halomszám, harapja fecske farokra a mákos kalácsot, hizlalja sabecra a máját.

Hangja olyan harsány, mint a csilingelő angyalkáké, mikor rázzák a pokol tornácát. Miért vagy olyan galád? Te Isten, hát ilyen még van? Az élet minálunk nem egy méznyalás. Végül morogva, és mogorván eldugja a pince kulcsát, nehogy rám jöjjön a kórság, strázsának ráállítja a Julcsát. Kutatom a szoknyája korcát, hátha kezem megtalálja a vasát, de elrántja a hasát.

Múltkor is, idestova egy hete, látta, hogy deciszámra iszom a féldeciket, és senki nem fizet, ott álltam, s jött a jeges iszonyat, a torokgurgulászati hosszú köplöttyanat.

Lassacskán, körbe-körbe, folytott a boszorkák könnye.

Hej, legények, olyan ez, mint a közlekedő edények, a nedvek az útjukat kövessék, olyan ez, akár a hajszálcsovesség.

Aztán már csak a róthwein, a hosteli rettenetes következett, a guggolós fergeteges.

Az egy olyan löre, hogy a szomszédok az ablak alatt bújnak el előre, nehogy megkínáljam véletlen őket belőle - tegnap is hosszút köptem tőle -, guggolva osonnak előre.

Nehogy leguruljon pár korsóval a papa torkán, mert abból vita lesz ám, vagy akak, makak, ki az aki mit is akart?

Mikor mentem a borospince felé, még az üvegek is sírtak, udvarom közepén az ecetfák kinyíltak. Élénk Kankalinok földig meghajoltak.

Nem vagyok én részeg, csak boros, nem keskeny az udvar, csak szoros. Nem tántorgom, csak a lépést cifrázom, ez nékem egy régi szokásom.

Giling galang, zúg a harang, délre, víz lesz majd ebédre?

Mondom néki, ne legyél olyan goromba, áldást mondok pincehideg borodra, de némelyik asszony mind egyforma.

Pedig hűtés kéne a torkomra, megmarta a vízi golyva.

A szódavíz csak szikvíz, de a feleségem Boris. Mikor ezt a nevet meghallottam, mindjárt őt választottam. Ám, de régi szép remények, mikor elhagyta ajkamat egy ének, hogy aszongya, ez a lényeg: Olyan asszony vagy te nékem, amilyent én meg sem érdemeltem. Na, most aztán itt van az alkalom, hogy megmutassam kedvenc dalom, s hogy az apó leplezze zavarát, farba rúgja legkedvesebb agarát.

Csúfolódó dal:

Apró apó

Apró apó
Olyan legény,
Bumsztillárom tillárom
Repedt nadrág
Az ülepén
Bumsztillárom tillárom.

Nagy a zsákja
Bekötötte,
Bumsztillárom tillárom
Azt sem tudja
Hová tegye
Bumsztillárom tillárom.

Felveti a
Vállára,
Bumsztillárom tillárom
Leér a
Csizma sarkára
Bumsztillárom tillárom.

Minden nap bemutatja eme mutatványát, és érzi az asszony folyamatos elsárkányosodását. Néha látja a Taigetosz alját, régi görögök remek találmányát, ahová a selejtjét letaszigálták. Ezek már ókori, jól bevált sémák, de több is veszett már Doberdónál 1526-ban, a vérzivatarban, a sok ló kantárostól, a kintin csaplárostól.

No, de ejtsük a témát végre, az Isten fizesse meg pápai pénzzel, majd megadózik érte.

Végezetül pedig megbékélésül, két rendes ember foghatna kezet, egyikük biztosan az, akkor a másik mi lehet?

Nyugalom, a hosszú élet ritka, ez az élet titka.

Tudja ezt minden magyar szittya, és patent harisnyás barisnya, azt mondják sokan, semmit nem takar a tanga.

A tanulságot vonja le az, aki akarja. Én az igazság pártján állok, a magam javát vallom, de jön még a kutyára kamion.

Majd élete fonalát eltalálja, elszakítja, egy óvatlan, rusnya, szittya parittyá kavicsa, de marad annak, aki el nem issza.

Végül az utolsó szemlélet, utolér a végítélet, az új élet mire való, úgylis beléd szakad a szó, hamis, csalfa illúzió.

Az erőm elhagyott, ha lettem is, miért vagyok?

2021. május 07-én, születésem hatvanhetedik ünnepén.

Szegzárdi Nagy Vendel

Fogsz te menni

Virtusra vágy a gazda és a juhász, s csak alkalomra vár, mindkettő huncut betyár. Régóta hogy komák, ilyen ez a világ. Ritkán találkoznak, útjuk nem egynyomra hág, csak nagyritkán tán, mikor András gazda a topegán szénáért jár, s zörgeti kocsija láncát a makadám, melegíti ujját a pipája szárán, hideg szél fújdogál, így reggel tájékán.

Sándor bátyám a juhász, ki folyton folyvást csak furulyáz, néha hamisan trilláz, befogja a somfa sok lukát, sunyian áll, figyeli a taligát, miközben az árok partján legelész a nyáj, fokosával kotorász. Hamarvást jöhet egy potya kortyintás, éjszaka főzték a boszorkák könnyét a tanyán.

Mindkettőnek van egy rusnya, lusta szamara, s hogy italosan se legyen a név találgatásában hiba, az egyiknek Sanyi, a másiknak Bandi név lett az örökös jussa, más névre egyikőjüktől sem fussa.

Nincs is ebből semmifajta galiba, nem is hallgatnak másik szóra, néha csak a pulira.

A két öreg egyivású, szamaruk jóállású, mindkettő a magáéra büszke,

sokra viheti még, valamelyik nagyfülű szürke. Nincsen a szívükben irigység, vagy túske.

Sanyi számár az útmentén áll, mint annak idején Bálám csacsija csikaja, fejét bólintja, nyakában csengő-bongó kolompja, akár egy lompos főkolompos. Ez lehetne tán lomha futása kolonca? Nem lesz ő a falu bolondja.

A két állat közt ott az árok, mint valami szakadás, akár télvíz idején a folyón a rianás. Ez az akadály meggátolja a rohanást.

Versenyben áll ugyanis idestova egy éve a juhász és a paraszt, szamarat előbb melyikőjük szalaszt? De csökönyös ám mindegyik számár, s mint a cövek: egyhelyben áll. Mindegyikük a magáét gusztálja, ki vannak állítva mustrára.

A gazda szürkéjére sandít, hogyan ugraszthatná meg a Bandit? De a rusnya állat csak áll, s veszni látszik a fogadás, majd rögvést utána az áldomás, a gazda tekintete kópé villanás.

A juhász szeme izgalomtól bandzsi, de nem mozdul semerre a Sanyi. A taligás gazda, kopottas bakján maradva, ostorral a számár farka alá csördít: s kiáltja: "Fogsz te menni, Bandi!"

No, de több eszük van a szamaraknak, egy helyben maradnak, s a jó atyafiak bajszuk alatt somolyognak. Ez a két ledér, túljárt mindkettőjük eszén.

Virtus kedvük elszállt, vállat rándítanak, tán legközelebb fordítanak a szerencse kerekén, majd megbékélnek a maguk kenyeren.

Mindegyik tarisznyából előkerül a butykos, s hogy nem víz van bennük, vagy lőre, az szinte hogy bizonyos. Erre kanálszám ehethék a ciánt, látszik hogy letörlik ingük ujjával az edény száját, nem pedig len loccsintják, ahogyan kútvízzel szokás.

Elmondják a vincellér igazságát, miszerint, útból, kútból senkit nem szabad kizárni, más gátját átvágni, ezt a szabályzatot áthágni.

Majd egymásra emelve ürítik a teli csutorát, mint jóbarátok, és rózsaszínben látják, e cudar világot.

Szerencse, hogy baj egyőjüket sem érte, az eklézsián majd megadóznak érte.

Tóth Enikő

A vak kalandja a parkban...

Hajnal van, harmat tapad az aszfaltra, smaragd angyal a tavasz, s a Nap aranyra varrja a falakat lankadatlan...

Az agg zavartalan ballag, a parkba tart. Marasztalhatatlan, hajnalban a kaland hajtja, az agg vak, s szakadatlan ballag hajnalban.

A vak csak halad a parkban, karja nagy, kardja az aszfaltra csap-csap. Nagy harc a vaknak a park, a karddal!

A parkban lankadt almafa, alatta avar agyaggal ragasztva, a vak kardja agyagba ragad, avarba tapad, csak halad a vak...

A vak arca maszktalan, a maszk alant maradt, s talpa alatt az aszfalt arannyal van rakva a napban. Csak halad a vak a parkban, kalapja barna. A kalapja alatt a haja vatta, s a hamvas vattapamacsban a nap aranyszalag.

A parkban patak van, s a patakban aranyhal csapat csal aranyat a Napnak, s a vak a karddal a patakba placcsan. Placcs-placcs, csak halad a vak a karddal, majd a kard habba csattan, s gallyra kap, nagy harc a vaknak a park a karddal!

Balra pad, alatta alantás alak hasal, haja varacskba rakva, rajta a sapka szakadt, s a pad alatt kadarka van a palackban. A vak a padra hasal, s kanalizgat, csak harapja, harapja a pacalt, s alatta a bajsza aranyba ballag. Ajka a barlang, s a pacal abba tart, nagy zajjal kanalizva! Az alantás alak halkan a pad alatt altatva van. A madarak dala altatja, s a vak lankadatlan harapja a pacalt! Majd a karja a pad alatt matat, s a palackra tapad. Aha, a kadarka szaga, s harmattal ajka tapad a palackra! A kadarka csappan a palackban, s a vak kacag, majd az aszfaltra tart a karddal, nagy harc a vaknak a park! Az almafa smaragdja madarakat takar, s a madarak harsannak a vaknak. A kar dala csattan, angyalhad kacag abban, s a karddal kancsal magasztal pattan, s lankad a tavaszban..." Malac, malac", harsannak a madarak, „a pacal, s a kadarka kaparja majd hasadat, hahaha”! S a vak barna kalapban karddal az aszfaltra csap, s kacag, kacag a napnak, a hajnalnak, a parknak, s a tavasznak. Arca agyag, rajta ablaka vak. Madarak dala harsan, majd a kard csattan a napban... A kadarka lassan hat az agyra, s a kard halkabban csattan. Ajaj, az aszfaltra nagy gally van rakva. A vak hasal, hangja halk, karja a gally alatt, kardja a gallyra ragadva, s ajka azzal az aszfaltba harap!

2021. 08. 01.

Új Ágnes

Állatbarátság

Volt egyszer, hol nem volt egy család, akik több generációsan együtt éltek.

Az anya elváltan két gyermekével és a szüleivel egy családi házban lakott Budapest külkerületében.

Történetünk kezdetén a nagyobbik gyermek, leány, Ági már főiskolára járt, a fiatalabbik, egy fiúcska, Gyszi még a gimnázium biológia tagozatát taposta.

Egy szép, őszi nap Gyszi hazahozott egy cirmos cicát. A cica elég vadóc volt, megsimogatni sem lehetett. Következő tavasszal 5 kiscicával ajándékozta meg a családot. Az anyuka óvónő volt és a 4 tesót és a mama cicát elajándékozta az óvodásainak. Egy fiú cica maradt a háznál, aki Zsiga nevet kapta, mert a cicatesót egy Zsiga vezetéknévű család vette pártfogásba és az anyuka amikor meglátogatta az illetékes családot, a cicatesó suba párnán feküdt és a párnát cumizta.

Zsiga cica színezete épp olyan volt, mint az apa cica: teste nagy részén hófehér, fején egy fekete sipka (pofija fehér, rózsaszín orrocskával, feje hátsó része koromfekete), még az egyik hátsó lába és a farka is fekete. A Zsiga nevű családhoz került cica is épp ilyen volt, csak ő vajszín és sötét barna változatban.

Zsiga 6 hetes korában a család vett egy Szaltó nevű, törzskönyvezett németjuhász kutyát. A kutyus nevét nem változtatták meg, mert nem találtak jobbat a törzskönyvezett nevénél. Első éjszaka egy dobozban aludt volna a két állat, Zsiga aludt, de Szaltó egész éjjel sírt. A második éjjel is így telt el, aztán együtt aludtak. Nagyobb korukban, téli éjszakákon sokszor úgy aludtak, hogy Szaltó oldalán feküdt, két első lábát hátra, két hátsót pedig előre görbítette és a keletkező lyukba gömbölyödött be Zsiga. Tavasztól ősziig Zsiga szeretett elkóborolni, de maximum két nap után mindig visszatalált. Nagyon jó haverok voltak, ahogy együtt nőttek, sokat játszottak. Az egyik rendszeresen ismétlődő játékuk a következő volt:

Az étkező helységben lábakon állt egy szekrény, mely a konyhai gépek tárolására szolgált. Zsiga, kis cica korában rendszeresen bebújt a szekrény alá, és amikor Szaltó elment előtte - ő ugye nem fért a szekrény alá-, a cica kieresztett körmökkel kicsapott a kutyára, vagy szekrény alól a kutyára ugrott, majd a kutyus marjában megkapaszkodott és kieresztett körmével piszkálta Szaltó orrát. A nagy kutyus egy darabig tűrte, aztán megrázta a fejét és a cica messzire repült.

Kezdetben egymás mellett kaptak enni, de Szaltó nagy fejével odébb lökte a cicát és megette a cicának szántat, majd a sajátját. Ezután a nagymama két külön helyen adott a két állatnak enni. A vasárnapi ebédnél a család körül ülte a nagy asztalt, a cica jó időben behelyezkedett az asztal alá - lehetőleg úgy, hogy a kutyus ne tudjon bebújni- és várta a lehulló apróbb csontokat, porcogókat. A kutyusnak is hullott le természetesen ez-az, de ha felállt valaki, - leginkább a nagymama - , Szaltó befurakodott az asztal alá és mindent feltakarított, amit ott talált.

A szokásos vasárnapi ebéd csirkeaprólékból készült húsleves, csirkepaprikás vagy ritkán rántott csirke, még ritkábban töltött csirke. A nagymama nagyon ügyesen tudott egy egész csirkét beosztani, hogy mindenki jól lakott és több ebédre is jutott belőle.

Szaltó minden idegen cicát megkergetett. Egyszer a leány és az anyuka ketten sétáltatták Szaltó kutyát, mert a fiúcska katona volt. Egy idegen cica fenn ült egy villanyoszlopon és kettőjüket akarta magával húzni, hogy lekergesse az oszlopról cicát.

Szaltó első éve során kiderült, hogy nem alhat az udvaron, ha hideg az idő. Mind a négy lábán végigment a csontvelőgyulladás és az állatorvos javaslatára előszobában lett fekhelye. Mivel az egyik szobán üveg ajtó volt, az anyuka elkerülvén a balesetet, megtanította Szaltót mancsát kilincsre téve ajtót nyitni. Ennek az volt a hátránya, hogy csak akkor nem tudott egy ajtót, kaput kinyitni a kutyus ha az kulcsra volt zárva.

Szaltó első évében előfordult, hogy a leány téli vizsgaidőszakában arra ébredt, hogy a kutyus rajta feküdt. Aztán a család leszoktatta Szaltót az ágyra fekvésről.

Szaltó kutya másfél éves volt, amikor először lett nagy fiú és elindult a csajok után. Vesztire a lakótelepen befogták. Az egész család búskomor lett. Az anyuka nagy papírokra hirdetést íratott fiával, melyre a kutyus képe mellé törzskönyvi száma is rákerült, sőt a becsületes megtalálónak jutalom lett ígérve. Egy hét után a fiú barátainak barátai megtalálták a kutyust, lefogyva került haza.

Nem sokkal ezután, az eset után ment katonának Gyuszi. Előfelvételis katona lett. Az egy év katonasága alatt Szaltó a családtagokon kívül mással nem ment ki az utcára, pedig a fiú egyik jó barátja megkísérelte elvinni sétálni, de csak a kapuig ment a kutyus, és ott megtorpant.

Talán 2 vagy 2,5 éves volt Szaltó amikor nagypapa agyérelmeszedése miatt többször elesett. Első esés a kertben történt. Szaltó odament és addig nyalogatta nagypapát míg az öreg fel tudott tápázkodni. Egy következő esetkor nagypapa az utcán a ház előtt esett el, és Szaltó addig ugatott, míg valaki fel nem segítette nagypapát.

Zsiga legjobban a nagymamát szerette. Nagymama délutánonként lefeküdt aludni. Ha épp nem kóborolt Zsiga, akkor a nagymama fejéhez, vagy hátához, vagy lábához feküdt. Zsiga egyébként a család bármely tagjának szívesen heveredett az ölébe és dorombolt.

Az állatkák kb. 3 évesek voltak, amikor a nagyszülők 16 nap különbséggel elaludtak örökre.

Szaltó nagyon szomorú volt, amikor a nagypapa a kórházból hazahozott holmiját megszimatolta és tudta, hogy az öreg már nem jön haza.

Zsiga nehezebben viselte nagymama elvesztését. Többször nagymama ágyában találta meg a család többi tagja.

Sajnos a kóborlásnak köszönhette Zsiga élete végét is. 7 éves volt, amikor úgy ment haza, hogy nagy dudor volt a fején, mire a család észbe kapott volna már eltűnt és 3 nap múlva Szaltó mutatta meg az udvaron, de akkor már nem élt.

Szaltó is akkor nyugodott meg, amikor Gyuszi elásta Zsiga tetemét.

Talán 2 hónap telt el és új cica került a házhoz. Gyszi és az anyuka 2 napig magyarázták Szaltó kutyának, hogy a cica a házhoz tartozik és ne bántsa. Olyannyira megszerette a cicát a nagy kutya, ha az utcán idegen kutya bántotta a cicát, akkor kiment és nekiment az idegen kutyának és a cicának nem lett baja.

Még egy érdekes jelenet Szaltó részéről: Ági esküvője napján, amikor Szaltó meglátta hosszú, fehér menyasszonyi ruhában csak körbeszimatolta, de még véletlenül sem ért volna hozzá. Éjfél tájt az egyik vendég visszafuvarozta a lakásba és átöltözött az „új asszony” ruhába, csak akkor borult a nyakába a kutya.

Következő tavaszon Szaltó apuka lett. Egyik nap egy Viki nevű németjuhással becsöngettek a családhoz és kis megbeszélés után megállapodtak, hogy pár nap mindennap fellátogatnak Vikivel. A két kutya egy egész hétig kerülgette egymást majd létrejött a frigy. Amikor megszülettek a kiskutyák. Gyszi elvitte Szaltót meglátogatni feleségét és gyermekeit. A kiskutyák megijedtek a nagytól, de a mamakutya örült. Szaltó is boldogan nyalogatta kicsiket.

Pár nappal később Szaltó eltűnésével meg is ijesztette a családot, de arra gondolt a család, talán gyerekeit látogatta meg az apa és láss csodát ott volt.

Még egy szomorúságot végig kellett Szaltónak élni, amikor az anyuka is meghalt, a nagyon ritkán megkötött kutyát meg kellett kötni, amikor a halotyszállító elvitte az anyukát. Majd mikor elengedték, bement a lakásba a kutya, futott egy kört és az előszobában lehasalt és fátyolos szemekkel nézett. Ezután lehetőleg valakinek otthon kellett lenni, különben Szaltó önállósította magát és kerítést ugrott.

Szaltó szeretett kerítést ugrálni, néha fennakadt a kerítés tetején levő hegyes díszeken és akkor feladta a leckét a családnak, hogyan jussanak a vérző kutyával minél előbb állatorvoshoz, azonban mindig sikerült időben megoldani.

Szaltó 10 éves volt, amikor Áginak gyermeke született. A babát és a kutyát együtt vitte sétálni. Szaltó tisztos távolban szaglászott, ha számára nem szimpatikus egyén akart belekukucskálni a babakocsiba, akkor közvetlen a babakocsihoz ment, mintha testével védené babát.

11 éves lett Szaltó, amikor a baba bölcsődébe került, másnap Ági után ment a bölcsődébe, átkelt a HÉV-síneken, a forgalmas úton. A fiatal asszony elcsodálkozott, kozmetikushoz készült, míg baba beszoktatás címén bölcsiben tartózkodik. A kutya a kozmetikushoz is követte, a lépcső-re lefeküdt, visszamentek a babáért, a gondozónők megrémültek

amikor meglátták a nagy kutyát, a gyerekek pedig üdvözlőalkásban törtek ki.

Szertartássá vált, hogy a kutya a következőképpen fogadta a hazatérő babát: míg a baba a babakocsiban közlekedett a kutya fogadásképpen képen nyalta a kislányt, később, amikor már lábán közlekedett a baba, a kutyus meglökte orrával a gyermeket, aki popsijára letottyant és a kutya ezután képen nyalta.

Szaltó 13,5 évet élt, az élete utolsó 1,5 évében már majdnem hason csúszva közlekedett, de még akkor is el akarta kísélni a babát bárhova is vitték.

Egy hónappal Szaltó halála után örökre eltűnt a cica.

A baba azóta felnőtt, már neki is van gyermeke, gyermekét is úgy nevei, hogy szeresse az állatokat.

Varga Gábor

A „szobatársak”

A 2121. év egyik szép tavaszi reggelén, Gábor az elsők között érkezett a harminc személyes turistaúrhajóhoz. A formások elintézése után a gyönyörű utaskísérő megmutatta neki, a számára kijelölt utaskabint, mely egyelőre üres volt, mert a „szobatárs” még nem érkezett meg.

Miután körülnézett, ledőlt az ágyra, s elaludt. A kilövés pillanatait és a földkörüli pályára állás élményét semmiképpen sem szeretne volna elszalasztani, de aludhatott nyugodtan, mert tudta, hogy indulás előtt még jön az utaskísérő, elvégezni a szükséges ellenőrzéseket.

Akkor ébredt fel, amikor kinyílt az ajtó, s Gábor botlott át a küszöbön. Nem vette észre, hogy rálépett a cipő kibomlott zsinórjára. Gábornak nyomban felkeltette érdeklődését a tánclepekkel belibbenő Gábor, aki egyébként sem volt egy mindennapi jelenség: kitaposott sarkú

sportcipőt, virágmintás rövidnadrágot viselt, felsőtestén az ing végig kigombolva. Őszes haja elárulta, hogy ő sem fiatalember.

Bemutatkoztak. Az ismerkedés nevetésbe csapott át, amikor kiderült, hogy Gábor nem lát a bal szemével, az újonnan érkezett Gábor bal szeme meg már meg sincs. Egyetértettek abban, hogy emiatt csak úgy tudnának egymás szemébe nézni, netalán egymásnak szemrehányást tenni, ha félrefordítanák a fejüket, de mindketten balra.

Csakhamar az is kiderült, hogy mindegyikük olyan íróféle, és egy pályázat díjazottjai. Ők azok a szerencsések, akik egy-egy humoros írásukkal megnyerték az egyhetes holdutazást. Ennek ellenére mégsem azonos írói múlt áll mögöttük. A cipőfűzős Gábornak már sokezer írása olvasható a világhálón, a másik Gábor ellenben mindössze néhány tucat fogalmazvánnyal „büszkélkedhet”. Fel is tette magának a kérdést, hogy egy ilyen nagyság mellett hogyan mer ő egyáltalán megszólalni. Ám egy újabb felfedezés oldotta kisebbrendűségi érzését, amikor kiderült, hogy írásaik leggyakoribb témája a NŐ és a SZERELEM. A telehold látványa pedig mindkettőjük műveiben a hölgy iránt érzett vonzalom érzékeltetésének hatásos költői eszköze. Ez a felismerés azonnal megteremtette az átjárást a közöttük tátongó hatalmas szellemi szakadék fölött. A „nagy” Gábor mégis sokkal több kapcsolatot tudott „dokumentálni”, mint Gábor a kevés számú alkotásával. Így már nem volt akadálya a barátságnak. Kisvártatva nyílt az ajtó, s a gyönyörű utaskísérő lépett be. Közölte, hogy rövidesen indulnak. Ellenőrizte a szabadon heverő tárgyak biztonságos rögzítését, az úrsisakok helyes felvételét, majd szerencsés felszállást kívánva magukra hagyta őket. Induláskor az óriási fémtest félelmetes dübörgés közepette megrázkódott, s pár pillanatra kialudt a villany. Valami láthatatlan erő a fekvőhelyhez préselte őket. Ebből tudták, hogy emelkednek. Vagy húszpercnyi repülés után kezdett enyhülni a nyomás, és nemsokára belépett az utaskísérő: -Uraim! Simán földkörüli pályára álltunk! Fel lehet kelni!

Segített az utasoknak megszabadulni a védőöltözéktől, majd figyelmeztette őket, hogy már nem a Földön vannak, és a kezük itt már fontosabb közlekedési eszköz, mint a lábuk. Adott még néhány hasznos tanácsot, majd kilebegett a kabinból. A szobatársak nagyot sóhajtva pillantottak utána, majd megcélozták a kabinablakot. Látni akarták a Földet, de nagy igyekezetükben beverték fejüket az üvegbe. Sajgó homlokkal és irányt változtatva a kabin szemközti falához csapódtak. Miután túléltek a súlytalanság okozta első meglepetéseket, egy kellemes hang az ebédlőbe invitálta őket. A szűk folyosón át besiklottak a

fényárban úszó terembe. Meghallgatták a kapitány üdvözlő beszédét, majd elfogyasztották első űrbéli ebédjüket. Az ebédlő azután átalakult társalgóvá, ahol a többiekkel tölthették a nap hátralévő részét. Barátaink itt ismerték meg Grétit, aki holdkutató volt, de most ő is magánemberként vesz részt ezen az úton. Gréti felajánlotta nekik, hogy elkalauzolja őket a Holdon, ha igényt tartanak a segítségére. Azt nem tette hozzá, hogy tetszik neki a két Gábor, csak egyelőre nem tud választani.

Gréti már többször járt a Holdon, s jól ismeri a folyamatosan bővülő turista központot. Ott végezte el a hold-idegenvezetői tanfolyamot, így vállalhatja rövidtávú túrák vezetését. A Gáborok kifejezetten örültek ennek a lehetőségnek, és magukban mindketten reménykedtek, hogy sikerül majd közelebből is megismerkedniük Gréti csábító idomaival. Igyekeztek hát mindig a közelében lenni, szórakoztatni, figyelmét magukra vonni. Erre a célra kitűnő eszköznek bizonyultak írásaik, felváltva olvastak fel egy-egy humoros történetet. A nagy Gábor persze előnyösebb helyzetben volt, de azért az újonc Gábornak is sikerült Grétit néhányszor megnevettetni.

Az idő múlásával egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a kiszemelt hölgy meghódítása iránti igyekezetük kezdte aláásni a frissensült barátságot. A harmadik napon a finom irodalmi ihletettségük már egyre inkább hasonlítani kezdett a nőstényért megküzdeni kész szarvasbika magatartásához. Gréti jelenlétében több ízben is szópárbajt vívtak képzeletbeli agancsaik csattogtatásával. Arra azért vigyáztak, hogy véletlenül se tegyenek kárt egymás lelkivilágában.

A holdraszállás ugyanolyan tökéletesen sikerült, mint a Földtől való elrugaszkodás. A sok feleslegesnek tűnő ellenőrzés után végre szabadon mozoghattak a telepet védő óriási kupola alatt. A rövid itt-tartózkodás minden percét hasznosan igyekeztek eltölteni.

Gréti azt javasolta, hogy legelőször tegyenek egy holdsétát, melynek során megmásszák azt a nem túl távoli dombot, amelynek tetején nemrég kilátó is épült. Gyorsan beöltöztek hát a holdsétához, s elindultak. Kiépített út itt még nem volt, hatalmas kőtömböket kellett kerülgetni, a kisebbeket meg egyszerűen átugrani. Ha tehették, mindig Gréti nyomában haladtak, mert ő még az űrruhában is nagyon vonzó jelenség

volt, főleg hátulról. Érthető, hogy ennek több figyelmet szenteltek, mint az előttük heverő sziklatömbnek. A nagy Gábort annyira elbűvölte Gréti űröltözéke, hogy megbotlott, s vagy húsz métert repülve nagy huppanással terült el a holdtalajon. Mikor kiderült, hogy nincs semmi

baja, Gréti alaposan összeszidta, mondván, hogy ez nem játék, egy ilyen bukás itt végzetes lehet.

A kilátóból széttekintve egészen más táj tárult eléjük, mint amelyet a Földön megszoktak. Sehol egy patak, egy fa, egy bokor, nem voltak felhők és madarak, kopár kősvatag mindenütt. A legjobban mégis azt sajnálták, hogy nem volt szerencsájuk egy igazi földtöltét megcsodálni. Micsoda verstéma lett volna egy ilyen élmény! De nem maradhattak tovább, lejárt a rendelkezésre álló idő, indulniuk kellett.

A kupola alatt pezsgett az élet. Kis holdautók robogtak el mellettük, az emberek színes nyári ruhát viselve jöttek-mentek, csoportba verődve társalogtak, vagy egy kávézó asztalánál ültek valamilyen ital mellett. Elidőzni kicsit egy holdbéli kávézóban, ezt az élményt sem szerették volna kihagyni hőseink. Űrsisak nélkül ráadásul könnyebben udvarolhatnak Grétinek.

Ám itt is történt egy kis baleset. A nagy Gábor nagy igyekezetében ráloccsantotta a kávé Gréti hófehér ruhájára! Szegény Gréti majdnem elsírta magát. A fiatalabb Gábor persze ügyesen kihasználta ezt a helyzetet, s igyekezett zsebkendőjével felitatni a ruháról a kávécseppeket. Rossz szemére hivatkozva keze így bejárhatta a ruha olyan területeit is, ahol még csak véletlenül sem voltak kávéfoltok. A nagy Gábor kénytelen volt irigykedve eltűnni ezt a műveletet, s bár előidézője volt a másik Gábor szerencsájének, most még csak nem is reklamálhatott. Ráadásul jó képet kellett vágnia Gábor gunyoros megjegyzéseihez.

Gyorsan eltelt a nap, barátaink fájó szívvel integettek búcsút a holdlakóknak. Útban hazafelé nem túl nagy érdeklődéssel hallgatták Gréti előadását a Hold keletkezéséről, a felszín képződményeiről, a holdkutatásról. A két Gábor számára ugyanis lehetetlen volt olyan érdekesítő előadást tartani, amely elterelte volna figyelmüket hódítási törekvéseik szemrevaló alanyáról. Gréti ezért érdekes feladattal bízta meg őket: írjanak hozzá holnap reggelre szerelmes verset, de ki ne hagyják belőle a Holdat!

Tudták a Gáborok, hogy egy ügyes kis verssel most mélyen belophatják magukat Gréti szívébe. A nagy Gábor összehasonlította Grétit a Holddal, s azt sajnálta, hogy az égitest hátsó felét sehogy sem tudta versében kellő érzékletességgel megjeleníteni. Az újonc Gábor líraibb volt, az ő versében a Hold reménytelenül szerelmes egy csillagba, mert irdatlanul nagy a távolság közöttük. Gréti másnap mosolyogva nyugtázta, hogy nagyon ügyes két poétával ajándékozta őt meg a sors, de egyik vers sem tudta maradéktalanul meghódítani a szívét.

Az út végén aztán egy nem várt kijelentéssel lepte meg rajongóit. Közölte velük, hogy nagyon jól érezte magát a társaságukban, kedves és mulatságos figuráknak tartja őket, és sajnálja, hogy hamarosan el kell válniuk. Megígértette, hogy ha ismét nyernének műveikkel egy úrutazást, értesítsék, s nagyon szívesen velük tart. Ha úgy adódik, még akár a Marsra is elkíséri őket...

Varga Gábor

Ágnes és kutyája

Huncut a te kutyád, Ágnes,
ahogy óvatosan rád les,
s megpróbálja kikutatni,
mivel, s hogyan tud rád hatni;
hogy mit szabad, s mit nem tehet,
bosszantásban meddig mehet,
meddig engedi a póráz,
s jön-e gazdijára jófrász?

Hogyha járjátok az utat,
macskakaka után kutat.
Rátalálva, eszi-rágja,
s mert bűdös lesz a pofája,
mondod neki bizonyára:
„No, kiskutyám, ennyit mára,
befejezzük most a sétát,
ebben nem ismerek tréfát.”

Hazatérőt műcsont várja,
kutyád mégsem gondol másra,
csak, hogy végre otthon lehet,
s a lakással bármit tehet.
Kárt okozhat, nagyon sokat,
rághatja a bútorokat.
Nem kell törnie kobakját,
mi bosszantja még asszonyát:

Lehet nagyon biztos abban,
hogy hangja nem hatástalan.
Hallható az kívül is bent is,
messze hangzik lent is fent is.
A szomszédok átkozódnak,
fogamatja nincs a szónak;
kutyád velük nem törődik,
hallatja hangját reggelig.

Varga Gábor

Barnabás

Egy júniusi reggelen gyönyörű napra ébredtem. A redőny rései között beragyogott a fény, de nem ezért volt a reggel annyira szép. Pillanatok alatt tudatosodott bennem, hogy előző nap leérettségiztem az osztályfőnök nem elhanyagolható közreműködésével. Ettől függetlenül úsztam a boldogságban, hiszen végleg magam mögött tudhattam a középiskolai négy évet, az apám ordibálásait - ha nem tanultam meg a számomra hátborzongatóan bonyolult műszaki képleteket -, az anyám hisztérikus jeleneteit - mikor hajnalban berontott szobámba, mert

megtalálta elrejtett ellenőrzőmet az újabb egyesekkel -. Ekkorra érvényét veszítette már a magyartanár azon kijelentése is, hogy én lennék az iskola legjobb tanulója, ha a tananyag versben lenne megírva.

Három hétig élvezhettem az iskolai kötöttségektől való végleges megszabadulást, aztán munkába kellett állnom. Itt ismertem meg Barnabást, aki nem volt buta fiú, de magatartása időnként zavaró, irritáló, nehezen elfogadható volt. A heccelődéshez szokott üzemi legényeknek állandó céltáblájává vált, ugratták, időnként az egészen durva tréfáktól sem riadva vissza, vagyis alaposan megkeserítették az életét.

Fél év múlva átkerültem az üzemből a minőségellenőrzési osztályra, és kaptam 50 fillér órabéremelést. Meglepetésemre velem együtt Barnabást is oda helyezték. Munkahelyünk innentől fogva egy ablaktalan, a külvilágtól teljesen elzárt kis iroda lett, három íróasztallal. A harmadik a főnökünké volt. Róla annyit érdemes tudni, hogy „ideális” főnök volt: hétfőn reggel kiadta a munkát, amivel péntek délutánra kellett elkészülni. Hét közben foglalkozhattunk bármivel, nem érdekelte. Csak pénteken délutánra legyen kész a munka! De hát nem volt ez megerőltető, két-három nap alatt teljesítettük, így volt időnk olvasni, udvarolni az üzemi lányoknak vagy a saját hobbinkkal foglalkozni.

Barnabás például gyakran folytatott „bioelektronikai” kísérletet: tanulmányozta, hogy a feltöltött kondenzátor két pólusa közzé helyezett, letépett szárnyú légy hogyan döglik meg a kondenzátor kisülésének pillanatában. Folytatott pszichológiai kísérletet is. Magányos irodai óráinkban természetsszerűleg én lettem a páciense. Azt igyekezett tisztázni, hogy mennyi idő alatt veszttem el egy speciális helyzetben a türelmemet: zsilettpengét erősített egy hosszú pálca végére, majd azzal átnyúlt az íróasztalok fölött, s az orrom körül hadonászott.

Aztán egyszer valóban elvesztettem a türelmemet. Csak ő nem tudta, hogy én már készültem erre az eshetőségre, s az íróasztalom mellé rejtettem egy jókora botot. Egy ilyen türelemteszt alkalmával aztán jól fejbevertem. Ez az eset valószínűleg egész életére beláttatta vele, hogy műkedvelő pszichológus esetében nem veszélytelen egy szakszerűtlenül végrehajtott kísérlet.

Összességében mégis csodálatos nyarunk volt. Délutánonként lányok jöttek hozzánk, s a takarítónő, ha benyitott – nyilván véletlenül –, többször lehetett szemtanúja a fiatal éveire emlékeztető jelenetnek. Igazán derék asszony volt, mert csendesen visszazárta az ajtót, s tudtommal soha nem kürtölte világgá a látottakat. A főnökünktől sem

kellett tartani. Ő öt perccel négy előtt bukkant fel, beseperte fiókjába a reggel kirakott iratokat, elkészönt és sietett ultizni a barátaihoz. Nyár vége táján azzal a hírrel érkezett, hogy hároméves szerződéssel ki lehet menni az NDK-ba dolgozni. Javaslatot kértek tőle, s ő Barnabást ajánlotta. Ez bántott akkor engem, mert úgy gondoltam, hogy Barnabást találja erre a munkára alkalmasabbnak. Később rájöttem, hogy valószínűleg így tudott tőle tapintatosan megszabadulni. Barnabás első alkalommal karácsonykor jött haza látogatóba. Lelkesen mesélt egy csodálatos világról, ahol minden jobb, minden szebb, mint nálunk. Nem is beszélve a lányokról, akik sokkal inkább kaphatóak mindenre, mint az itteniek. Már van is egy gyönyörű barátnője. Mint később kiderült, tőle ugyan fél fejjel magasabb és molett is, de – elmondása szerint-, „nagyon jó az ágyban”. Még csak néhány éve él elváltan három gyerekével. A legidősebb lánya tizenhat éves és szebb az anyjánál. Próbálta is már megkönyékezni, de az asszony akkor majdnem kirakta a szűrét. Hamarosan nekem is lehetőségem lett munkát vállalni az NDK-ban. 1968. szeptember 19-én különvonat indult a Nyugati pályaudvarról többszáz, kalandra éhes fiatallal. Ez pontosan egy hónappal Csehszlovákia megszállása után történt. Ezért nem volt meglepő, hogy a néhány száz kilométeres út megtétele kereken húsz órán át tartott. Végül csak megérkeztünk, s hamarosan meggyőződhettem arról, hogy Barnabás történetei mégsem mindenben fedték a valóságot. Voltak azért ott is lányok, akiknek akár hetekig is kellett udvarolni, hogy hajlandóak legyenek ágyba bújni valamelyik derék magyar legénnyel.

Végh Miki

Házasságosságtalanság

Több, mint másfél órája játszom ezt a partit magammal, most kezdenek kirajzolódni az erőviszonyok. Nagyságrendekkel szórakoztatóbb a volt feleségemmel sakkozgatni. De hát tudtam én, válasunkkal több mindenről le kell mondani. Ilyen a főtt étel és a játékpártnér.

Elvégeztük az egyetemet, tanárok lettünk, de Nóra az önkormányzatnál kamatoztatja felkészültségét. Nyílik a bejárati ajtó, első útja hozzám vezet. Akkor is így szokott lenni, ha én jövök később haza. Első, meggyőződöm hogylétéről.

- Hát te?

- Sakkozom, mint látod és vesztesre állok. Amúgy üdvözetem, kedves Nóra!

- Nem látok partnert. Szia, Mózes!

- Ez egyszemélyes parti. De láthatod, az asztal másik oldalán ott áll a tábla mellett Buksi kutya.

- Végre! Napok óta azon gondolkodom, hova lett a kocsim kalaptartójáról a bólogató kutyus. Szóval magadhoz szelídítetted?

- Beültem a kocsidba és megkérdeztem tőle: "Buxsi, feljössz velem a lakásba?" Bólogatott. Hát magammal hoztam. Ugyanezt a szöveget megejtettem a belső tükrödön lógó macinak, de ő bambán nézett rám. Mi tagadás, ideiglenesen megorroltam rá.

- Valamikor tőled kaptam azt is.

- Buxsi azért jó, mert mikor lépek helyette, megrúgom az asztalt és elkezd helyeslően bólogatni. Onnan tudom, hogy jót léptem.

- Most miért mozog a feje?

- Türelmetlenkedik, hogy lépjek már!

- Mózes, neked agyadra fog menni az egyedüllét.

- Igen? A szomszéd szobában általában ott parkol a másik agyament, akinek szintén káposztát tapos kobakjában "az egyedüllét."

- Úgy egyeztünk meg váláskor, bár közös a lakásunk, mindketten felhozhatjuk az aktuálist. Akarod, hogy Buxsi helyett folytassam?

- Várj, megkérdezem tőle! Buxsi, ugye nem akarod, hogy Nóra folytassa helyetted a partit, amiben győzelemre állsz?

Megrugdostam az asztal lábát.

- Ez van. Láthatod, egy győztes partit én sem adnék át másnak szívesen.

- Buxsi, egyen meg a fene! Ne bólogassál, mert kitépem a fejedet!

- Ne bántsad a kutyámat, mert megjáród!

- Nem tudom kikapcsolni a kocsim csomagtartójában a világítást. Félek, lemerül az akksi.

- Akarod, hogy megnézzem?

- Régen naponta akartam, de már leszoktam róla.

- Malac vagy Nóra. Vedd át helyettem a partit. Ha kiderül, hogy csalsz, nagyon megverlek. Fene ezt a világot, az embernek annyi tekintélye

nincs, hogy a volt felesége féljen tőle. Megyek a parkolóba szerelni.
Buxsi, hajrá!

Nem tudtam nem figyelni az egyetemen a női kézilabdacsapat kapitányára. Én abban az időben versenyszerűen boksztam. Utolsó évesek voltunk. Szerelmünk jeleként közös döntéssel hagytuk abba a sportolást. Nóra a világ legdekoratívabb nője. 185 cm, szőke és minden adottsággal rendelkezik, amik az egészséges férfi számára fontosak. Szerény személyem éppen csak eléri a két métert. Rossz nyelvek szerint lehetnék bantu néger. Csupán a világos bőröm erre a cáfolat. Igaz, orángutánnak is megfelel a küllemem. Totál szőrös vagyok, amit Nóra mindig nagyra értékelt, miközben önmagán utálja a szőröket, kivéve a szép haját és a szemöldök-szempilla párost.

Két hete jártunk, mikor teste feltérképezésében a kezéig jutottam. Azon nyomban megkértem. Boldogok voltunk mindvégig. Igen ám, de rájöttünk, nekünk a házassággal járó kötöttség nem jön be. Döntöttünk, leszünk barátok, elkötelezettség nélkül. Elváltunk. Az igazsághoz tartozik, mivel maximalisták vagyunk, diplomákkal a zsebünkben, sok év házasság után jutottunk el fantáziánkban odáig, milyen érzés lehet mással szexelni? Ezért kellett elválnunk, hogy ne csaljuk meg egymást. Babát soha nem akartunk. De anyámnak unoka kellett. Évek sziszifuszi munkája eredményeként meggyőzte Nórát (na, meg engem), alkotunk utódot, és a szüleményt anyámnak ajándékozzuk. Vidéken sokkal tisztább a levegő. Nem fogjuk a lányunkat tudatosan mérgezni Budapesten. Az alkotás éjszakája tíz és fél éve véletlenül Szilveszterre esett. Ma is tisztán emlékszem arra a fáradságos munkára. Könnyű kiszámítani, Nórika lassan 10 éves lesz. Aranyos kislány. Hasonlít az anyukájára. Vidéken élnek, de gyakran látogatjuk meg őket. Az öregek részéről az volt a kikötés, együtt menjünk, mert akkor a fél falu hallja, Kovácséknak vendégeik vannak. Igaz, harsányak vagyunk.

Idén februárban sikerült nagy nehezen elválnunk. Nem velünk, a bíróval volt baj. Úgy történt, amikor behívtak bennünket a tárgyalóterembe, Nóra nagyon elkámpicsorodott. Muszáj volt egy kis lelket öntenem belé. Istenem! A bíró jelenlétében megölelgettem az akkor még hites feleségemet. Nem tagadom, picurkát csókolóztunk is. Ez nem tetszett a bíró úrnak. Hasonló szituáció házasságkötéskor szokott előfordulni, nem válás esetén. Hiába mondta Nóra, mi akkor is ezt csináltuk, éreztem, elvesztettük a hitelünket. Mindegy, rövid makacskodás után elválasztott

bennünket. Jót nevettünk, mikor kilépve a bíróság kapuján, motorra ültünk, és a doktor úr mindezt látta, mert éppen kinézett az ablakon. Az csupán a véletlen műve volt, hogy Nóra vezetett, mert én elfelejtettem magammal vinni a jogosítványomat. Repültünk hazáig, mint a szél. Válásunk kimondása utáni napon írásba fektettük az új házirendet. Ebben szerepel, hogy szükség esetén egymásra továbbra is számíthatunk. Kikötöttük, nem költözünk külön, mert elég nagy a lakás kettőnknek.

Ha bármelyikünknek adódik partner, felhozhatjuk közös tulajdonú otthonunkba. Az illető nem fogja a másikunk részéről retorzió tárgyát képezni. Részemről beindult a fegyver nélküli vadászat. Eldöntöttem, nem fogom keresni a nőkben Nórárt, de még anyámat sem. Én nem leszek nyámnyila férfi. Kifejezetten olyan nőkre vadászok, akik küllemükben eltérnek az etalon személyektől.

- Hallgatlak, Kováts Nóra!
- Mit csináltál tegnap, te örült spanyol?
- Bocsáss meg, véletlenül nyitva maradt a szobám ajtaja. Ezek szerint megláttad, hogy ...
- Nem arról van szó, de ezek után kileslek. Megbeszéltem Kázmérral, a barátommal, hogy bármikor felkereshet. Tegnap bevackoltam magamat a fürdőszobába mosni. Neked is pár holmidat kimostam.
- Kösz! Mindig mondtam én, rendes a volt feleségem, csak akkor még nem múlt időt takart a személyed. Folytasd a történetet!
- Meg akart látogatni tegnap. Becsengetett, mert tudta, hogy itthon vagyok. Te rohantál ki az érkezőt fogadni, felgyűrt ingujjal, jobb kezeden nagy konyhakéssel, ami véres volt.
- Tudod, hogy resztelt májat készítettem magamnak. Kimentem. Egy riadt képű, alacsony karikatúra várakozott az ajtóban. Azt kérdezte, hol laknak Kárászék. Rólad szó nem esett. Mondtam, alattunk az első emeleten. Kiléptem az ajtón, hogy segítsék a kis majomnak, de eltűnt a szemem elől. Nem szeretnék ízléstelen lenni, ez a pondró maximum élő vibrátornak felelne meg számodra.
- Igaz, egyezségünkben nem szerepel, ám engedd meg, hogy magam döntsek a barátaim funkcionalitását illetően! Elfelejtettem neki mondani, a volt férjem, egy nagy darab szőrös állat. Már bocsánat, hogy így fejezem ki magam! De Mózeset mindenki annak tartja. Kázmér azért hivatkozott a Kárászra, mert felfelé jövet a lépcsőházban olvasta

lakásukon a névtáblát. Mikor téged meglátott, inába szállt a bátorsága. Ma reggel beszéltem vele telefonon. Látványodtól úgy beijedt, ideiglenesen még a nevemet is elfelejtette. Amikor megismerkedtünk, hazudtam. Azt mondtam, azért váltam el tőled, mert meg szoktál verni.

- Nóra, én soha egy ujjal sem nyúltam hozzád!

- Ki hiszi el? Vidéken él a bizonyíték.

- Ezek szerint volt közös életünkben egy időszak, mikor hozzád szoktam nyúlni.

- Na, igen. Utoljára azon az estén, mielőtt délután kimondták a válást.

- Azok a búcsú percek voltak.

- Ha meggyőzőm Kázmért és feljön hozzám, nem fogod összecusgni, mint zápor után az esernyőt?

- Tudod, hogy nem. Ha akarod, még el is beszélgetek vele. Megbocsáss, miért olyan kicsi?

- Gondolom, a szülei elfelejtették befejezni.

- Mondd meg a szerelmednek, apukámra ütöttem, nem rád!

- Szavaiból úgy ítélem, bármit mondhatok a történetek után. Mesélj a barátnődről!

- Nem túl magas, inkább alacsonynak mondanám, kis túlzással.

Vékonyka testalkatú, de legalább nem mutogatja fűnek-fának az idomait. Ezen kívül fekete hajú és idén érettségizik. Éppen szünet van náluk a gimiben, mégsem akar feljönni hozzám Csöpi.

- Csöpi csak a fejét tudja mozgatni, a lábait nem.

- Nóra, ne izéljél már! A kutya Buksi, a majdnem szerelmem pedig Csöpi. Egyébként már úgy volt, hogy bemegyek neki, mert imádja a daliás termetemet, de mit ad isten, egy hete összefutottunk veled az Auchanban, és ez a röpke találkozás negatívan befolyásolja közös jövőnket. Azt mondta, képtelen lenne konkurálni a te külsőddel. Hiába mondtam becs szóra, te a múltam vagy, ő pedig a jelenem. Elvetette a sulykot, mint paraszt az őszi búzát. Alighanem napok kérdése, és ő is a múltam lesz.

- Szegény Mózes! Mondtam én a búcsúesténken, nálam külön nőt nem találsz magadnak.

- Azt bezzeg nem hallottad meg, mikor a füledbe súgtam, hogy te is életed végéig keresheted az igazi férfit.

- Meghallottam, pedig véletlenül beleharaptál a fülcimpámba. Mózes, mi jár azoknak, akiknek igazuk van?

- A szájuk.

Véghné Pócsay Rozika

Furáék

Nyílik az emeleti ajtó, rohan le a csigalépcsőn pedagógus lányunk:

- Ti mit csináltok, anyukám?

- Timit több ok miatt sem csinálunk.

- Miért? Mi kifogásod van ellene?

- A Miki fogás ellen lényegében semmi, de a mi korunkban már nem jellemző az ilyesmi.

- Ti dolgoztok... Örülök, hogy bronzérmesek lettek a magyar lányok, nem beszélve az aranyérmes szerzett kaják négyeséről.

- Mókuci, analizáljátok kettesben az olimpiát, én kimegyek a konyhába vaját csipegetni.

- Mikuli, néha olyan rendes vagy, hogy alig ismerek rád.

- Megvárom, mire ez a hízelgés, aztán döntök, hogyan tovább.

- Ha már úgyis kinn leszel, nem bánnám, ha pucolnál egy halom hagymát, mert csirkepörít akarok alkotni.

- Igeen, tudod mit hallottam? A szárnyasok között is kitört valami nyavalya, és mindet el kell pusztítani, hogy magjuk se maradjon. Mi lesz veletek csajok, ha nem ehettek csirkét?

- Ugyan ne szédíts! Találj ki valami hihetőbbet!

- Jól hangzik, nem igaz?

- Ahogy te szoktad mondani, a nemi gaz más gaz.

- Holnap vásárnap, tehát irány a piac!

- Kivételesen szeretném, ha te mennél ki Gyöngyikével, mert sokat kell cipekedni.

- Vásároljatok kevesebbet! A hátralévő életemben gazdálkodnom kell a maradék energiámmal. Jól emlékszem? Ugye, az Imréék családjában divat ma is, hogy aki elmegy otthonról, azt a maradottak búcsúzás gyanánt elküldik pisilni, nehogy útközben gubanc legyen?

- Ilyen történetem nekem van úgy kétéves koromból, ha még nem meséltem volna.

- Legfeljebb százszor, de bevallom, minden részletre nem emlékszem, jöhet a repeta!

- Cinikus alak, de akkor is elmondom: kétéves voltam, és anyukámmal busszal mentünk Veszprémbe. A váróteremben várakoztunk. Unalmamban szaladgáltam. Odahívott magához:

- Nem kell pisilned?

- Nem.

- Itt még elmehetsz, de a buszon már nem.

Szaladtam tovább. Közben megálltam egy szerelmespár előtt. Egyik kezemet a lány, másikat a fiú térdére téve kérdeztem fennhangon:

- Nektek nem kell pisilni?

Mivel a lány elpirulva, a fiú mosolyogva nézett meglepetten, folytattam:

- Itt még lehet, de a buszban nem.

A srác felkapott, puszilgatva mondta az ijedten oda futó anyukámnak, neki „ilyen aranyos kislány kell!”

- Szó szerint emlékszem rá, csak nem Veszprém, hanem Budapest volt az úticél.

- A negyvenes évek végén talán még anyukám sem tudta, hol van Budapest.

Ez a Miki. Ha nem lenne, ki kéne találni, mert hiányozna nekünk. Főzéskor vagyok igazán gondban. Kis családuk háromféle ízléssel van megáldva. Ráadásul válogatósok vagyunk, így legalább négyféle éték rotyog a tűzhelyen.

Tudni kell rólunk azt is, mi, a szülők éjszaka vagyunk aktívak, mert ilyenkor lehet nyugodt körülmények között szellemi munkát végezni, ami esetünkben azt jelenti, mindketten írás terén amatőrködünk. Ám nyáron a hőségben osztódik az időm, mert ilyenkor szorítom be a főzést, sőt, vasárnap a piacozást. Lássuk, mit eredményez ez nálunk: este előveszem a mélyhűtőből marhahúsleveshez, vadashoz, tejfölös-gombás szelethez, sertéspörkölthöz a hozzávalókat. Ébredés után kávéfőzés közben fejemben a terv: négyig írok, majd ki a konyhába, hogy mire indulunk a piacra, az étkek olyan készenléti állapotban kerüljenek a tűzhelyre, amire nélkülözhetetlen családfőnk vigyázhat. Hatkor irány a piac. Fél nyolcra itthon vagyunk, nyolckor "regebéd". (Az általam alkotott fogalom fejezi ki leginkább fordított étrendünket: reggeli a főétkezés, délben némi pótlás, délután gyümölcs. Miki naponta egyszer eszik.)

Női tapasztalatom alapján tanácsolom, ha életünk párját segítségre óhajtjuk serkenteni, legfontosabb a végtelen türelem, a meghitt beszélgetés szinten tartása, amit esetenként nem könnyű megvalósítani. Szóval a hőségre való tekintettel egy palack üdítővel nekiülök írni. Epizódok sokasága tódul agyamba, amit alig vagyok képes billentyű alá terelni.

Közben az idő szárnyára kapja az éjszakát. Mire észbe kapok, jócskán világosodik. Az a nyavalyás óra pedig máris fél ötöt mutat. Mentés, gép kikapcs. Felpattanok, ezzel készítem repülésre a palackot. Bár elkapom, mégis pohárnyi folyadék éktelenkedik a szőnyegen. Ki a fürdőbe, takarító alkalmatosságért. Közben jár az agyam, ilyen

idegállapotban hogyan ösztönözzem az én Mikulimat némi segítségnyújtásra. Indul a manőver:

- Édeske, ugye segítesz nekem, ha szépen megkérlek?!

Próbálom felvenni a társalgás fonalát vele, aki ugyancsak elmélyülten ül a gépe előtt, de óhajom közlésére csend a válasz. Sebjaj, türelem!

Próbálkozom ismét, hasztalan. Elhagyom a szobát, vödörrel és felmosóval a kezemben. Visszafelé bedobálom a húsokat a mosogatóba, elvégre az idővel takarékoskodnom kell. Megállok az ajtóban.

- Segítesz nekem?

Válasz most sem érkezik, de megmozdul a székén. Csak el ne rontsak valamit, mert akkor mehetek egyedül a konyhába. Tehát:

- Segítesz nekem egy kicsit, ha szépen megkérlek?!

- Mii? - böki oda kurtán még, de végre érzékeli a jelenlétemet.

Bár a türelem fogy, de csak azért is mosolyogva ismétlem meg a kérésemet.

- Segítesz nekem, ha szépen megkérlek?

- Kérjél meg! - mondja a nem létező bajsza alatt mosolyogva, még mindig a gépét búvólve. Megismétlem, már fogyó türelemmel, de láss csodát! Megmozdul. Elismerés ide! Még öt óra sincs, a konyhában vagyunk. Kikészítem a vörös- és fokhagymát, amit szolgálatkészen vesz át tőlem. Hatalmas "lendülettel, munkakedvvel" áll neki a tisztításnak, felaprításuknak. Ilyenkor kell kezdeményeznem azt az ominózus meghitt beszélgetést - nógatom magamat.

- Mivel kötötted le annyira magadat?

- Olvastam.

- Megkérdezhetem, mit?

- Kérdezd!

Úgy tűnik, rossz éjszakája volt, kicsit nehezen indul be a társalgásunk.

- Meséld el, légyszi', mit!

- A biotermesztésről egy cikket - volt a meglepő válasza.

- Hmm... Mióta érdekel téged a mezőgazdaság?

- Ki mondta, hogy érdekel? Egy programot kerestem, és ezt találtam.

Harsány kacaj mindkettőnk részéről, és teljes siker, mert mesélni kezd, ami annyit jelent, nekem meg sem kell többet szólalnom.

Jár a kezem, minden a tűzhelyen. Fél hatkor ébresztem a hétalvó lányunkat, gyors készülődés. Kocsiba be, piacra ki. Lassan sétálunk a sorokon, telnek a szatyrok, bár nem egészen azokkal, amiért kimentünk, de a lényeg: vásárolunk. Közben az órák hét órát mutat. Fogom a mobilom:

- Szia, drága! Nincs nagy piac, ma sem tudunk gyümölcsöt venni.

- Szia, ezért hívtál?
- Nem egészen, ezt csak úgy mondom. Sok jóra ne számíts!

Majd mosolyogva:

- Légyszi', zárd le a pörkölt alatt a gázt!
- Melyik annak a kapcsolója?
- Pillanat, édeske! Igen, vegyél! Két kilót, kicsim!
- Abból a belső ládából legyen kedves! - mondja egyetlen utódom, miközben én a papájával próbálnék értekezni.
- Itt vagy?
- Itt, és érdeklődéssel várom, melyik kapcsolóval kell lezárnom a fölöslegessé vált lángot.
- Ha szemben állsz a tűzhellyel, balról a második... Igen, maradhat! - válaszolok az eladó kérdésére.
- Tessék? Mi maradhat?
- Azt nem neked mondtam. Szóval értetted, melyiket zárd le?
- Értettem! Mikor jöttök?
- Még van pár sor, de sietünk!

Tovább sétálunk. Telnek a szatyrok hagymával, zöldséggel, gombával. Közben fél nyolc. Gyors hívás:

- Szia, férjek gyöngye! Tegyé fel vizet forni a dupla fazékba, készítsd elő a turmixgépet és egy közepes méretű lábost!
- Mást nem üzentek? Hol a francban vagytok ennyi ideig?
- A piacon, édesem. Jól van, ne domboríts morgó medvét, tudod, te vagy a világ legaranyosabb, legszorgalmasabb férje. Pár perc és otthon vagyunk! Ha megcsinálod, amit kérek, nyolckor regebédelhetünk. Ilyen egyszerű nálunk a vasárnap reggel. De vannak ennél cifrább helyzetek. Képes megjátszani, ha olyan a kedve, hogy alkalmatlan mindenféle kommunikálásra. Ő, aki ha rákapcsol, kibeszéli az ember hasából a borjút. Nincs benne túlzás, lehengerlő a stílusa, a tárgyalóképessége. Ezzel együtt egy ideje kijelentette, neki nem kell telefon. Odaadta Gyöngyinek a sajátját, és hiába van egyedül a szobában, nem hajlandó felvenni a hívást, mondván, úgysem őt keresik. Ha elmegyünk itthonról, lelkére kötöm, vegye fel, ha hívjuk. Erre persze nincs szükség, hisz nincs egy perc nyugta, amíg haza nem érünk. Sorolhatnám napestig a szögletességeit, pozitívumait, de most nem regényt írok. Elszórakoztatjuk mi magunkat. Ezt igazolandó, sok hasonló hangulatban eltöltött évtizedet tudhatunk magunk mögött.

